

Akit villámcsapás ért

A kolumbiai fogorvosnő **Dr. Gloria Polo Ortiz**, sikeres, és a társaságban is elismert asszony volt. Tudomásul kellett vennie, hogy az élet több mint pénz, hatalom és szórakozás

Belevágott a villám – visszatért a való életbe

Ez az írás eredeti előadások részeinek fordítása, amelyeket Dr. Gloria Polo Ortiz asszony, egy kolumbiai fogorvosnő tartott (plébániák és közösségek meghívására, vallási rádió- és TV-műsorokban elhangzott interjúkban spanyolul), aki ma Bogotában él, és mint fogorvos keresi kenyerét.

Dr. Polo asszony 1958. november 30-án született és 1995-ben, amikor villámcsapás érte, 36 éves volt.

Dr. Polo asszony nagy súlyt fektet arra, hogy a terjesztés, az írásbeli bizonyítékok, DVD-k, CD-k és egyéb dolgok forgalmazása semmiféle haszonszerzéssel ne járjon. Fogorvosi keretéből tartja el magát. Előadásaiért nem kér, és nem is fogad el honoráriumot. A Római Katolikus Egyház papjai és közösségei sok helyre hívják bel- és külföldre.

Van egy lelki vezetője, aki egyben a gyóntatója is. Ő **Főtisztelendő Wilson Alexander Mora Gonzalez**, bogotai **Szent Kereszt Plébánia /Parroquia „La Santa Cruz”**/ papja.

A túlvilági bíróságon átélt élménye következtében elkötelezte magát a lelkek mentésére, ahol azt a megbízást kapta, hogy ezt a tanúságtételt ne csak **1000-szer**, hanem **1000-szer 1000-szer** adja elő. Ez a tapasztalat arra szolgált, hogy életét gyökeresen megváltoztassa, és teljes erővel és lehetőségeihez mérten **mentse a lelkeket**, és küzdjön az **Új Evangelizációért** a mai világban, amit az elhunyt pápa, II. János Pál is nagyon sürgetett.

Missziós tevékenységében nagy támasza volt férje Luis Fernando RICO RAMIREZ (szül. 1957. május 25.), aki 2006. október 7-én szívelégtelenségben váratlanul meghalt. (Az utószóban Gloria mesél a történetekről.)

A német nyelvterületen kiadja: ANE/**Apostolat der Neu-Evangelisierung** - Koordinationsbüro für den deutschen Sprachraum, Postfach 102 AT-Wien-Austria

ANE a katolikus egyház laikus közössége, amit 1999. május 1-jén 1999/118 a cochabambai érsek René Fernandez Apaza a katolikus egyház jóváhagyásával alapított. /§113-123 és 298-329 CIC Codex Iuris Canonici /

**Dr. Gloria Polo hihetetlen története
Illúziótól a valóságig**

Ezt a tanúságtételt az eredetileg spanyol nyelvű előadásokból fordították németre. A szöveg beszámolóiban, újságokban, TV-ben, rádióban, valamint interneten szabadon terjeszthető a következő feltételekkel:

1. A szöveget sem lerövidíteni, sem megváltoztatni nem szabad, nem szabad kiemelni a szövegösszefüggésből mondatokat. A szöveget, ill. képeket nem szabad árusítani vagy bérbe adni, kereskedelmi célra használni. Továbbá a szöveg eredetét világosan jelezni kell az internetcímmel együtt:

www.gloriapolo.net vagy

Apostolat ANE, Postfach 102, AT_1011Wien_Austria

2. Ezeket az oldalakat, ill. másolatait csak ingyen, esetleg önköltségi áron lehet felhasználni és terjeszteni.

Az internetcímen Dr. Gloria Polo esetéről több nyelven olvashatunk beszámolót, az oldalak szabadon látogathatók.

/Köszönetek/

TARTALOM

BEVEZETÉS	5
DR GLORIA POLO ORTIZ TANÚSÁGTÉTELE.....	6
A VILLÁMCsapás	6
A CSODA, AMIT AZ ÚR TETT VELEM.....	6
A TÖRTÉNÉSEK MÁSÍK OLDALA.....	8
AZ ELSŐ VISSZATÉRÉS.....	9
A HIÚSÁG.....	10
A KÓRHÁZBAN.....	11
VALÓBAN VAN ÖRDÖG	12
A HÁZASSÁG SZENTSÉGE.....	14
AZ ÖRDÖG ÁLNOKSÁGA.....	18
A SZEGÉNY LELKEK	18
LÁTTAM APÁMAT ÉS ANYÁMAT	20
EUTANÁZIA ÉS HALÁLBA SEGÍTÉS.....	20
A VIZSGA	21
ISTENEDET MINDENEK FÖLÖTT SZERESD... ..	21
EZOTÉRIA- REINKARNÁCIÓ	22
ÉN ÉS FELEBARÁTÍM.....	23
ÉN ÉS A CSALÁDOM	23
ISTEN NEVÉT HIÁBA NE VEDD	25
AZ ÚR NAPJÁT SZENTELD MEG.....	26
A PAPPÁ SZENTELÉS	27
A HALÁL ÓRÁJA- AZ UTOLSÓ ÓRÁNK.....	28
APÁDAT ÉS ANYÁDAT TISZTELJED	28
NE ÖLJ – AZ ABORTUSZ.....	31
ESTELA BARÁTNŐM ABORTUSZA.....	32
16 ÉVESEN VESZTETTEM EL SZÜZESSÉGEMET.....	34
AZ ABORTUSZ A LEGSÚLYOSABB BŰN, AMI MINDEN BŰNNÉL NAGYOBB	35
NE PARÁZNÁLKODJ.....	40
NE LOPJ.....	40
HAMIS TANÚSÁGOT NE TÉGY	41
FELEBARÁTÍD VAGYONÁT NE KÍVÁND	42
AZ „ÉLET KÖNYVE”	45
BEFEJEZŐ KÉRDÉS	46
ISTEN SZERETETE-A LELKEK MENTÉSE	49
FÜGGELÉK	104

Bevezetés

Aki kételkedik, vagy nem hisz Isten jelenlétében, aki azt hiszi, hogy a másvilág csak a filmesek szüleménye, és azt gondolja, hogy a halállal minden véget ér, olvassa el ezt az írást. De elejétől a végéig olvassa el, s legyen bármilyen szkeptikus, megváltozik a véleménye.

Ez megtörtént eset, egy baleset, amelyet dokumentáltak. 1995-ben történt. Dr. Gloria Polo, a kolumbiai fogorvosnő egy balesetben „meghalt”, azaz olyan súlyosan megsérült, hogy napokig kómában feküdt, s csak gépek tartották életben. Ha ezeket lekapcsolták volna, azonnal meghal. A kezelőorvosok már teljesen feladták és le akarták kapcsolni a gépekről. Csak a testvére, – aki szintén orvos volt, – ragaszkodott ahhoz, hogy továbbra is tartsák életben.

A kóma ideje alatt a másvilágon tartózkodott, s azért jöhetett vissza, hogy tanúságot tegyen azoknak, akik nem tudnak hinni. **Ő tehát fontos üzenetet hozott nekünk.** De olvassák el, hogy az ő szájából hallják.

Gloria misztikus élményével pillantást vethetett az „**Élet könyvé**”-be, melyről itt világosan beszámol. Az üzenet és élmény lényege az Isten mérhetetlen szeretete és irgalma az emberek iránt. Ez ugyanaz a téma, amiről a jelenlegi pápa, XVI. Benedek az első, „DEUS CARITAS EST” (Isten a szeretet) című enciklikájában beszél.

Isten újra és újra bizonyítékokat ad, mégis tagadjuk jelenlétét.

Dr Gloria Polo Ortiz tanúságtétele

A villámcsapás

100 Jó reggelt, Isten hozott benneteket kedves testvéreim az Úrban!

101 Nagy öröm, hogy itt lehetek, s megoszthatom veletek azt az ajándékot, amit Isten adott nekem.

102 Az, amit önöknek elbeszélék, 1995. május 5-én a Bogotai Nemzeti Egyetemenél történt délután 16:30 körül.

103 Fogorvos vagyok. Én és 23 éves unokaöcsém, aki szintén fogorvos, a disszertációnkon dolgoztunk. Ezen az esős pénteki napon együtt mentem vele és férjemmel a fogorvosi fakultásra, hogy elhozzuk a szükséges könyveket.

104 Unokaöcsémrel egy kis ernyő alatt mentünk. Férjemen vízhatlan kabát volt, és közvetlen a könyvtár fala mellett haladt. Mi pedig, hol az egyik, hol a másik oldalon haladtunk, hogy kikerüljük a pocsolyákat.

105 Észre sem vettük, hogy egy fasor közelébe értünk, és ahogy ide-oda ugráltunk, belénk csapott egy villám, ami olyan erős volt, hogy elszenesedtünk. Unokaöcsém ott a helyszínen meghalt.

106 A villám hátulról vágott bele, és az egész belső része elégett. Külseje teljesen épp maradt. Bár fiatal volt, nagyon istenhívő volt. Különösen a kis Jézust tisztelte. Nyakában egy kvarckristályba helyezett Kisjézus képet viselt. A törvényszéki szakemberek azt mondták, hogy a villámot a kvarckristály vonzotta.

107 A villám közvetlenül a szívébe hatolt. Azonnal leállt a szíve. Belső szervei a magas feszültség következtében elégték, aztán a villám a lábán keresztül távozott a testéből.

Az újraélesztési kísérletek eredménytelenek maradtak. A test külső részén nem voltak láthatók égési nyomok.

108 Engem a karomon át ért a villám, külsőleg is és belsőleg is megégett a testem. A rendbejött alkatomat, amit most itt látnak, az Isten irgalmának köszönhetem, ez a mi jóságos és mindennél jobban szeretett Istenünk kegyelmének a bizonyítéka.

109 Ez a hatalmas erejű villám elégetett rajtam minden húst, a mellem is eltűnt. Különösen baloldalon, ott lett egy nagy lyuk. Nem volt már rajtam hús, bordáim, hasam, altestem, lábaim és a májaim is elszenesedett.

110 Jobb lábamon át távozott a villám, vesém, tüdőm és a petefészkeim is erősen megégett.

111 Spirállal védekeztem a gyermekáldás ellen. Ez az eszköz rézből van, ami jó elektromos vezető. Ezért égett úgy meg a petefészkeim. Olyan kicsi lett, s úgy nézett ki, mint 2 összeszáradt szőlőszem egy elszáradt venyigén.

112 Leállt a szívem és gyakorlatilag teljesen élettelen voltam. Testem rángott és vibrált az elektromos ütéstől. A nedves talaj elektromos töltés alatt volt, ezért abban a pillanatban senki nem tudott segítségemre sietni, hosszú ideig lehetetlen volt hozzámérni.

A csoda, amit az Úr tett velem

113 És ennél a balesetnél, megégésnél, a szívleállásnál, amikor nem tudtak a segítségemre jönni, megtapasztaltam a nagy jóságot, kegyelmet. Úristenünk minket szívébe zárt, és mindnyájunkat újra és újra hív, hogy térjünk vissza hozzá

114 Három ténytet szeretnék említeni, melyet igazol a testem. A **szívleállás** - az agy nem jut oxigénhez és ezzel maradandó károkat szenved.

115 **(A szívleállás orvosi kommentálása:** Csak azonnali újraélesztéssel lehet az életet megmenteni, de 3 perces szívleállás, s ezzel az agy oxigénellátásának a hiánya miatt az agy visszafordíthatatlan károsodást szenved.)

116 Annak ellenére, hogy hosszabb ideig nem volt szív működésem, gépekre kapcsolva kómában feküdtem, nem szenvedtem agykárosodást, amint önök is megállapíthatják.

117 A bogotai kórház sok orvosa bizonygatta a húgomnak, aki maga is orvos volt, hogy le kellene kapcsolni a gépekről, mert teljesen reménytelen, nincs már értelme. Ennek ellenére a húgom makacsul és kórházi befolyását kihasználva elérte, hogy ne kapcsoljanak le. Micsoda csoda, amelyre nincs orvosi magyarázat.

118 Ugyanilyen csoda az is, hogy az elüszkösödött vesém és tüdőm működni kezdett. Az orvosok nem végeztek vértisztítást (dialysis) a veseműködés hiánya miatt, nem tartották fontosnak, mert úgy gondolták, már úgy sincsenek túlélési esélyeim. És az orvosi vélemények ellenére a vesém működésbe léptek.

119 Éppolyan nagy csoda, hogy a bőröm kezdett helyrejönni. Az egész testem, miután lehúzták az elégett bőrt, egyetlen nyílt seb volt. Látható volt a nyers hús és mérhetetlen volt a fájdalmam. Úgy égett mindenem, mintha tűzben lennék, kívül, belül, minden lélegzetvételnél.

120 Csak a lábam nem éreztem. Amikor megtisztították a nyílt sebeket, a lábamat egyáltalán nem éreztem, máshol viszont leírhatatlan fájdalmaim voltak. A lábak elszenesedett fadarabhoz hasonlítottak, egészen feketék voltak.

121 Egy hónap múlva azt mondták az orvosok: **„Hihetetlen az a hatalmas csoda, amit Isten tett veled. Csodálatosan rendbejött a bőröd. Néhány helyen vékony hártya képződött, de még sok helyen vannak benne nyílt részek. De azok a helyek, ahol már vékony bőr van, reményt adnak arra, hogy az egész testet újra védő bőr fogja borítani. A lábakkal viszont gond van, nem tudunk már semmit tenni, sajnos amputálni kell.**

122 Régen nagyon sportos voltam, aerobik-fan. Amikor azt mondták, le kell vágni a lábamat, csak arra gondoltam, milyen gyorsan csak lehet, el kell menekülnöm a kórházból. **Ei kell mennem innen**, hogy megmentsem a lábam. Az orvosok kimentek a kórteremből, felemelkedtem a betegágyamból, hogy elfussak, de már az első lépést sem tudtam megtenni, nem tudtam lábra állni, hasra estem, mint egy béka, amelyik először próbál ugrani.

123 Fel kellett emelniük a földről, és az 5. emeletről felvittek a kórház 7. emeletére. És tudják, kivel találkoztam ott? Egy olyan asszonnyal, akinek térdtől le volt vágva a lába, és arra várt, hogy a felső részt is amputálják. Mikor láttam ezt az asszonyt, arra gondoltam, mennyi pénz kellene egy új láb vásárlásához.

124 **De a világ összes aranyáért sem lehet lábat venni.** Milyen csoda, hogy van lábam. Amikor le akarták vágni, akkor gondoltam csak arra, hogy soha nem köszöntem meg az Úrnak, hogy van lábam. Ellenkezőleg, gyötörtem a lábam és magam hízási hajlamom miatt, nehogy súlyfeleslegem legyen.

125 Éheztem, mint egy bolond, két kézzel szórtam a pénzt diétákra és kúrákra, hogy karcsú legyek. Az egész vagyonomat erre költöttem.

126 És egyszer csak látom, hogy a lábaimon nincs izom, cérnavékonyak, feketék és tele vannak lyukakkal. És most köszönöm meg az Úristennek a torz lábam. Egyszerre drágák lettek számomra. Nem a formájuk, hanem a funkciójuk lett drága. Egyszerűen az, hogy vannak, az volt fontos. Ezt köszöntem meg az Úrnak, és azt mondtam:

„Uram, köszönöm azt a második lehetőséget, amit adtál nekem. Nagyon köszönöm a lehetőséget, amit nem érdemeltem meg. Csak egy apróságot kérek, egy egészen kicsit. Hagyd meg nekem ezt az elcsúfult lábam. Csak annyira tudjam mozgatni, hogy legalább félig fel tudjak emelkedni. Hagyd meg legalább olyannak, amilyen most. Nagyon hálás leszek neked.”

127 S egyszer csak elkezdtem érezni a lábam. Pénteki nap volt. S péntektől hétfőig ezek a fekete gyufaszálak, melyek élettelenek voltak, és úgy néztek ki, mint egy pohár sötét limonádéban a légbuborékok, pirosodni és világosodni kezdtek.

Érezni kezdtem, hogy az elszenesedett lábamban áramolni kezd a vér.

128 Mikor az orvosok hétfőn vizitálni jöttek, hogy az amputálás előtti utolsó vizsgálatokat elvégezzék, elcsodálkoztak, mikor felkeltem az ágyból, lábra álltam és megtartottak a lábaim, nem estem el. Megvizsgálták, többször megfogták a lábam, nem hittek a szemüknek, nem akarták elhinni.

129 Megmutattam nekik, mennyire tudom mozgatni. Közben borzalmas fájdalmaim voltak. **De azt hiszem, soha nem örültem még annyira a fájdalomnak, mint amit ezekben a**

percekben a lábamban éreztem. A lábaim visszatértek a testemhez. Ez orvosilag egyáltalán nem magyarázható, csak csodálkozni tudtak az orvosok.

130 A 7. emeleti osztály főorvosa azt mondta: „**Tudja Gloria, 38 éves orvosi pályafutásom alatt soha nem láttam még ilyen csodát, mint ami az ön lábával történt.**”

131 És nézzenek ide, kedves testvéreim az Úrban, itt van a rendbejött lábam. Nem elbizakodottságból, nem hiúságból, hanem Isten dicsőségére dicsekszem vele önöknek, és azért mutatom, hogy **Urunknak, élő Istenünknek mérhetetlen szeretetét és hatalmát igazoljam.** (Kommentár: Gloria ide-oda megy a pódiumon, Isten csodájának láttán tapsolnak.)

132 A másik nagy csoda, amit az Úr tett velem, a következő: Nem volt már mellem. Képzeljék el, büszke, hiú nő voltam. Az volt a mottóm, hogy „**egy nőnek meg kell mutatni a bájait, és ki kell azt használni, amit a természettől kapott.**”

133 Azt mondtam magamban, mivel szépek a melleim, a lábam és általában az alakom, meg kell mutatnom, mindig kihívóan mutogattam női bájaimat. Ruházatommal feltűnően kiemeltam a vonalaimat, riszáltam a csípőmet. Emiatt mindig felfigyeltek rám. Kivágott ruhákat hordtam, hogy megmutassam és kihangsúlyozzam mellem szépségét. Lábamat is szépnek találtam.

134 És nézzétek, kedves testvéreim az Úrban, **hiúságom** e részei égtek meg a legjobban. Ezek szenesedtek el, vagy tűntek el.

135 Nézzük tovább Isten csodálatos tetteit. Orvoshoz jártam sportaktivitásom és teljesítményeim fokozása céljából. Képzeljék el azt az orvost, aki megszokta, hogy egy öntudatos, büszke nőt lát, aki mint egy bolond, testi szépségéért gyógyszereket és drogokat szed, falja, mint egy szemetes akna, - ez az orvos sportos aktivitásomat egyszerre szénné égve, megsemmisülve látja. Nem akart hinni a szemének. Minden lehetséges vizsgálatot, még nukleáris orvosi készülékeket is bevetve, elvégzett.

136 Később azt mondta: „**Tudja, Gloria ezt azzal a kis darab májjal, ami megmaradt önnek, túlélheti. De a petefészek teljesen összezsugorodott, elszenesedett, beszáradt, összeszáradt szőlőszemre hasonlít, ezért soha nem lehet már gyereke.**”

137 Gondoltam magamban, köszönöm Istenem, legalább ezektől a gondoktól megszabadítottál. Tehát terméketlen vagyok. Hála és tisztelet ezért neked, legalább egy gonddal kevesebb.

138 Másfél évvel később feszülést és viszketést éreztem ott, ahol a melleim voltak, a bordáimat már több bőr fedte, emelkedni kezdett a bőr. Fájdalmakat éreztem, s egyszerre csak láthatóvá vált a mellem. Növekedni kezdett. Számomra furcsa és megmagyarázhatatlan volt, hogy ismét lett mellem.

139 És tudjátok mi volt az oka? Megállapítottam, hogy várandós vagyok. **Várandós, az összezsugorodott petefészek ellenére.** Isten így visszaadta a mellem. S ilyen mellem már abban a helyzetben voltam, hogy csodálatos, egészséges kislányomat anyatejjel táplálhattam.

140 Legfiatalabb lányomat Maria Josénak hívják. Helyreállt a menstruációm, újra normalizálódtak a női hormonok. Petefészkem ismét termelt petesejtet.

141 **Ezek azok a nagy csodák, amit Isten velem, és a testemmel tett, s amiért tanúságot teszek.**

A történések másik oldala

142 Jól figyeljetelek ide! Ez a baleset testi, materiális, fizikai része volt. A másik oldal sokkal szebb, elképzelhetetlen, csodálatos élmény.

143 Én (a lelkem) egy gyönyörű fehér alagútban találtam magam. Fehér fény vett körül, egy leírhatatlan fehér fény, mely boldogsággal, békével töltött el. Az érzések emberi szavakkal ki sem fejezhetők. Nincsenek arra szavak, amelyek ennek a pillanatnak a nagyságát kifejeznék. Borzasztóan nagy extázis, leírhatatlan élmény. Nem értem, miért tekintik a halált büntetésnek. Megszűnt a tér és az idő.

144 Ebben a fényben haladtam előre, örömmel és boldogan, semmi nem nyomasztott ebben az alagútban. Ahogy felnéztem, az alagút végén olyasmit láttam, mint a Nap, egy fehér fényt (csak azért mondom fehérnek, hogy megnevezzek egy színt) és annak világosságát. Semmivel nem tudnám összehasonlítani, nincs a földön ilyen szín. Ez a fény számomra olyan volt, mint a nagy szeretet és a béke forrása, bennem és körülöttem. Ilyet a földön nem ismertem.

145 Mialatt haladtam előre az alagútban, arra gondoltam, hogy hiszen én **meghaltam**. Ebben a pillanatban eszembe jutottak a gyerekeim, és jajgatni kezdtem: „**Ó Istenem, a gyermekeim. Mit szólnak a gyerekeim?**”

146 Anya voltam, mindig elfoglalt, tele stresszel, soha nem volt rájuk időm. Korán mentem el otthonról, hogy meghódítsam a világot, és csak késő este tértem haza. Képtelen voltam a családommal és a gyermekeimmel foglalkozni. Most az igazság fényében, szépítés nélkül láttam az életemet, és szomorúság fogott el.

147 Belső ürességet éreztem gyermekeim távolléte miatt Újra felnéztem és valami nagyon szépet láttam. Egy pillanat alatt. Egyszerre láttam mindenkit az életemből, élőket és holtakat egyaránt. Átöleltem dédszüleimet, nagyszüleimet, szüleimet, akik már meghaltak. Csodálatos teljessége volt ez a pillanatnak.

148 Megállapítottam, hogy a reinkarnációval becsaptak. Ezzel öngólt lőttem, mert mindig fanatikusan védtem ezt az elképzelést. Azt mondták nekem, hogy a nagymamám valaki másba költözött, de nem mondták meg, hogy kibe, mert a jóslás, amivel kiderítették volna, túl drága lett volna, ezért már nem folytattam tovább.

149 Gyakran találkoztam emberekkel, akikről azt hittem, hogy beléjük költözött az ükapám vagy a nagyapám. Ugyanígy átöleltem az ükapámat és a nagyapámat. És így volt ez minden emberrel, akivel csak megismerkedtem. Most átöleltem az igazi nagyapámat és ükapámat, és egyszerre minden ismerősömmel találkoztam. Így történt ez minden emberrel, akit valaha ismertem, minden vidékről, ahol valaha jártam, élőkkel és holtakkal, egyetlen pillanat alatt.

150 Csak a lányom ijedt meg, amikor így átöleltem. Érezte, – akkor éppen 9 éves volt – valóban érezte ezen a világon az ölelést, amikor kómában feküdtem és az életemért aggódtak.

151 Normál körülmények között az ilyen túlvilági ölelést nem érzékelik. Ebben a csodálatos állapotban megállt az idő. Csodálatos volt hús és test nélkül.

152 Már nem úgy láttam az embereket, mint korábban. Életemben mindig azt néztem: kövér, vékony, csúnya, sötétbőrű, jólöltözött vagy nem. Eszerint osztályoztam őket, ezért tele voltam előítéletekkel. Ha másokról beszéltem, mindig cinikusan kritizáltam.

153 Most itt egészen más volt. Itt nem volt emberi test. Az emberek belsőjét, gondolataikat, érzéseiket láttam, amikor átöleltem őket. Milyen szép volt. Amíg mindegyiket öleltem, egyre följebb kerültem.

154 Ily módon tele békével és boldogsággal jutottam tovább. Minél magasabbra jutottam, annál világosabb lett számomra, hogy csodálatos illúzió részese voltam. Az út végén egy tavat láttam, egy csodálatos tavat, szebbnél szebb fákkal körülvéve. Olyan szép volt, hogy el sem lehet mondani.

155 Ugyanolyan szépek voltak a minden színben pompázó illatos virágok. Nincsenek szavak, amelyekkel ez kifejezhető volna. Ez mind a szeretet volt.

156 Volt ott két fa kissé összeborulva. Úgy tűnt, mint egy bejárat. Minden egészen más volt, mint amelyet mi ismerünk. A színek se hasonlítanak a mieinkhez. Mindez kimondhatatlanul szép.

157 Ebben a pillanatban megláttam az unokaöcsémet, akivel együtt ért a baleset. Bement abba a csodálatos kertbe. Tudtam és éreztem, hogy én oda nem tudok és nem is szabad belépnem. A legnagyobb vágyam az volt, hogy oda bemehessek.

Az első visszatérés

158 Ebben a pillanatban meghallottam a férjem hangját. Megtört szívvel kiabált és lelke mélyéből sírt.

„Gloria, mi történt? Ne hagyj egyedül! A gyerekeknek szükségük van rád. Gloria, gyere vissza. Ne légy gyáva és ne hagyj itt minket egyedül!”

159 Ebben a pillanatban hirtelen fölülről láttam mindent. Láttam a férjem, ahogy fájdalmasan sír. Tiszta vér volt. Bár őt nem érte a villám, de az elektromos töltés nagy energiahullámai felemelték és ide-oda dobálták. Mint a gumilabda, pattogott a testünk. Ekkor sérült meg a férjem, s ezért voltak véres sebei.

160 Ekkor az Úr megengedte nekem, hogy visszatérjek, de én nem akartam. Ez a béke, ez a boldogság megragadott engem. El se tudják képzelni, milyen szomorú voltam, hogy vissza kellett térnem. Fokozatosan kezdtem lefelé, a testem irányába mozogni.

161 Mindenki – kivéve azokat, akik öngyilkosok lettek – megtapasztalják Isten apai ölelését, ezért látják ezt a fényt és érzik a mérhetetlen szeretetet, amely mindenkit eltölt. Az atya mindnyájunkat átölel, mert ő egészen kivételes módon szeret minket.

162 Így mutatja meg, milyen nagy a szeretete. De Isten senkit nem kényszerít, gyakran előfordul a földön, hogy saját akaratunkból Isten nélkül élünk. Mindnyájan választunk apát. Ha Istent fogadjuk apánknak, utána igazodunk, betartjuk a szeretet parancsait, vagy a Sátán mellett döntünk, aki a „hazugság apja”, akitől a bűn és gonoszság ered, aki csak gyűlöletet és megvetést ismer és terjeszt a világban.

163 Ez után az atyai ölelés után átad minden lelket annak az apának, akit az ember a Földön szabad akaratából apának választott. Ha úgy döntöttünk a földön, hogy Isten nélkül élünk, nem kényszerít arra, hogy örökre vele maradjunk.

164 Láttam, hogy élettelen testem a bogotai orvosi egyetem egyik osztályán, egy hordágyon feküdt. Láttam az orvosokat, hogyan fáradoztak, hogy az elektrosokk készülékkel újraindítsák a szívem.

165 Előzőleg az unokaöcsém és én, két órát feküdtünk a földön, mert a villámcsapás következtében testünk elektromossággal volt feltöltve, és nem lehetett hozzánk érni. Csak később tudtak törődni velünk, s akkor kezdődhetett az újraélesztésem.

166 Nézzenek ide. Lelkem a testemhez ér, lelkem lábával megérinti a fejem helyét (Gloria közben azt a részt mutatja a fején). A lélek ugyanis emberi testünk képmása más formában.

167 Ebben a pillanatban nagy erejű szikra futott át rajtam, s ismét kényszeríttem magam bele a testbe, úgy tűnt, mintha beszippantana. A testbejutás végtelen fájdalmat okozott, mert minden oldalról éreztem, hogy szikrázik. Olyan érzésem volt, mintha egy szűk kis helyre préselnének be.

168 De ez volt a testem. Olyan volt, mintha felnőtt mérettel bébi ruhába nyomnának, ami mintha drótból lenne. Borzalmas fájdalom volt. Ettől a perctől kezdve, megégett testem fájdalmait kezdtem érezni. Mérhetetlenül fáj. Minden borzalmasan égett, füstölt, párologott.

169 Hallottam, hogy kiabálnak az orvosok: **„Magához tért. Magához tért.”**

170 Magukon kívül voltak az örömtől, de nekem rettenetes fájdalmaim voltak. Lábamim feketék és üszkösek voltak. Egész testem húsos seb volt, ahol egyáltalán volt még hús.

A hiúság

171 Legnagyobb, legelviselhetlenebb fájdalmam a hiúságom miatt volt. Ez másfajta fájdalom volt. Ez a világi nőé, egy emancipált asszonyé, egy önálló, öntudatos, jogtudó szakemberé, professzornőé, akadémiakusnőé, intellektuellé, egy tanult üzletasszonyé, egy olyan emberé, aki szerepet akart játszani.

172 Ugyanakkor a testem, a szépség, a divat rabszolgája voltam. Napi 4 órát töltöttem aerobikkal, masszázssal, diétával és injekciókkal, amit ilyen téren csak el lehet képzelni.

173 A legfontosabb a **testem szépségének** bálványozása volt. Ezért áldozatokat is vállaltam. Ez volt az életem. Egész életemet külső szépségemnek szolgálata jellemezte, testkultúra csupán.

174 Gyakran mondtam, arra való a szép mell, hogy megmutassuk. Miért rejtsem el? Ugyanezt mondtam a lábamról. Tudtam, hogy formás lábam és jó alakom van.

175 S egyszer csak elborzadva állapítom meg, hogy egész életem a testápolás töltötte ki. Ez volt életem és érdeklődésem középpontjában: saját **testem szeretete**.

176 S most alig van testem. Ahol a mell volt, látható lyukak vannak, különösen bal oldalt. Lábaik borzalmasan néztek ki, csupasz csontkórók, elszenesedve, feketén, mint egy elégetett karaj. Igen, testem minden része, amit oly nagyra értékeltem és ápoltam, elszenesedett és használhatatlan lett.

A kórházban

177 Végül a Szociálbiztosító kórházába szállítottak. Rögtön a műtőbe vittek. Gyorsan operálni kezdtek, és eltávolították az égett bőrszövetet.

178 A narkózis alatt másodszor is megállt a szívem. Amikor megállt a szívem, másodszor is elhagytam a testem, és néztem, mit csinálnak velem az orvosok. Láttam, hogy aggódtak az életemért, és milyen sietősen akartak minden eszközzel újraéleszteni. Én is izgultam az életemért.

179 Leginkább a lábam miatt félttem. Még mindig bennem volt a büszkeség, hogy ez a test és a lábak az enyéme, s lenne hozzá erőm sporttal és gyakorlatokkal edzeni, hogy mindenki csodálja. Akkor hirtelen borzasztó dolog történt...

180 Mielőtt folytatom, kedves testvéreim az Úrban, be kell vallanom, hogy álltam a vallással. Ebben is, mint egész életemben „**diétáztam**”. Tehát a kapcsolatom az Istenhez **egy diétázó katolikusé** volt. Fontos, hogy tudják, rossz **katolikus voltam**.

181 Kapcsolatom Istenhez abból állt, hogy vasárnaponként elmentem a szentmisére, ami 25 percig tartott. Mindig olyan misét választottam, ahol a pap nagyon keveset beszél, mert untatott a prédikáció. Kínlódás volt számomra, amikor a pap hosszan beszélt.

182 Ennyi volt a kapcsolatom Istennel. Olyan kényszer. Ezért tudtak engem a világi áramlatok, divatos jelenségek a hatalmukba keríteni. Olyan **szélkakas** voltam. Ami épp a legújabb, a racionalizmus és a szabadgondolkozás divatja volt, arra hajlottam.

183 Hiányzott az **ima ereje**, hiányzott a **hit**. Nem hittem a **kegyelem és a szentmiseáldozat erejében**. Amikor szakmailag továbbképzésen vettem részt, specializálódtam, akkor lettem a leginkább ingatag.

184 Egyik nap az egyetemen azt hallottam egy katolikus paptól, hogy **nem létezik se ördög, se pokol**. Ez volt az, amit hallani akartam. Mindjárt azt gondoltam, ha tehát nincs ördög és pokol, **mindannyian a mennybe jutunk**. Nincs mitől félni, azt csinálhatok, amit csak akarok.

185 Amiért most nagyon szomorú vagyok és szégyennel vallom be, hogy ez, hogy nem létezik ördög és pokol, az utolsó kapcsolat volt, ami a templomhoz kötött.

Az ördögtől való félelem volt az, ami miatt kapcsolatom volt a templomi közösséggel.

186 Amikor tehát azt mondták, hogy nincs ördög és pokol, azt mondtam magamnak: **„Miért kell nekem azon fáradoznom, hogy az „elavult egyház” szabályaihoz alkalmazkodjak, amikor mind az égbe jutunk, tehát teljesen mindegy, milyenek vagyunk, és mit csinálunk.”**

187 Végül ez volt az oka, hogy az Úrtól végleg eltávolodtam. Eltávolodtam az egyháztól és szidni kezdtem, butaságnak és maradinak stb. neveztem.

188 Nem félttem már a bűn miatt, kezdtem teljesen megszakítani a kapcsolatot Istennel. De a bűnök nemcsak bennem voltak, hanem elkezdtem kifelé is terjeszteni és másokat is megfertőztem.

189 Negatív értelemben aktívvá váltam. Mindenkinek elkezdtem mesélni, hogy nem létezik ördög, ezt csak a papok találták ki, és később már azt is kezdtem mondani egyetemi kollégáimnak, hogy Isten sincs, s mi az evolúció termékei vagyunk stb.

190 Sok embert sikerült befolyásolnom Ezt azért kellett itt előrebocsájtanom, hogy a továbbiakat jobban megértsék.

Valóban van ördög

191 Hallgassák csak, mi történt. Amikor ebben a borzalmas helyzetben voltam a kórházban, micsoda ijedtség! Egyszerre csak azt látom, hogy valóban vannak démonok. És most eljöttek, hogy magukkal vigyenek.

192 Magam előtt láttam ezeket a félelmetes ördögöket. Nem olyanok voltak, mint amilyeneket a földön képzeltünk. Borzalmasabbak ezek az ördögök.

193 Látom, ahogy kijönnek a műtő falából. Egész normális megszokott embereknek tűnnek, de ijesztő, szörnyű a tekintetük.

194 Gyűlölet sugárzik a szemükből. Egyszerre megértettem, hogy adósuk vagyok. Azért jöttek, hogy behajtsák, mert a bűnök ajánlatát elfogadtam. Ezért fizetnem kellett, s az ár én magam voltam. Eladtam a lelkem az ördögnek, üzleti kapcsolatba kerültem vele.

195 Bűneimnek következményei voltak. A bűnök a Sátán tulajdonai, nem adja gratis, fizetni kell értük. Az ár mi magunk vagyunk. Ha tehát vásárolunk a boltjában, ki kell fizetnünk az áru értékét. Ennek legyünk tudatában!

196 Egyszerre csak minden bűnöm, amit az utolsó szentgyónásom óta elkövettem, életre kelt.

197 Minden bűnért fizetni kell, fizetünk lelkiismeret furdalással, belső békénkkal, egészségünkkel...

198 És ha törzsvásárlók vagyunk a Sátán szupermarketjében, és mindig csak az ő boltjában vásárolunk, végül magunkkal fizetünk. Az övéi leszünk. Eladjuk neki a lelkünket.

De a legnagyobb rágalom, a főhazugság, az ördög legjobb trükkje, hogy ő csak a mesében van, egyáltalán nem létezik.

199 Ezek a szörnyű sötét alakok körülvettek, és világos volt, hogy azért jöttek, hogy magukkal vigyenek.

200 El se tudják képzelni azt az ijedtséget, azt a borzalmas félelmet, hogy az intelligenciám, magas szellemiségem, tudásom, az akadémiai címem, a végzettségem semmit sem segítettek. Teljesen értéktelenek lettek.

201 A bűnök tehát lehúznak a mélybe, egészen a „**hazugság apjához**”. De ha mi sajnálatos mulasztásainkat és bűneinket (amiért fizetnünk kell), a bűnbánat szentségében Isten elé visszük, akkor Isten fizet.

202 **Saját vérével és életével fizetett a keresztfán.** Minden alkalommal így van ez, ha vétkezünk. Megszabadított a pokol kínjaitól, amit mi érdemeltünk ki, és amiért tartozunk a bűnök tulajdonosának.

203 **Jézus Krisztus megváltott minket.** Jogot adott nekünk az **Ő országához, az Ő életéhez**, mert **Ő** minket **Isten gyermekeivé** tett.

204 És akkor jöttek ezek a sötét fickók, hogy **engem**, mint tulajdonukat elvigyenek.

205 Láttam őket, amint kijöttek a falból, odajöttek. Sokan voltak, és hirtelen körülvettek.

206 Kifelé normálisnak néznek ki, de a tekintetükből gyűlölet, ördögi gyűlölet árad. És lélektelenek voltak, belül kiégtek. Megborzongtam és rettegtem, s rögtön éreztem, hogy démonok voltak.

207 Megértettem, hogy értem jöttek, mert tartozom nekik. A bünt nem adják ingyen. Az ördög legnagyobb csalása és hazugsága az, hogy elhiteti az emberekkel, hogy nem létezik. Ez a stratégiája, s így mindent megtehet velünk, amit csak akar. Ez a hazug!

208 Félelemmel néztem, tehát mégiscsak van ördög. Már kezdtek körülvenni. El akartak vinni. El tudják képzelni a félelmemet? Színtiszta terror volt!

209 Az egész tudományom, észbeli képességeim és társadalmi helyzetem semmit sem számítottak.

Forogni kezdtem a földön, és menekülni. A testemre vettem magam, mert a testembe akartam bújni, de az már nem fogadott be. Szörnyű félelemmel küszködtem.

210 Futni kezdtem és menekülni. Nem tudom, hogyan, de átjutottam a falon. Nem akartam mást, csak el, a falon át mentem és egy ugrással a semmibe kerültem. Egy alagút belsejébe jutottam, amely hirtelen odakerült, és lefelé vezetett.

211 Először még volt egy kis világosság. Olyan fények voltak, mint a lép, és nyüzsögtek, mint egy méhkaptárban. Olyan sok ember volt itt, öregek, férfiak és nők és hangos kiabálással, durván, vad sörénnyel, csikorgatták a fogaikat.

212 Egyre lejjebb húztak a földbe, megállás nélkül mozgattak lefelé, hiába próbálkoztam mindig kijutni. Egyre kevesebb lett a fény, egyre sötétebb volt. Addig csúsztam ebben az alagútban, míg teljesen sötét nem lett. Tehetetlenül olyan sötétségbe merültem, amilyen a földön nincs, emberi szavakkal nem lehet leírni.

213 Fölül teljesen világos volt, lejjebb egyre sötétebb. El tudják képzelni, milyen öröm ért, amikor a fényben megláttam anyámat. Ő egészen világos volt. Már évekkkel ezelőtt meghalt.

214 Egyszerre megértettem, hogy ezek a fehér köntösök, amilyenel anyám, mint a nap, fel volt öltöztetve, azok mind a szentmiseáldozatok voltak, melyeken életében részt vett.

215 Nem volt lehetőségem anyámhoz menni és nála maradni.

216 Védtelenül merültem be a sötétségbe, amelyhez nincs hasonlító. A föld legsötétebb éjszakája is déli világosság ehhez képest. De ott a sötétség szörnyű fájdalmat, horrort, szégyent okoz. Minden rettenetesen büzlük. Egyre több ijesztő figurát és lényt lehetett látni úgy elcsúfítva, hogy el se tudjuk képzelni.

217 A bűnök, kedves testvéreim az Úrban, nyomokat hagynak a lelkünkben. A nyomok megbélyegzik a lelkünket, mint sebek, égési hólyagok és formátlan lyukak.

218 A legszörnyűbb felfedezés az volt számomra, hogy a borzalmas bűz belőlem árad. Mennyi pénzt adtam ki életemben illatszerekre, légrfrissítókra, mert gyűlöltem a kellemetlen szagokat. Megállapítottam, hogy a sok szörnyű bűnöm nem a lelkemen kívül volt, hanem a belsőmben, a lelkemben és onnan árasztotta a kibírhatatlan bűzt.

219 Mindjárt láttam egy démont, egy csúnya bestiát, aki az én bűneimmel volt megbélyegezve. Mint anyám az Úr fényes ruhájába volt öltöztetve, úgy engem fekete szemeteszsákba öltöztetett be a bestia, maga az ördög.

220 Ebben az állapotban jutottam el egy lópáldára, ahol sokan nyakig süllyedtek a lópáldába és nyögtek. Azt láttam, hogy ez a lópálda a bűnös szexuális kapcsolatok és perverziók magömléseiből áll, amiért mi, emberek a földön vagyunk felelősek.

Spermák milliói ömlenek ki minden magömlésnél.

221 Azt a nemi aktust, amely szentségi házasságban történik, Isten megáldja. Ennél az aktusnál maga Isten van jelen ebben az életre szóló kapcsolatban, mint harmadik. Ez a szeretet, mellyel minden házastársi nemi aktus meg van áldva és meg van nemesítve.

222 A szentség alapja nélkül a szexualitás csupán szórakozás, kielégülés, egoizmus. Ezért szenvednek ezek az emberek az ingoványban, amelyet ezen a világon ők maguk féktelen szenvedélyükkel okoztak. Mindenki, aki ilyen szentség nélküli, bűnös, házasságon kívüli nemi aktust folytat, ebbe a mérhetetlen bűdös lópáldába kerül és kimondhatatlanul szenved miatta. Szégyelli magát tette miatt.

223 Ebben a lópáldában egyszer csak felfedeztem a papát, nyakig ült a bűzlő folyadékban, fájdalmat éreztem és hangosan felkiáltottam: „Papi, mit csinálsz te itt?” Apám síró hangon válaszolt: „Lányom, ó, lányom, a házasságtörés, a hűtlenség.”

224 Ha egyszer ezt önök is átéli, talán emlékezni fognak ezekre a szavakra. Azt tudom nektek mondani, a legfájdalmasabb az embereket szerető Istent látni, aki egész életünkben mellettünk van és állandóan keres. Mennyire szenved ez a szerető Isten a bűneink miatt.

225 Ott mutatták meg nekem, milyen sokan imádkoztak értem, hány pap és hány apáca fáradozott azon, hogy jó útra térjek. És hogy megvettem ezeket az embereket. Ordenáré megjegyzésekkel illetem ezeket a szent életű embereket. Az apácákat a következő kifejezésekkel illetem: „szent tyúk”, „kielégítetlen vén satrafák”, „szentnek mutatkozó örökké klimaxos nők, akik az Úristen lábujjait nyalogatják, és fogalmuk sincs az emberek problémáiról” csak néhány a legártatlanabb elnevezések közül, amiket mondtam rájuk.

226 Tudják, odafent, mint egy nyitott könyvet látjuk az egész életünket, minden momentumát feljegyezték. Nemcsak a szavakat, amiket mondunk, hanem amit közben gondolunk, minden nyíltan látható előttünk. Gyakran elborzaszt a szavaink és gondolataink különbsége.

227 Elkövetett bűneink nemcsak számunkra, hanem környezetünk számára is következményekkel járnak, ezek romlott gyümölcsök, melyek környezetünkben minden

egészséges gyümölcsöt megfertőznek, és romlásnak indítanak. Nagy fájdalom a másik világban, ha látjuk, hogy bűneink nemcsak nekünk okoztak kárt, hanem a környezetünkben is széles körben rombolnak, és megmérgeznek mindent.

228 Ha tehát a bűnöket továbbadom, akkor mi lesz? – Ki áll hozzánk legközelebb? A gyermekeink. – Sajnos először a gyermekeimnek, a családomnak ártok velem.

229 Most hallgassatok ide, ne engedjétek el a fületek mellett: Ha az ember súlyos bűnt követ el, az ördög kezébe kerül, aki kényszeríti, mint egy pénzbehajtó, hogy írjon alá egy váltót, amely rögtön az övé lesz.

230 A legszomorúbb az, hogy a Sátán hozzánk intézett első megrendelése így hangzik: **„Most menj, és hozzáid ide mindenkit, aki téged körülvesz, és akivel kapcsolatban állsz!”**

231 Az az anya, aki gyűlöl valakit és különböző dolgokat terjeszt embertársairól, vagy az az apa, aki erőszakos, vagy alkoholista, aki mindig részegen jön haza, vagy nem okoz neki problémát, hogy elvegye a másét, közvetlen környezetét, a saját gyermekeit teszi tönkre.

232 Visszaélés a szülői tekintéllyel, ha a gyermekeket nevelő szülők ezzel a magatartásukkal rossz példát adnak gyermekeiknek.

233 Csak a templomi szentségek segítségével lehet ezt az ördögi kört, mely generációkat köt össze, összezúzni. Csak a szentségek kegyelme és az ima ereje tudja kiszorítani és kizárni ezeket a bűnöket.

234 Valódi sötétség volt. Minden élt és mozgott. Miután tehetetlenül kicsúsztam az alagútból, hirtelen egy nyílt helyre értem. Kétségbe estem, s megpróbáltam vasakaratommal elmenni innen.

235 Ugyanolyan akarat volt ez, mint régen, amikor el akartam érni valamit. De ebben a helyzetben ez a vasakarát semmit sem ért. Fogoly voltam és nem tudtam szabadulni. Régi elképzeléseimből és álmaimból semmi sem maradt. **Hirtelen egészen kicsi, jelentéktelen lettem.**

236 Akkor megnyílt a föld alattam. Úgy nézett ki, mint egy óriási száj, egy nagy pofa, egy torok. A föld élt, rengett!!!

237 Mérheteretlenül üresnek éreztem magam és alattam olyan félelmetes szakadék tátongott, amelyet leírni sem lehet. A legszörnyűbb pedig az volt, hogy itt Isten jelenlétéből és szeretetéből semmi nem volt érezhető. A reménynek még szikrája sem volt.

238 Erre a lyukra az volt jellemző, hogy megállíthatatlanul szippantott lefelé. Ordítottam, halálra rémültem, mikor láttam, hogy nem tudom elkerülni a zuhanást, szakadatlanul húz lefelé.

239 Ösztönösen tudtam, ha lezuhanok, soha nem jutok vissza, lejjebb és lejjebb fogok esni. Ez a **lelkem, a szellemi lelkem halála volt**. Örökre elvesznék.

240 A borzalmas horror alatt a szakadék szélén, megéreztem, hogy **Szent Mihály arkangyal** megfogja a lábam. A testem beleesett a lyukba, de ő tartotta a lábamat.

241 Szörnyű fájdalmam volt és nagyon féltém. Miközben a szakadék fölött lógtam, a démonok még azt a kevés fényt is zavarták, ami a lelkemben maradt, és rám rohantak.

242 Ezek a csúf kreatúrák olyanok voltak, mint a lárvák, a vérszívók, akik még ezt a kevés fényt is ki akarták irtani a lelkemből. Elképzelhetik az undoromat, amikor ezek rám másztak.

243 Ordítottam, mint az örült, ordítottam. Ezek a szörnyek égettek. Ó, testvéreim az Úrban, valódi sötétség. Ez a **gyűlölet**, amely éget, amely ránk tekeredik, kizsákmányol, kiszipolyoz. **Ezt a horrort nem lehet szavakkal leírni.**

A házasság szentsége

244 Szeretnék egy kicsit kitérni a házasság szentségére. **A házasság szentségének nagy kegyelméről** mesélek. Ha valaki templomban esküszik és igent mond, **elkötelezi magát, hogy jóban és rosszban hú marad**, akkor ezt ő magának a **mennyei Atyának** ígéri meg. Ő az egyetlen tanú, amikor ígéretet teszünk.

245 Ha meghalunk, megtaláljuk ezt az életünk könyvében. Láttam, hogy a fiatal párt az esküvő alatt egy csodálatos aranykód veszi körül. **A mennyei Atya ezt arany betűkkel írja az életkönyvükbe.**

246 Ha az **Úr testét és vérét fogadjuk**, az Istennel és azzal a személlyel kötünk szövetséget, akit választottunk, akivel egész életünket meg akarjuk osztani. Mikor kinyilvánítjuk akaratainkat, **nemcsak a partnerünknek szól, hanem a Szentháromságnak.**

247 Az Úr megengedte, hogy megnézzem az esküvőnk napját, amikor a férjem és én áldoztunk, nem ketten, hanem hárman voltunk. **Mi ketten és Jézus.**

248 Amikor áldozunk, úgy **egyesül velünk az Úr**, mintha egyek lennénk. **A szívébe visz, és a szívében egyesülünk.** Jézussal együtt Szentháromságot alkotunk. Ember tehát nem választhatja el, amit Isten összekötött. Akkor megkérdem: én megtehetem? Soha. Soha, Testvéreim az Úrban, **soha nem szüntethetjük meg ezt a szövetséget.** Senki nem teheti meg, miután az Úr ezt megáldotta. **Ha két fiatal házasságra lép, micsoda áldás van az ilyen páron!**

249 Láttam a szüleim házasságkötését: Mikor apám anyám ujjára húzta a gyűrűt, és a pap házastársaknak nyilvánította őket, az Úr egy pásztorbotot adott át apámnak. Úgy nézett ki, mint egy fönt meghajlított fénybot, **ez a kegyelem, amit az Úr ad a férjnek.**

250 Ez a tekintély ajándéka Istentől, amellyel a férj családjának kis nyáját gondozni tudja, ezek a gyerekei, akiket ajándékba kap, és hogy megvédje a házasságot, hogy óvja a gyerekeket az ártalmaktól és veszélyektől, amelyek leselkednek rájuk.

251 Anyámnak adott valami olyat, mint **egy tüzes golyó, amit a szívébe tett.** Ez a **Szentlélek szeretetét** jelenti: Láttam, hogy anyám nagyon **tiszta lelkű asszony volt, Isten örült.**

252 El se tudják képzelni, mennyi tisztátalan szellem próbálta apámat megragadni. Úgy néztek ki, mint a lárvák vagy vérszívók.

253 Tudniuk kell, ha valaki házasságon kívül nemi kapcsolatot létesít, ezek a mocskos szellemek azonnal ráakaszkodnak, kezdik a nemi szervekkel, hatalmukba kerítik a húst, a hormonokat. Megtelepszene az agyban, elfoglalják a hipofízist, a nyálkahártyákat és az emberi szervezet minden idegszálát, és nagy mennyiségű hormont produkálnak, hogy felkeltsék az alantas ösztönöket.

254 **Isten gyermekét** ösztönei **szexuális vágyai rabjává** teszik. Olyan emberré változtatják, akiről azt mondják: **élvezi az életet.**

255 Könnyedén azt mondják: **egy alkalom nem alkalom.** De egy alkalomnak is ilyen keserű következményei vannak.

256 Ha a pár szűz, Isten **különösen** felmagasztalja. **Isten szent szövetséget köt velük és megáldja a szexualitásukat.** (Ezt az áldást az is megkapja, aki nem szűzen házasodik.) A szexualitás nem bűn. Isten áldásként adta. **Ahol Isten előtt kötötték a házasságot, ott Isten jelen van, még a hitvesi ágyban is.**

257 A szentségi házasságban a párok Isten kegyelmét ajándékozzák egymásnak intim kapcsolatukban, a nem szentségénél bűnökkel fertőzik meg egymást.

258 Isten örül, hogy végigkísérheti őket új életükben. Isten és ez a pár egységet képeznek. Kár, hogy sok házaspár ezt nem tudja, és nem gondol rá. Ha csak tradícióból házasodnak templomban, nem hisznek a szentség erejében, az áldás elmarad.

259 Sokan arra gondolnak, bár már vége volna a szertartásnak, mert szórakozhatnak, ehetnek, ihatnak. **Elfeledkeznek az Úrról**, ahogy annak idején én is tettem, kint hagyják az utcán.

260 Eszembe sem jutott, hogy **meghívjam az Urat új otthonomba**, új életembe. Azt szereti, ha hívjuk, hogy velünk legyen mindenhol. Azt akarja, hogy érezzük a jelenlétét. Ő, az Úr, az esküvő szentségének ellenére egyedül van, és azt akarja, hogy **szabad akaratunkból kérjük és hívjuk őt.**

261 Az esküvő után én sem hívtam az otthonomba. Ott hagytam a templomban, jól éreztem magam a nászúton, nem gondoltam többé rá, visszajöttem az otthonomba, őt pedig kint hagytam az utcán, soha nem gondoltam arra, hogy magamhoz hívjam.

262 Milyen jó lenne, ha a többi pár tudatában lenne ennek, és nem követné el azt a hibát, amit én akkor. Szüleim esküvőjénél még az volt a szép, hogy **visszaadta** apámnak a

kegyelmet, amit könnyelmű élete miatt elvesztett. Isten ezt anyám, jövőd felesége iránti szeretetéből tette, mert anyám szűzen ment férjhez.

263 Az Isten meggyógyította apám piszkossá vált szexualitását, és az ezzel kapcsolatos hormonális rendellenességet. De ő nagyon „férfias” volt, **egy igazi, úgynevezett macsó**, és barátai újra csábítani kezdték azzal, hogy ne legyen papucs. Sikerült őt rávenni, hogy a régi életét folytassa.

264 Már 14 nappal az esküvő után megcsalta anyámat, elment a bordélyházba, hogy bebizonyítsa barátainak, hogy nem papucs.

265 Tudják, mi lett azzal a pásztorbottal, amit az Úr adott neki? A démon elvette tőle. Azok a gonosz lelkek visszatértek és rátapadtak. Apám a **család bárányaitól a farkashoz állt át**. Már nem a családját védte, hanem kitérte a kaput a démonoknak és az egész ház réme lett.

266 Ott fönt könnyek közt mondta: „Hála csodálatos feleségemnek, anyádnak, aki 38 éven át imádkozott értem és megtérésemért, példaértékű, áldozatkész anya volt, ő mentett meg a pokoltól.”

267 Anyám 38 évig imádkozott apámért, akit a nagyapám, aki házasságtörő életmódot folytatott, 12 évesen elvitt az örömlányokhoz, hogy férfit válasszon.

268 Tudják, hogyan imádkozott anyám a Legszentebb előtt? Azt mondta: „**Uram, tudom Uram, és bízom abban, hogy nem hagysz addig meghalni, amíg meg nem élem a férjem megtérését. Nem csak a férjemért kérem, könyörgök minden olyan asszonyért, aki ugyanilyen helyzetben van. Különösen azokért az asszonyokért kérek, akik jósokhoz, boszorkányokhoz, a mágia és a démonok egyéb eszközeihez mennek. Azokért, akik ily módon a lelküket és gyermekeiket eladják a démonoknak ahelyett, hogy hozzád mennének és imádkoznának. Állj melléjük és szabadítsd meg őket a gonosz láncaitól!**”

269 Így imádkozott anyám. És tudjátok, miért szerettem annyira apámat, és miért nézek föl most rá? Mert anyám nagyon jó asszony volt, soha nem ösztönzött arra, hogy valakit gyűlöljünk, legkevésbé apánkat, pedig okot szolgáltatott volna rá.

270 Néha anyám bolondozva mondta, hogy olyan kinyilatkoztatást kapott és tudja, hogy minden súlyos bűn után megnyílik a föld, és elnyeli az illetőt. Jót szórakoztam anyám szavain, és ezért naivnak, butának tartottam. Gyakran mondtam neki: „Tudod, Isten megmutatta nekem, hogy megnyílt a föld, és elnyelte apámat.” Ezzel céloztam az ő a súlyos bűnökről tett mondására.

271 De a másvilágon megtudtam, hogy anyámnak volt egy misztikus víziója. Így válaszolt nekem: „Igen lányom, láttam apádat, amint megláncolta az ördög, és le akarta húzni a szakadékba, de én rátettem a rózsafüzéremet és elvonszoltam a templomba a Legszentebb elé. Állandó harc volt. A Sátán egyre csak le akarta húzni, és én a rózsafüzérral ráncigáltam vissza. Amikor végre elvittem a templomba, azt mondtam az Úrnak: „**Id hoztam neked, rád bízom, mentsd meg.**””

272 8 évvel halála előtt apám megtért. Mélyen megbánta bűneit, és megbocsájtást kért az Úristentől. Az irgalmas Isten megbocsájtott neki. De egykori bűneiért nem bűnhődött meg. Megbánta ugyan, meggyóna, fel is oldozták. Már nem volt alkalma arra, hogy vezekeljen. Ezért volt a tisztítóútzben, nyakig a bűzlő iszapban.

273 Gyakran elfeledkezünk az elkövetett bűnök miatti vezeklésről, ill. jóvátételről. Ritkán gondolunk erre. Sokszor van úgy, hogy nem nagyon tudjuk jóvátenni.

274 De Jézus a szentségben megadhatja nekünk a kegyelmet, hogy vezekelhessünk. Ha látogatjuk az Oltáriszentséget és kérjük, megadhatja nekünk azt a kegyelmet, hogy jóvátehesünk.

275 A másvilágon mutatja meg az Isten, hogy a bűnök másokra is hatással vannak, sokszor többet ártanak, mint maga a bűn. Ezek a következmények leginkább a szeretet elleni támadások, és Isten maga a szeretet.

276 Az Oltáriszentség és a szentségimádás az egyetlen út, amely közvetlen az égbe vezet. Jól jegyezzék meg, ez nagyon fontos számunkra.

277 Ha valaki **megcsalja a házastársát, az Úristent csalja meg**. Megszegi az esküt, amit Istennek és partnerének tett az esküvője napján. Aki úgy gondolja, hogy nem tudja

betartani, inkább ne házasodjon. **Azt mondta az Úr:** „Ha hűtlen vagy, magadat átkozod meg. Ha nem vagy hű, ne házasodj.”

278 Azt mondja az Úr: **„Gyermekeim, kérjete engem, hogy hűek lehessetek házastársatokhoz, hogy hűek legyetek Istenetekhez.”**

279 Hány probléma és fájdalom származik a hűtlenségből! Például ha a férfi örömlányokhoz megy, vagy kapcsolatot létesít a titkárnőjével, az óvszerrel beszerez egy vírust. A mosakodás sem segít. Ez a vírus nem pusztul el, és ha később a feleségéhez megy, átviszi rá. A vírus befészkel magát a vaginába vagy a méhbe, és valamikor rák lesz belőle. Igen, rák!

280 Ki mondja még azt, hogy a házasságtörés nem öl? És sok nő, hogy ne derüljön ki a házasságtörés, megöleti a magzatát. Egy ártatlan embert ölnek meg, aki sem beszélni, sem védekezni nem tud. Ilyen beláthatatlan következményei lehetnek egy rövid ideig tartó élvezetnek.

281 **A házasságtörés sokféleképpen öl.** És akkor még szemtelenül perlekedünk Istennel, szorult helyzetünkre, az iskolára toljuk, ha nem úgy történik valami, ahogy mi szeretnénk, vagy ha problémánk van, vagy betegek vagyunk.

282 Mi tehetünk róla. **A bűnök mögött mindig az ellenség van.** Ha súlyosan vétkezünk, mindig kinyitjuk neki az ajtót. Aztán, ha baj ér, mindig Isten a felelős.

283 Jaj annak, aki házasságot akar tönkretenni. Aki a házasságot tönkre akarja tenni, az egy sziklának ütközik, és ez a szikla maga Jézus. Isten védi a házasságot, ne kételkedjenek benne.

284 Azt is el szeretném önöknek mondani, hogy nagyon kell vigyázni az anyósoknak, hogy ne avatkozzanak bele a gyerekek házasságába, és ne tegyék tönkre azzal, hogy megzavarják a házaspár viszonyát, bizalmatlanságot keltsenek.

285 Ha nem szeretik a menyüket vagy a vejüket, mindegy jogos-e vagy sem, ne avatkozzanak be a kapcsolatukba. **Inkább imádkozzanak a házasságukért.** Egyszer házasodhatnak, nincs mit tenni.

286 Az egyetlen, amit tehetnek, imádkozni értük. **Imádkozzanak a házasságért és hallgassanak.** Hallgatásukat pedig, ha nehezükre is esik, ajánlják fel az Úrnak. Nagyon sok asszony kárhozott el azért, mert gyermeke házasságába beleavatkozott. **Ez nagyon súlyos bűn.** Ha látják, hogy valami nincs rendben, hogy egyikük megszegi ígéretét, **maradjanak csöndben és imádkozzanak.**

287 Kérjék értük Istent, kérjék a segítségét. Beszélhetnek velük, kérhetik őket, hogy mentsék meg a házasságuk, legyenek tekintettel a gyerekeikre, hogy azért van a házasság, hogy kölcsönösen szeressék egymást, adjanak egymásnak és **mindig bocsássanak meg** egymásnak. A házasságért harcolni kell, de soha sem közbeavatkozni, **még kevésbé egyikük pártjára állni.**

Az ördög álnoksága

288 Aki a látta a Passió című filmet, emlékezhet arra, hogy **a Sátán Urunk megostorozása idején bébi volt, nézte Jézust és ránevetett.**

289 Tudják, a Sátán ma már nem bébi, ő egy szörnyeteg, minden rossz megtestesítője és producere, egy undok perverz alak, aki az embereket tévtanokkal és cselszövésével testük, szenvedélyük rabjává teszi, pl. azzal, hogy **elhiteti, hogy nem létezik.**

290 Képzeljék el, milyen ravasz, hogy letagadtatja magát. Úgy tesz előttünk, mintha nem létezne, s így nyugodtam azt tehet velünk, amit csak akar.

291 Még a hívőket is megtéveszti ily módon. Ezerféle módon téveszti meg az embereket, s mindenkinek megtalálja a leggyengébb pontját. Ezért van az, hogy gyakorló katolikusok is, akik járnak szentmisére, elmennek a jósnőhöz.

292 Mert a gonosz elhiteti velük, hogy ebben semmi rossz nincs, így is a mennybe jutnak, mert ezzel senkinek sem ártunk. A démon vezeti őket, kihasználja, irányítja ravaszsággal, egy finoman, jól kifundált álnoksággal, **ármánnyal.**

293 De elmondom önöknek, ha jósnőhöz mennek, teljesen mindegy, mit csinálnak ott. A bestia minden esetben **megpecsételi önöket**, ha boszorkánysághoz fordulnak, kártyavetőt keresnek fel vagy szellemekre esküsznek, asztalt táncoltatnak, spiritizmussal vagy asztrológiával foglalkoznak. Ezek miatt a **hobbik miatt**, amik ma nagyon divatosak, a gonosz **megpecsételi önöket.**

294 Egyszer egy barátnőmmel voltam egy helyen egy boszorkánynál, hogy megtudjam a jövőt. A bestia rám nyomta a pecsétet. Ettől a pillanattól kezdve elkezdett a gonosz belső nyugtalanságot, zavartságot, felzaklatást, éjszakai rémálmokat, félelmet, kínlódást, ijedtséget okozni.

295 Még az is megfordult a fejemben, hogy öngyilkos leszek. Sírtam, boldogtalannak éreztem magam, már nem találtam meg a békémet. Imádkoztam, de az Urat nagyon messze éreztem magamtól, már nem éreztem úgy az Úr közelségét, mint gyermekkoromban. Egyre jobban nehezemre esett imádkozni. Kinyitottam a gonosznak az ajtót.

A szegény lelkek

296 Térjünk vissza arra a szörnyű helyre a borzalmas torokhoz, ahol én voltam. Tudniuk kell, hogy istentelen voltam, gyakorlatilag ateista. Azt hittem, hogy nem létezik ördög, aztán meg azt is, hogy **Isten sincs.**

297 De itt, ilyen körülmények között kiabálni kezdtem: „**Ó szegény lelkek a tisztítóúton, kérlek benneteket, vigyetek ki innen, segítsetek nekem. Kérlek benneteket, segítsetek!**”

298 Tehát kiabáltam, maró fájdalom fogott el. Észrevettem, hogy embermilliók sírtak. Hirtelen rengeteg embert láttam, jórészt fiatalokat, akiknek kimondhatatlan fájdalmuk volt. Ezen a szörnyű helyen ebben az ingoványban gyűlölettel és fájdalommal tele csikorgatták a fogaikat, üvöltés és fájdalmas kiáltás tört ki belőlük, ami megrémített, s amit sose tudok elfelejteni.

299 Értik ezt? Ez az **Isten távolléte**, ez a **bűn**, a bűnök **következményei**. Értik, mi a bűn? A bűnök **Istennel teljesen ellentétesek**, ő a **végtelen** szeretet.

300 Olyan **rettenetes a bűn**, hogy ilyen szörnyű következményekkel jár. Mi pedig viccelődünk rajta. Viccek a bűnökről, a pokolról és a démonokról. **Közben sajnos nem tudjuk, mit teszünk.**

301 Évek teltek el, amióta ezt átéltem, de mindig, ha rágondolok, ha ennek a sok embernek a fájdalmára gondolok (Polo asszony könnyekre fakad), nem állom meg sírás nélkül.

302 Ezek öngyilkosok voltak, akik elkeseredésükben tették, és most ebben a kínlódásban, ebben a gyötrődésben, ebben a fájdalomban voltak, körülvéve izékkal, démonok között, akik

kínozták őket. Ebben a tortúrában a legrosszabb **Isten távolléte, Isten teljes távolléte, mert ott Istent nem érezni.**

303 És megértettem, hogy akik elveszik az életüket, addig kell, hogy ottmaradjanak, ameddig éltek volna a földön. Az öngyilkossággal kiestek Isten rendjéből, ezért mehetnek hozzájuk a démonok.

304 A tisztítóüzben a szegény lelkeket megkímélik minden gonosztól, ők már Isten szentjei és nincs semmi kapcsolatuk a démonokkal. Istenem, milyen sok szerencsétlen ember, főleg fiatalok; olyan sok sír, szenved, kimondhatatlanul szenved.

305 Ha tudnák, mi vár rájuk az öngyilkosság után, biztos inkább börtönbüntetést vállalnának, mint ilyet.

306 **Tudják, milyen szenvedést kell mindemellett elviselniük?**

307 Látniuk kell, hogy szüleik, legközelebbi hozzátartozóik, akik még élnek, miattuk szenvednek, szégyenkeznek, lelkiismeret furdalásuk van.

308 Ha csak szigorúbban neveltem volna, ha csak megbüntettem volna, ha nem büntettem volna meg, ha mondtam volna neki, ha ezt vagy azt tettem vagy nem tettem volna...ezek a lelkiismereti kérdések nagyon nagyok és nyomasztóak. Ez a földi pokol.

309 Hogy a hozzátartozóiknak ezt a kínlódását látniuk kell, még jobban megnehezíti a helyzetüket. Ez a legnagyobb kín számukra, és ennek nagyon örülnek a démonok, és mutogatják nekik ezeket a képeket: **„Nézd, hogy sír anyád. Nézd, hogy szenved apád, hogy kétségbeestek, hogy okolják magukat, hogy veszekednek, hogy szidják egymást. Nézd, milyen fájdalmat okoztál nekik. Nézd, most Isten ellen láznak. Nézz a családotra, ez a te hibád!”**

310 Ezeknek a szegény lelkeknek mindenekelőtt arra van szükségük, hogy a hátramaradottak jobb életet éljenek, megváltoztassák az életüket, hogy a **szerelem művei teljesüljenek, betegeket látogassanak, szentmisét mondassanak a halottakért, és ezen a szentmisén ők maguk is részt vegyenek.**

311 Ezzel ezek a lelkek vigasztalást nyernének. Azok a lelkek, akik a tisztítóüzben vannak, semmit nem tudnak tenni magukért. Egyáltalán semmit, de Isten a szentmise mérhetetlen kegyelmével tud tenni. Ily módon segíthetünk rajtuk, misét mondatunk, **a szentmisén részt veszünk, és a szentmiseáldozaton való áhítatos részvételünket, mint adományt az Istenanya, Mária közvetítésével átnyújtjuk a Mennyei Atyának.**

312 Ijedten vettem tudomásul, hogy ezek a lelkek nem tudtak nekem segíteni. Ebben a szörnyű pánikban újra kiabálni kezdtem: **„Ki tévedett?** Ez csak tévedés lehet! Én szent vagyok, életemben mindenki szentnek nevezett. Soha nem loptam, soha nem gyilkoltam. Senkinek nem okoztam fájdalmat. Az anyagi csőd előtt ingyen kezeltem, gyakran nem kértem pénzt, amikor nem tudtak fizetni. Vásároltam a szegényeknek. **Mit keresek én itt?”**

313 A **jogomra** hivatkoztam! Nekem, aki olyan jó voltam, a mennybe kellett volna jutnom. **„Mit csinálok én itt? Minden vasárnap mentem a szentmisére, bár ateistának mutatkoztam és semmire sem figyeltem, amit a pap mondott. Soha nem mulasztottam szentmisét. Sokat mondok, ha életemben 5 szentmisét elmulasztottam. Hát mit csinálok én itt? Szabadítsatok ki innen! Vigyetek ki innen!”**

314 Tovább folytattam a kiabálást, őrvongást, rajtam az undorító kukacok, férgek. **„Római katolikus vagyok, gyakorlom a vallásomat, szabadítsatok ki innen!”**

Láttam apámat és anyámat

315 Amikor kómában feküdtem, s kiáltoztam, azt kiabáltam, hogy katolikus vagyok, látok egy kis fényt-csak egy egészen kicsike fényeckét ebben az iszonyú sötétségben.

316 Ez a legjobb, ami ebben a szituációban történhet.

317 A sötét szörnyű lyuk fölött néhány lépcsőfokot látok, fölnezek és észreveszem, hogy apám a szakadék fölött áll. 5 évvel ezelőtt halt meg. Majdnem a lyuk szélén állt, csak néhány lépcsőfokkal följebb, mint én. Ott kicsit több volt a fény.

318 Négy fokkal följebb láttam anyámat, akinél sokkal több fény volt. Imába merült, **imádságos tartásban**. Mikor megláttam őket, nagy öröm fogott el, olyan nagy öröm, hogy magamon kívül kezdtem kiabálni: „**Apa! Anya! De jó, hogy látlak benneteket. Kérlek, vigyetek ki innen! Tiszta szívemből kérlek benneteket, vigyetek ki innen! Vigyetek ki innen!**”

319 Amikor lenéztek rám és apám ebben a nyomorúságos helyzetben látott, látniuk kellett volna önöknek is azt a nagy fájdalmat, amit kifejezett az arcuk.

320 Főnt automatikusan látnak, mert mindenkit tökéletesen ismernek. Rájuk néztem, és rögtön láttam azt a felmérhetetlen szomorúságot és fájdalmat, amit a szüleim éltek át, amikor így láttak engem.

321 Apám keservesen kezdett sírni, kezét az arcához emelte, és remegő hangon siránkozott: **Ó, leányom, leánykám!**

322 Anyám tovább imádkozott, s ezzel tudtomra adta, hogy ők semmit nem tehetnek azért, hogy engem kivigyenek innen. Közben az is fájdalmas volt, hogy azzal, hogy engem itt látnak, az ő állapotukat is nehezítettem.

323 Még rosszabbul éreztem magam, mert az irántam való részvétellel súlyosbítottam szenvedésüket. Megértettem, hogy azért voltak itt, mert számot kellett adniuk az én nevelésemért, amelyben részük volt.

324 **Ők voltak Istentől kapott tehetségem őrei. Életükkel és példájukkal meg kellett volna védeniük a Sátán támadásai ellen. Minden szülő őrzője gyermeke Istentől kapott adottságainak.** Amikor szüleim gyötrelmét láttam, különösen apámét, ismét kétségbeesetten kiabáltam: „**Vigyetek el innen, vigyetek el innen!**”

Eutanázia és halálba segítés

325 Ismét elkezdtem tehát teljes erőmből kiabálni: „**Vigyetek ki innen! Ez tévedés lehet. Ki a felelős ezért a tévedésért? Vigyetek ki!**”

326 Akkor, amikor így kiabáltam, mély kómában feküdtem. Sok készülék volt rám kapcsolva. Agonizáltam. Nem jutott levegő a tüdőmbe, nem működött már a vesém, csak azért éltem, mert a gépek életben tartottak, mert a testvérem, aki szintén orvos volt, nem engedte, hogy lekapcsoljanak.

327 Azt mondta az intenzív kezelést folytató orvosoknak, akik a lekapcsolás mellett érveltek, hogy: „**Nem vagytok az Isten!**”

328 Az orvosoknak az volt a véleményük, hogy semmi értelme sincs már a kezelést folytatni. Már beszéltek a hozzátartozókkal, és felkészítették őket, hogy meg fogok halni, hagyjanak nyugodtan meghalni, mivel már agonizáltam.

329 De a testvérem nem adta fel. **Látják az ellentmondást? Én életemben mindig az eutanázia mellett kardoskodtam, hogy mindenkinek „joga van a halálhoz.”**

330 A testvérem csak azért lehetett ott, mert ő is orvos volt, s ő végig mellettem maradt.

331 És képzeljék el, amikor a lelkem a másvilágon volt, és láttam a szüleimet, akiknek teljes erővel kiabáltam, mert örültem, hogy láthattam őket, a testvérem ezt a hangot a valóságban világosan hallotta.

332 De ő félreértette a kiabálásomat. Majdnem meghalt az ijedtségtől, amikor felfogta szavaimat. Azt jelentette számára, hogy én végleg elmegyek ebből a világból. A szüleim

említését úgy értelmezte, hogy értem jöttem, hogy magukkal vigyenek az örökkévalóságba. Ő is kiabálni kezdett: **„A testvérem most már tényleg meghalt! Elvesztette a csatát. Apám és anyám magukkal vitték. Apa és anya el innen, tűnjetek már el! Ne vigyék el. Gyermekei vannak, akik még kicsik. Ne vegyék el tőlünk. A testvéremet, Gloriát ne vegyék el. Hagyjátok itt!”**

333 Az orvosoknak kellett elvezetniük őt, azt hitték, sokkos állapotba került. Nem lenne csoda, hiszen sok mindent átélt, az unokaöcsém halálát, akit el kellett hoznia a krematóriumból, a testvére halálát vagy a testvére állapotát, aki nem halt meg, de a mai nap végéig már nem éli meg, ahogy az orvosok mondták. Már a harmadik napja ez ment, és ráadásul nem is aludt. Nem csoda, hogy az orvosok azt hitték, hogy kiborult.

A vizsga

334 És újra elkezdtem kiabálni: **„Nem értitek! Vigyetek ki innen, mert én katolikus vagyok! Csak félreértés lehet, tévedés! De hát ki tévedett itt? Kérlek, vigyetek ki innen!”**

335 Amikor ismét kételkedve kiabáltam, hirtelen egy hangot hallottam, egy édes, kellemes hangot, egyszerűen égi hang volt, kellemes izgalom fogott el.

336 Teljes békét és kimondhatatlan szeretetet éreztem. A sötét alakok, az undorító férgek gyorsan és ijedten lekúsztak rólam, mert ennek a szeretetnek nem tudtak ellenállni. Ezt a békét nem tudják elviselni. Erőtlenül a földre estek, és ott maradtak, mintha az Úrhoz imádkoznának. Ez a történet hihetetlen hatást gyakorolt rám.

337 Leírhatatlan béke uralkodott körülöttem, és hallom, amint a kellemes hang azt mondja nekem: **„Na, jó, ha te valóban katolikus vagy, biztosan meg tudod mondani, hogy hangzik Isten 10 parancsolata.”**

338 Milyen elfogadhatatlan felszólítás. Most blamálok magam. Saját csapdába estem a kiabálással és a beismeréssel. Az egész világ meghallhatja a szöszegésem, az igaztalan beismerésemet. Kínos bemutatkozás.

339 El tudják képzelni? Azt tudtam, hogy volt 10 parancsolat. Részemről ez volt minden. Aztán „tabula rasa”, hogy mászok ki ebből? Nem földadni, valahogy csak menni fog.

Istenedet mindenk fölé szeresd...

340 Anyám mindig beszélt a szeretet első parancsáról. Végre ennek gyakorlati haszna is volt számomra. Ez a figyelmeztetés és tanítás nem volt hiábavaló. Eljött az idő, hogy mint engedelmes leányka, ezt be is bizonyítsam.

341 Anyám örülni fog neki. Lássuk, ezzel a minimális tudással átmegyek-e anélkül, hogy kiderülnének hiányosságaim.

342 Azt hittem, ennyi elég lesz, ahogy életemben megszoktam. Mindig tudtam mellébeszélni, és „kimásztam a kátyúból”.

343 Mindig úgy meg tudtam indokolni, s ily módon megvédeni, hogy mit nem tudok, és mire nem vagyok képes. Az első parancs úgy hangzik: **„Szeresd Istenedet mindenk felett, és felebarátodat, mint önmagadat!”**

344 És már hallom is a választ: „Nagyon jó!” Ismét hallom a kellemes hangot: „És te? Szeretted a felebarátodat?” Rögtön rávágtam: „Igen, igen, szerettem őket, igen, igen, valóban szerettem őket. Szerettem őket!” És akkor azt hallom a másik oldalon, hogy: **„Nem!” Egy rövid, éles, határozott NEM!**

345 Most jól hallgassanak ide! Amikor ezt a NEM szót hallottam, mintha a villám vágott volna belém, a villámcsapást olyan erősen éreztem. Olyan sokk ért. Mintha lebénultam volna. Aztán az ijedség alábbhagyott.

346 A hang folytatja tovább: **„Nem, te nem szeretted Istenedet mindenk fölé. És még kevésbé emberbarátodat, mint önmagadat! Te faragtad ki az Istenedet, olyanná**

alakítottad, amilyen neked megfelelt. Az Úristennek csak akkor volt helye számodra, ha nagy bajban voltál. Csak szalmaszál volt. A földre dobtad magad, amikor még szegény voltál, amikor a családod még nagyon egyszerű körülmények között élt, és te tovább akartál tanulni, jó állást akartál. Igen, akkor naponta imádkoztál, sok időt töltöttél el az imával. Könyörgöttél az Úrhoz, koldultál nála, és térdre vetted magad. Kitartóan azért imádkoztál és kértél, hogy megszabadítson a nehéz helyzetből, hogy jó iskolát lehessen, a társadalomban elismert személy lehessél. Ha bajban voltál, egyszerűen csak pénzt akartál. „Elmondok most egy rózsafűzért, de kérek, ne felejts el, hogy pénzt kértem!” – ilyen, és ehhez hasonlóak voltak az imáid! Ez volt Istennel való kapcsolatod! Így fordultál hozzá, és elképzelésed szerint ki kellett utalnia számodra egy jó állást!”

347 Valóban, így viszonyultam életemben az Istenhez. Ez a szomorú igazság, amit nem is tagadhatok.

348 Ehhez csak annyit fűzhetek, hogy számomra Isten egyfajta „bankautomata” volt. Bedobtam „egy rózsafűzért”, és ki kellett jönnie a pénzösszegnek. Ez volt a viszonyom az Úristenhez.

349 Ezt most megmutatták nekem, és világos lett számomra. Amikor az Isten megadta a jó iskolát, és segített, hogy befejezzem, amikor hozzásegített, hogy **nevem** legyen a társaságban, **valaki lettem**, amikor pénzhez jutottam, és amikor jól éltem, **az Isten jelentéktelenné vált számomra, mellékessé vált az életemben.**

350 Sokat kezdtem képzelni magamról. - Az **önteltség** nagyon veszélyes dolog az életben.

351 Az **EGO**-m gigantikusra nőtt, már a **szerepetnek** jelei sem voltak, arra sem voltam képes, hogy **hálát adjak az Úrnak!** Hálásnak lenni! Soha! Miért! Mindezt magamnak köszönhetem.

352 **Én tettem magam „valakivé”.** Mindent elértem, amiről csak álmodtam. Vak voltam. Már nem is tudtam emlékezni a könyörgésre! Soha nem tudtam azt mondani: **„Köszönöm a napot, amit adsz nekem! Köszönöm az egészségemet! Köszönöm az életemet és a gyermekeim egészségét; köszönöm, hogy fedél van a fejünk felett, segíts a szegényeknek, akik hajléktalanok, és nem tudják, ma mit esznek! Legalább enni adj nekik, ne hagyd őket egyedül, állj melléjük!”**

353 Ilyeneket nem tudtam mondani. Nem voltam rá képes. Nem is gondoltam rá. Csak saját magam érdekelt. Én elég voltam magamnak.

354 Én voltam a leghálátlanabb lény, akit csak el lehet képzelni. A hálátlanság mellett még **el is utasítottam az Úristent, sőt nevetségessé tettem.**

Ezotéria - Reinkarnáció

355 Sokkal jobban hittem én a Merkúrban, Vénuszban, és a többi égitestben, mint az Úristenben. A kabalák fontosabbak voltak nekem, mint az Isten.

356 Rajongtam az asztrológiáért és a csillagjóslásért, és mindenhol arról meséltem, milyen pozitívan befolyásolták a csillagok az életemet. Az **asztrológia** lelki életünknek egy olyan kis repedése, aminek először nem tulajdonítunk nagy jelentőséget. Amikor viszont már észrevesszük, hogy milyen **csalás, és a démonoktól származik**, gyakran már túl késő megszabadulni tőle.

357 Elkezdtem a kor szellemének divatos áramlatait követni. Minden tan, még ha beteg agytól is származott, érdekesebb volt számomra, mint **az Úr örömhíre.** Minden divatosabb volt, mint a **Szentírás és a katolikus egyház sok évszázados tanítása.**

358 Kezdttem abban hinni, hogy ha valaki meghal, egy másik életet kezd élni. **Az újraszületés, a reinkarnáció** tanai számomra nagyon alkalmasak voltak arra, hogy hit-és léleknélküli életemet kitöltsék. **Az Alkotó iránti hála idegen volt.** Egyáltalán nem gondoltam rá.

359 A **kegyelem** szót kitöröltem a szótáramból - számomra **idegen szó** lett, teljesen elfelejtettem az értelmét, s az életvitelemhez nem is volt rá szükségem, gyakorlatilag nem volt jelentősége.

360 Nem voltam már tudatában annak, hogy az Úr nagy árat fizetett értem, és hogy **engem is drága vére árán váltott meg.**

361 Mindez, a 10 parancsolat vizsgán az égi hang szavainak és kérdéseinek segítségével vált világossá számomra. Most már egészen tisztán láttam. Leesett a szememről a hályog. Vizsgáztattak, és tudni akarták, mit tudok a 10 parancsolatról. Úgy találták, hogy csak beképzelttem magamnak azt, hogy tiszteltem az Úristent, és szerettem az Urat.

362 Saját szavaimmal semmisítettek meg. Mit jelent ez? Egyszerűen az ördöggé leszek? A pokolba visznek?

363 Egyszer egy kedves hölgy jött a rendelőbe azzal a szándékkal, hogy kifüstölje a helységeket, szerencse-esszenciákkal belocsolja, szerencsétlenséget elűző ceremóniát rendezzen. Azt mondtam, hogy **ilyen humbugban nem hiszek. Azért csinálja, ki tudja. Ha nem árt, még jó lehet valamire.**

364 Parázsló növényekkel befüstölte a helységeket, varázsigéket mormolt, szétlocsolta a folyadékot, hogy szerencsét és jó közérzetet hozzon a terembe.

365 Ezzel hozzájárultam, hogy ez a primitív boszorkányság, a tudásommal ellentétes babona nagyobb jelentőséget és befolyást kapjon, mint az **Úr és az örömhíre.**

366 A rendelő helységeiben, egy sarokban, eldugva, hogy a páciensek ne lássák, egy húsos Aloé Vera levelet tartottam, mert azt mesélték róla, hogy elűzi a rossz energiákat.

367 Beszámolok nektek, milyen **tévutakon** jártam, milyen üresség töltötte be az életemet a **valódi tanítás** helyett. Szégyen, még ma is szégyellem magam emiatt. De sajnos ilyen volt az akkori életem.

368 Aztán folytatták tovább az életem értékelését a tízparancsolat alapján. Pontosan megmutatták nekem, hogyan viselkedtem felebarátimmal.

369 Milyen gyakran kiáltottam az Úrnak, hogy szeretem, mielőtt tőle, Úristenemtől elfordultam. Mielőtt az ateizmus tévútjára tértem, és tévtanokat kezdtem követni, gyakran mondtam: „**Uram, Istenem, szeretlek!**”

Én és felebarátim

370 Azzal a nyelvvel, amivel az Urat dicsértem és dicsőítettem, az egész emberiséget szidtam és rosszakat mondtam az emberekről.

371 Mindent és mindenkit csak kritizáltam. Semmi sem volt jó. Mindig csak a hibákra mutogattam. Magam soha nem hibáztattam, én mindig kivétel voltam. Én voltam a „**szent Gloria**”, a „**Jó**”, a „**Kedves**”, a „**Szép**”.

372 Közben **irigy, kiállhatatlan**, s egyáltalán **nem voltam soha hálás.**

373 Soha nem mondtam elismerést, köszönetet szüleimnek és családomnak azért a fáradságért, áldozatért, szeretetért, amit értem hoztak, hogy iskoláztattak, hogy felemelkedhessek a társadalmi ranglétrán, hogy támogattak.

374 Ehhez azt is hozzá kell még tennem, hogy miután elvégeztem iskoláimat, és elértem karrierem csúcspontját, a szüleim és a családom már nem volt fontos számomra.

375 Őket, akik engem minden eszközzel támogattak, mellékesnek, még említésre méltónak sem tartottam.

376 Sőt, már odáig jutottam, hogy szégyelltem anyámat. Szégyelltem, mert egyszerű körülmények közt élt, és nyomorúságosan tengette életét.

Én és a családom

377 Az eredmények egoista életmódot mutattak a tízparancsolat vizsgán, de mint feleség is csődöt mondtam. Nagyon messze voltam attól, amit **Isten egy keresztény házaspártól elvár.**

378 Milyen feleség voltam? Milyen voltam? Egész nap elégedetlenkedtem, már a felkelés pillanatától. Kedves férjem barátságosan üdvözölt: „Jó reggelt!”

379 Mit válaszoltam rá: **„Mitől lenne jó a reggel? Nézz ki az ablakon! Már megint esik!”**

380 Mindig találtam kritizálnivalót, folyton rosszkedvű voltam. Senki nem tudott velem jót tenni, mindenben találtam kifogásolnivalót, és elkezdtem bosszankodni.

381 Nemcsak a férjemmel viselkedtem így, hanem a gyerekeimmel is elviselhetetlen és igazságtalan voltam.

382 Ezen a túlvilági vizsgán megmutatták nekem, hogy soha nem voltam igaz szeretettel, igazi részvétellel embertársaimmal, testvéreimmel, de a családon kívül sem. Azt mondta az Úr: **„Soha nem gondoltál rájuk!”** Láttam a számtalan beteget, magányost, és siránkozni kezdtem. **„Uram, milyen szegények, elhagyatottak ezek az emberek. Senki nem törődik velük. Adj kegyelmet, hogy hozzájuk mehessek, meglátogathassam, megvigasztalhassam őket, elűzhessem magányukat azzal, hogy velük maradok. Ez a sok kis gyerek, aki anya nélkül maradt, a kis árva gyerekek, mennyi szenvedést kell nekik elviselniük.”**

383 Minél többet láttam, minél tovább folytattam a vizsgát, annál világosabban láttam, milyen **kőkemény volt a szívem.** Most ismertem csak fel, hogy kőszívem életemben olyan volt, mint egy szörny.

384 Olyan tiszta és világos volt, hogy nem tudtam, mint régen tettem, kimászni a csávából. Ezen a ponton röviden összefoglalva:

385 A 10 parancsolat-vizsgán megbuktam. **Eddigi életem alapján esélyem sem volt átmenni a vizsgán.**

386 Megmagyarázhatatlanul rossz volt. Eddigi életemben káosz volt. Nem volt már az rend, ami a teremtéskor megadatott. Mit számított, hogy nem gyilkoltam, hogy senkit nem öltem meg. Elmondok nektek még egy példát:

387 Gyakran ajándékoztam rászorulóknak árukat, élelmiszert, ruhát és sok mást. Soha nem önzetlen szeretetből tettem, hanem hogy lássák, milyen jó vagyok, elismerést csikarjak ki belőlük, és hogy a mi divatmajom-társaságunkban kedvező képet alkossanak rólam.

388 Mivel nagyon gazdag voltam, meg akartam mutatni, milyen jóságos és nagylelkű voltam. Beszéljenek nagylelkűségemről, és ezért irigyeljenek és csodáljanak. Gazdagságomban az ajándékokkal és nagylelkűséggel manipulálni akartam a szegénységben és nyomorban élő embereket, hogy ezt is a javamra fordítsam.

389 Azt mondtam például: **„Nézd, adok én neked ezt vagy azt (ami éppen a kezembe került, vagy felesleges volt), de kérlek, légy oly jó, és menj el helyettem a gyermekeim iskolájába a szülői értekezletre, és képviselj engem, mert én sajnós nem érek rá, mert a jelenlétet mindig ellenőrzik az iskolában.**

390 Ily módon osztottam szét környezetemben a feladatokat, minden adomány kapcsolatban volt valamilyen feltétellel vagy kéréssel.

391 Így tartottam pórázon az embereket. Manipuláltam őket, s függtek tőlem. Rendkívül tetszett, ha észrevettem, hogy „emberfalka” szaladt utánam, és a hátam mögött arról beszéltek, hogy milyen nagy szívem van, jó és szent vagyok.

392 A társaságban jó képet alakítottam ki magamról. Senki nem tudta, hogy ez egy hazug kép, **felvett viselkedés,** mely nem felelt meg a valóságnak.

393 Nyilvánvaló volt. Ezen a vizsgámon minden kiderült. Azt mondták nekem: **„Az egyetlen isten, akit tisztelsz, a pénz volt. Az érmék bálványozásával elátkoztad magad. A pénz és aranyimádatod a kárhozatba sodort téged. Egyre jobban eltávolodtál az Úristentől.”**

394 Igaz volt, egy ideig nagyon sok pénzünk volt, de aztán csődbe mentünk. Nőttek az adósságok, valószínűleg nagyon sok volt. Teljesen elfogyott a pénzünk, már semmink sem volt...

395 Mikor szememre vetették a pénzt, felkiáltottam: „**De hát milyen pénzről beszéltek; a Földön egy csomó problémát és adósságot hagytam.**”

Isten nevét hiába ne vedd

396 Amikor a második parancsot illetően szemrehányást tettek nekem, világos lett, hogy amikor gyerek voltam, sajnálatos módon úgy értelmeztem a hazugságot, hogy kitűnő módja annak, hogy anyám büntetését, mely néha kemény, szigorú volt, elkerüljem.

397 Így kezdtem **a hazugság apjának, a Sátánnak társaságába járni**. Ő, az ördög lett útitársam. Nagy hazudozó lettem. A hazudozás művésze lettem. Egyre jobban tökéletesedtem benne. Amilyen mértékben követtem el egyre súlyosabb bűnöket, olyan mértékben nőttek hazugságaim is, s lettek egyre nagyobbak, szégyentelenebbek.

398 Be akartam bizonyítani magam előtt, milyen mesterfokon űzöm a hazugság művészetét. A hazugságaim lassan a fejem fölé nőttek, ugyanígy bűneim is egyre súlyosabbak lettek.

399 A **hazudozásban** akkor értem el a **csúcspontot**, amikor a „**Szentről,**” a „**Legszentebbről,**” **magáról az Úrról** volt szó.

400 Észrevettem, hogy a mama milyen alázattal van az **Úristen** iránt. Az **Úr neve** tiszteletreméltó és szent volt. Amikor ezt láttam, arra gondoltam, ez lesz számomra a legjobb fegyver. Így kezeim közt tartottam anyámat.

401 Minden apróságnál, hogy hazugságaimat igazoljam, **Istenre** kezdtem **esküdni**.

402 Az Úr nevét könnyedén és alap nélkül vettem számra. Azt mondtam pl. a mamának. „Krisztusunkra esküszöm, mama” vagy „Mama, az Úristenre esküszöm, biztosítalak stb. stb.” és a hihetőnek tűnő hazugságokkal elkerültem a büntetést.

403 El tudják képzelni, milyen rosszul éreztem magam hazugságaim, kis disznóságaim miatt, hogy Isten legszentebb nevével visszaéltem, és ezzel őt is belerángattam a bűneim pocsolójába?

404 Látjátok, kedves testvéreim az Úrban, hogy sorsommal és halálélményemmel, s amiről beszámolok nektek, tanultam, saját testemen tudtam meg, hogy a szavakat, mondatokat, amik ajkunkat elhagyják, s olyan könnyedén mondunk ki, nem fújja el egyszerűen a szél.

405 A kimondott szavak nem szállnak el, hanem utolérnek, élő valóságként maradnak, s egyszer csak visszajönnek hozzánk, mint a bumeráng, sőt talán még erősebben ütnek vissza.

406 Talán megborzongnak, ha elmesélem. Nem egyszer történt, amikor a mama nagyon nem akart hinni nekem, azt mondtam neki: „**Üssön belém a villám, ha ez hazugság volt. Csak az igazat mondom!**”

407 Ilyeneket mondtam a múltban, aztán már nem is gondoltam rá.

408 Nézzetek ide, Isten könyörületessége miatt állok önök előtt, mert belém csapott a villám, gyakorlatilag átment rajtam, két részre vágott, és teljesen elégetett.

409 Aztán megmutatták nekem a másvilágon, hogy én, aki katolikusnak tartottam magam, soha nem tartottam be a szavam, szószegő voltam, és **Urunk és Istenünk szent nevével** jogtalanul visszaéltem.

410 Nagy benyomást tett rám, ahogy az Úr ezeket a szörnyű eseményeket is eltűrte, és ugyanakkor minden teremtménye imádattal és tisztelettel borult a földre.

411 Láttam a szent Szűz Máriát, Isten anyját, nagy tisztelettel az Úr lábánál imádkozni. Értem imádkozott és könyörgött, én pedig a nagy bűnös a nagy ingoványlyuknál pertuban az Úrral.

412 Én, aki állítólag jó voltam, jó hírem is volt, amit manipulációval szereztem.

413 Láttam magam, amint az Úr ellen lázadtam, mérges voltam rá, szidtam és még átkoztam is.

414 Ez számomra már nem csak szégyenletes, hanem elviselhetetlen és fájdalmas volt, hogy tudatában voltam múltamnak, és már tisztán láttam.

Az Úr napját szenteld meg

415 Amikor az **Úr napjának és az ünnepnapoknak a megszentelése** következett, szörnyű pillanat volt.

416 Elviselhetetlen fájdalom fogott el. A hang tisztán és szárazan hozta tudomásomra, hogy napi négy órát foglalkoztam a testemmel, a külsőmmel, a szépségemmel. Egyszer sem áldoztam 10 percet se arra, hogy vonzalmam és hálám bizonyításául egy imát mondjak hozzá.

417 Igen, sőt gyakran fordult elő olyan is, hogy ígértem egy rózsafüzért, és azt idegesen ledaráltam. Olyan is előfordult, hogy azt mondtam: Jó lesz ez így. A kedvenc TV sorozatom reklámszünete elég lesz a rózsafüzér elmondásához.

418 A másvilágon megmutatták nekem, milyen hálátlan voltam az Úrhoz. Soha eszembe sem jutott, hogy a Teremtőmnek vagy a Megváltómnak köszönetet mondjak.

419 Azt is a szememre vetették, hogy lustaságból mindig kibúvót kerestem, hogy ne kelljen szentmisére menni. **„De mama, ha ő mindig mindenhol ott van, miért kell nekem őt a templomban meglátogatni?”**

420 Világos, számomra egyszerű és kényelmes volt ilyeneket mondani. És a hang újra megismételte a szemrehányást, hogy az Uristent napi 24 órát hagytam várni, és egy gondolatot sem szenteltem neki.

421 Nem imádkoztam hozzá, egyszer sem látogattam meg vasárnap a templomban, legalább az Úr napján, hogy kifejezzem köszönetemet és megmutassam szeretetemet. Ez sok lett volna nekem, **túl büszke voltam és beképzelt.**

422 De a legrosszabb számomra az volt, hogy a templomba látogatás olyan, mint a **„lelkem étterme”**. A templom nélkül elsatnyult, pontosabban, **éhen halt a lelkem**, mert nem kapott táplálékot.

423 Csak múlandó testem ápolására fordítottam időt, a világ minden idejét. **Testem rabszolgája** lettem. Közben elfeledkeztem egy kis, de fontos részletről.

424 **Lelkem is volt**, amivel egyszerűen nem törődtem. **A lelkem „teljesen árva” volt.** Soha nem tápláltam **Isten szavával**. Volt a repertoáromban egy laza mondás, amely úgy hangzott, hogy aki rendszeresen olvassa a Bibliát, az előbb vagy utóbb megőrül.

425 A szentségeket nem kedveltem. Hogy tudnám én ennek az „öreg, elmeszesedett fickónak”, aki rosszabb és bűnösebb volt, mint én, bevallani a bűneimet.

426 Ez kapóra jött nekem, hogy ne menjek gyónni. Ez a nagy hazug, ez a zűrzavart keltő, az ördög, távol tartott engem a szentgyónástól és a szentségektől. Sikerült neki **gyógyulásomat és lelkem megtisztulását** megakadályoznia. Ez úgy van, minden alkalommal, ha bűnt követtem el, lelkem fehér mellényére egy pecsétet nyomott, **a sötétség birodalmának fekete foltját.**

427 Bűneim nem voltak következmények nélkül, nem voltak ingyen, lelkem egészsége sínylette meg.

428 Elsőáldozásom után soha nem végeztem jó szentgyónást. Azután már soha nem mentem gyónni. Nem ritkán talákoztam olyan, a korral haladó pappal, aki a fülbegyöntatás-felfogásomnak igazat adott, aki ezt a szentséget korunkban már nem tartotta megfelelőnek. Így fordult aztán elő, hogy amikor szentáldozáshoz járultam, **Jézus Krisztust a legszentebb Oltáriszentségben méltatlanul fogadtam.**

429 Odáig mentem az istenkáromlással, hogy büszkén és mindent tudóan híreszteltem: **„Mi az, hogy a legszentebb? Hogy van az, hogy a mindenható Isten egy darab kenyérben, az ostyában jelen van? Tegyenek a papok az ostyába inkább egy kis karamellcukrot, hogy jobb ízű legyen, és ne legyen olyan ízetlen.”**

430 Ettől kezdve az életem kiszámíthatatlan volt, kiléptem a teremtés rendjéből, s ilyen istenkáromlásokat hangoztattam. Elértem a legmélyebb pontot, Istenhez, a Teremtőhöz való kapcsolat teljes leépülését.

431 Soha nem engedtem lelkemhez semmi építőt vagy táplálót.

432 Nagy felelőssége van minden apának és anyának, ha nem kereszteltetik meg a gyermeküket. A keresztelés szentsége az „anyatej a léleknek”. Gyakran mondják manapság: **„A gyerek maga döntse el, ha egyszer felnőtt, hogy megkeresztelkedik vagy sem.”**

433 A bébi, aki nincs megkeresztelve, olyan, mintha nem kapna enni, így lehetne indokolni: „**Később majd eldönti, akar-e enni vagy inni**”.

434 A mi felelősségünk az Úristen előtt, hogy a gyerek lelkének táplálékot adjunk. S szentségek nélkül a mi lelkünk is táplálék nélkül marad. Szentségek nélkül éhen hal a lelkünk.

A pappá szentelés

435 És, hogy az egészre feltegyem a koronát, mást se csináltam, mint a papokat kritizáltam és rosszakat mondtam róluk. Át kellett volna élnetek, milyen volt ez a pont a Túlvilág-vizsgán.

436 Ezeket a bűnöket az Úr nagyon súlyosnak találta. Családunkban mindig szokás volt, hogy kígyót-békát mondtunk a papokra. Amióta emlékezni tudok, egészen kis korom óta, a papokról otthon csak rosszat mondtunk.

437 A papától kezdve egyszerűen mindenki azt mondta, hogy ezek nőcsábászok, a szoknyák után futnak, és gazdagabbak, több pénzük van, mint az egyszerű embereknek.

438 Kiskorunktól kezdve ezeket a rágalmakat ismételtük. Erre az Úr szomorú, de szigorú hangon azt mondta nekem: „**Mit hittél, ki vagy te, hogy úgy tegyél, mintha az Úristen lennél, ítéletet mondjál a felszenteltjeimről és még rágalmazod, szívd is őket?**”

439 Folytatta: „**Hús-vér emberek. És hogy mennyire szentéletű egy pap, mindeneelőtt a hívők közösségétől, az egyházközösség embereitől függ. A közösség segíti őt imáival, megbecsüléssel, tisztelettel viszonyul hozzá és támogatásáról biztosítja. Ha egy pap bűnt követ el, akkor ne csak nála keressétek az okokat és ne csak őt okoljátok, hanem keressétek a közösség hibáját, amely megtagadta a tiszteletet, a megbecsülést, a támogatást, és az imát, vagy nem eléggé tette.**”

440 Aztán az Úr megmutatta nekem, hogy amikor egy papot kritizáltam, a démonok rám rohantak, és hozzám simultak.

441 Láttam ezen kívül, milyen bajt csináltam, amikor egy Isten felkentjét homoszexuálisnak neveztem, és ez az újdonság futótűzként terjedt el a hívők közösségében. Elképzelhetitek, mennyit ártottam ezzel.

442 **Tudják, testvéreim az Urban, ha a pap vét, Isten előtt az egész közösség felelős.** Isten előtt a pap szent életéért a közösség felelős. Az ördög gyűlöli a katolikusokat, de a papokat még jobban. Gyűlöli az egyházunkat, mert amíg vannak papok, addig lesz átváltoztatás.

443 Tudnunk kell, hogy **a pap keze Istent érinti**, teljes hatalmat kapott arra, hogy lehívja Istent az égből, szavára megtörténik **az átváltozás** egy darab normál kenyérben. **A kenyér és a bor az Úr testvéé és vérévé lesz.** A pap az Úr felkentje, akit a Mennyei Atya elfogad.

444 Tudják, ha a pap felemeli az ostyát, érezhető az Úr jelenléte, és mindenki térdre esik, még a démonok is. Én meg, amikor szentmisére mentem, még a jelét sem mutattam az alázatnak, egyáltalán nem figyeltem, rágógumit rágtam, néha elaludtam, körülnéztem, mindenféle gondoltam, banális dolgokra, csak éppen nem a **szent Oltáriszentség nagyszerű csodájára, amely égen és földön mindenkit és mindent megérint.**

445 Aztán még panaszkodni sem restelltem, gőgösen, ha Isten nem hallgatta meg, ha valamit kértem tőle.

446 Nagy benyomást tett rám, amikor láttam, hogy minden teremtmény imádkozva leborul, ha arra megy az Úr. Látom a szent Szület alázattal imádkozva az Úr előtt, homlokát az Úr lábára téve, értem visz oda minden imát, amit az égbe küldtek.

447 És én, bűnös érzéketlenségemmel, hideg és kemény szívemmel, aki minden jó ellen immunis voltam, úgy kezeltem az Urat: **te ott és én itt.** Aztán megállapítottam még, hogy jó és szent vagyok. **Rom voltam, az voltam én, semmi más, egy vallásos légvár, homokra és ingoványra építve!** Elutasítottam és gyaláztam az Urat, aki mindig szeretettel és aggodalommal volt irántam! Képzeljének el egy ilyen bűnöst! Még a démonoknak is alázattal kell a földre borulni, ha jön az Úr.

A halál órája - az utolsó órák

447 A pap megszentelt kezét hogy gyűlöli a démon! Szakadatlanul és fokozottan ezt az égtől teljhatalommal felruházott kezét. Azért utál az ördög minket, katolikusokat olyan nagyon, **mert van Oltáriszentségünk, mert az Oltáriszentség nyitott kapu az ég felé, s ez az egyetlen kapu.** „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete lesz!” **Az Oltáriszentség nélkül, azaz az Úr szent testének és drága vérenek vétele nélkül, senki nem juthat be a Mennyországba.**

448 **Az Úr odamegy minden haldoklóhoz, mindegy, milyen hitű vagy hitetlen, minden emberhez odamegy az Úr az utolsó órában, felfedi magát, és szeretettel és irgalommal azt mondja: „ÉN vagyok A TE URAD!”**

449 Ha az ember elfogadja az Urat, és bűnei megbocsájtását kéri, példátlan dolog történik, amit nagyon nehéz megmagyarázni: **az Úr a lelket magával viszi egy helyre, ahol szentmise folyik, és ez az ember fogadja az Oltáriszentséget, az útravalót.**

450 Ez misztikus szentáldozás. **Csak az, aki magához vette az Úr testét és véré, juthat a mennybe.** Ez titkos kegyelem, amit az Isten egyházunknak adott, és olyan sok ember van, aki csak szidja az egyházat. **Csak a katolikus egyházban kapjuk meg az üdvösséget.**

451 Ez a haldokló megkaphatja az üdvösséget, ugyan a tisztítótűzbe kerül, de megmenekül a kárhozattól. A tisztítótűzben az Eucharisztia kegyelméből jut tovább. **Ezért gyűlöli úgy a papokat az ördög. Amíg vannak papok, lesz, aki a kenyeret és bort átváltoztatja.**

452 Ezért **kötelességünk, hogy imádkozzunk a papokért,** de a démon szakadatlanul küzd ellenük. Az Úr mindezt megmutatta nekem.

453 Csak a papok segítségével tudjuk pl. a kegyelemben gazdag bűnbánat szentségét elvégezni. Csak a papok közreműködésével nyerhetünk bűneinkért bocsánatot.

454 Tudják, mi a gyóntatószék? Ez egy tisztító medence, a lélek fürdője. Nem vízzel és szappannal fürdés, hanem Krisztus vérével.

455 Ha az ember lelke a bűnöktől piszkossá és feketévé válik, a szentgyónásban Krisztus vérével tisztára mosathatja. Ezzel elszakadnak a láncok, amivel a Sátánhoz kötötte magát.

456 Ezért logikus, hogy a Sátán a papokat gyűlöli a legjobban, és őket kísérti a legjobban. **Még az a pap is, aki maga is bűnös, jogosult feloldozni és a szentségeket kiszolgáltatni.** Az Úr megmutatta nekem, hogyan történik ez.

457 Ez szívének sebében történik. Vannak olyan dolgok, amelyek túljutnak az emberi értelmén, de szellemi valóságok. Az Úr sebein keresztül a lélek isteni dimenziókba emelkedik, felemelkedik az isteni irgalmassághoz, az **isteni irgalmasság kapujába;** felemelkedik, és az örök főpásztor szívében, ahol a vérző kereszt áll, a kereszt szent vére tisztára mossa.

458 Láttam, amint a bűnbánattal megtisztult a lelkem. Minden bűntől, amit őszintén bevallottam és megbántam, feloldozta az Úr a köteléket, ami a Sátánhoz kötött.

459 **Milyen kár, hogy a bűnbánat szentségétől távol maradtam.** Ez csak papokkal lehetséges. És a többi szentséget is a papok szolgáltatják ki. Ezért kötelességünk imádkozni a papokért, hogy Isten óvja őket, világosítsa fel, és vezesse.

460 Érthető, hogy az ördög gyűlöli az egyházat és a papokat, mert egy szentéletű papnak hatalma van arra, hogy sok lelket elszakítson a Sátántól.

Apádat és anyádat tiszteljed

461 Eljutottunk a negyedik parancsolathoz: Apádat és anyádat tiszteljed! Az Úr lepergette előttem azokat a mozzanatokat, amikor életemben hálátlan voltam szüleimmel. Gyakran és iszonyatosan szidtam és átkoztam őket.

461 Szemükre hánytam, hogy nem tudták azt nyújtani, amit a barátnőim megkaptak. Láttam, hogy olyan lány voltam, aki egyszerűen semmit nem tudott értékelni, és minden, amit szüleim áldozatok árán és fáradsággal nyújtottak, értéktelen volt számomra.

463 Sőt még odáig is fokoztam gyűlöletemet, hogy azt állítottam, hogy ez az asszony nem is az anyám, mert hozzám képest primitív és kevés ahhoz, hogy az anyám lehessen.

464 Szörnyű volt számomra, hogyan ítélnék meg. A megítélés az volt, hogy **istentelen nő**, és mint **istentelen nő** mindent szétrombolt és negatívan befolyásolt, aminek a közelébe került. A legrosszabb az volt, hogy ugyanakkor azt képzeltem, hogy **rendkívüli, jó és szent** vagyok.

465 Az Úristen felvilágosított arról, miért tudtam beképzelni magamnak, hogy a negyedik parancsolatnál nincs félnivalóm. Azért voltam ebben biztos, mert életük utolsó éveiben, amikor betegek voltak, az orvosokat és a gyógyszereket én finanszíroztam.

466 Ezért gondoltam azt, hogy a negyedik parancsot betartottam. Ez beleillett az életfilozófiámba, ahogy én a pénzt és az érméket értékeltem.

467 Így volt ez a szüleimmel is. Pénzzel engedelmessé tettem őket céljaim és érdekeim miatt manipuláltam őket.

468 Gazdagságom az egyszerű kapcsolatból egyfajta **istennővé** emelt engem előttük, amit ők maguk is pénzemtől elvakítva helyesnek és tiszteletreméltónak találtak. Én **„egyetlen és minden”** voltam.

469 És ezek a mammon alkotta szituációk azt is megengedték nekem, hogy szemtelen önkénnyel „megtapossam” őket. Nem tudjátok elképzelni, korábbi viselkedésem, amit Isten irgalmából felismertem, mennyire fájt, egészen csontomig hatolt a fájdalom.

470 Látnom kellett, hogy apám szomorúsággal telve sírt, zokogott miattam és magatartásom miatt, mert gyengéi ellenére jó apa volt.

471 Arra tanított, hogy dolgoz, igyekvő legyek, és tisztességes életet éljek. Mert csak az juthat előre és viheti valamire, aki jól végzi munkáját, és aki hivatásának él.

472 De sajnós minden fáradozása ellenére, hogy engem jól neveljen, egy kis részről, de valami fontos kis részről, hogy lelkem is volt, megfélelkezett, ami így aztán éhen halt; és még egy fontos missziója lett volna lánya számára, hogy példakép legyen az örömhír és a hit megélésében.

473 Ebben a tekintetben teljesen csődöt mondott, s nem vette észre, hogy e nélkül hibák sorozatát követtem el, és végül belesüllyedtem a mocsárba.

474 Fájt nekem, amikor láttam, milyen nőcsábász volt az apám, jól érezte magát és boldog volt, amikor azzal hancegetett anyámnak és más embereknek is, hogy ő milyen macsó volt, mennyi nőt tudott kielégíteni.

475 Ezen kívül túl sokat ivott és dohányzott. Ezekre a szenvedélyekre és rossz szokásokra még büszke is volt, azt képzelte, hogy ezek a helytelen nézetek nem szenvedélyek, hanem ellenkezőleg, erények, amelyek őt rendkívüli emberré teszik.

476 Már fiatalon láttam, amint anyám könnyek közt ült otthon, mert a papa megint más nőekkel és kalandokkal kezdett dicsekedni.

477 Minél többször láttam, annál többször nőtt bennem a düh, a méreg és a kibékíthetatlenség. Láttam előbbi életem folyását, és megértettem, hogy ezek a felfokozott érzések és ellenségesség lelkem lassan a spirituális halálba úzték, **megölték a lelkemet**. Nagy méreg fogott el, amikor látnom kellett, hogy a papa a mamát a világ szeme előtt a legdurvábban alázta meg.

478 Úgy kezdtem ez ellen védekezni, hogy zúgolódtam, győzködtem a mamát, és megpróbáltam befolyásolni. Ilyeneket mondtam neki: **„Sose leszek olyan, mint te. Nem fogok ilyet eltérni a férjemtől. A társadalomban nem értékelik a nőket, megalázzák, mert olyan nők vannak, mint te, akik akaratlanul alávetik magukat a macsók kénye-kedvének, akiknek nincs méltóságuk és büszkeségük, csak megtört személyiségük van. A nők azok, akik a beképzelt férfiakkal megengedik, hogy átgyalogoljanak rajtuk és semmibe vegyék őket.”**

479 A papának azt mondtam, amikor már idősebb voltam: **„Soha, hidd el és írd föl magadnak, hogy soha nem fogom megengedni férfinépnek, hogy úgy kezeljenek, és úgy megalázzanak, mint te a mamával teszed. Ha megtörténne, hogy egy férfi hűtlen**

lesz hozzám és becsap, megbosszulom és földbe taposom. Velem nem teszik meg, kedves papa!”

480 Erre apa alaposan elpáholt és ordított: **„Mit merészelsz? Mit gondolsz, ki vagy, hogy így beszélsz velem?”**

481 El se tudjátok képzelni, milyen durva macsó volt apám. Nem tudtam tartani a szám, válaszoltam: **„Ha megversz, vagy ha megölsz is, esküszöm, akkor is kikérem magamnak. Ha úgy alakul, hogy férjhez megyek, és megtudom, hogy a férjem hűtlen lesz, nagyon csúnyán megbosszulom, hogy a férfinép végre felfogja, mire képes egy nő, ha egy férfi felmosórongynak nézi, megalázza és beletapos.”**

482 Rágott az ellenszenv, a méreg, betöltötte a gondolataimat, az agyamat. Így megmérgeztem az lelkemet, a jellememet.

483 Amikor már önálló és felnőtt voltam, és természetesen már elég pénzem volt, újra befolyásolni próbáltam anyámat és azt mondtam: **„Tudod mit, mama? Válj el a papától, válj el tőle!”**

484 Így viselkedtem, pedig tiszteltem és szerettem. Ennek ellenére újra és újra beszéltem anyámmal, azt mondtam neki: **„Nem lehet, hogy egy olyan embert, mint amilyen apa, elviselsz! Legyen tartásod, és légy tudatos asszony! Szerezd vissza a tiszteletet, és mutasd meg neki, hogy te értékes, valamirevaló nő vagy, és nem rongy, amivel kipucolhatja a cipőjét.”**

485 Ilyen és ehhez hasonló frázisokat mondtam ismételten anyámnak. El tudják képzelni? Azon voltam, hogy elválaszam őket egymástól, hogy felbontsák a házasságukat. De a mama legtöbbször azt mondta: **„Nem, kedves lányom, nem fogok elválni. Nehogy azt hidd, hogy apád viselkedése számomra nagyon megalázó és fájdalmas. Nagyon szenvedek tőle, el tudod képzelni. De meghozom ezt az áldozatot, és kitartok, mert ti itt vagytok - az én hét gyerekem. Ti heten vagytok, én csak egyedül. Jobb, ha csak egy szenved, és nem hétnek kell elviselni a szenvedést. És végül apád jó apa, nem venném a szívemre, hogy egyszerűen elmeneküljek, és ti apa nélkül nevelkedjétek fel. És kérdezek, ha én elválok tőle, ki fog imádkozni azért, hogy megtérjen, és a lelke megmeneküljön? A fájdalmat és megalázást, amit a papa okoz, egyesítem Urunk Jézus Krisztus kimondhatatlan fájdalmával a kereszten. Minden nap mondom az Úristennek: Semmi az a fájdalom, amit el kell viselnem ahhoz képest, amit te szenvedtél értünk a kereszten. Ezzel szenvedésem értékes. Kérlek, engedd meg, hogy a te fájdalommal összekössem, és egyesítsem az enyémet, ezáltal az én kis fájdalomom megkapja az erőt, hogy kegyelmet kapjak, hogy a férjem és a gyerekeim megtérjenek és megmeneküljenek az örök kárhozattól.”**

486 Számomra ez érthetetlen volt. Akkor ennyi butaságot hallván csak ráztam a fejem. Ez magas volt nekem. Ezek olyan gondolatok voltak, amelyek számomra idegenek, és az én életmódomnak és gondolkodásomnak teljesen ellentmondtak, ezért nem is tudtam követni anyám kijelentéseit.

487 És hogy tudják. Nemcsak, hogy nem értettem anyám kijelentéseit, még fel is bosszantottak, még jobban gyúlt bennem a harag.

488 Odáig vezetett, hogy egész életem megváltozott, lázadó lettem. Ez a lázadás először abban mutatkozott meg, hogy bekapcsolódtam a **női jogok, a női emancipáció**-mozgalomba, de nem, mint egyszerű harcos, hanem a **legelső fronton** harcoltam Kolumbiában.

489 Elkezdtem az abortusz mellé állni, a nőnek joga van saját testével rendelkezni, joga van szingliként vagy szabad párkapcsolatban élni, úgynevezett életszakasz-partner; a válást, mint a házasság problémáinak megoldását propagáltam.

490 Különösen kiálltam a „Talión- törvény” mellett. (Szemet szemért stb.)

491 Ez azt jelenti: a nőknek mindig azt a tanácsot adtam, ugyanazt ugyanazzal viszonzni, a férfit, ha hűtlen volt, szintén egy **félrelépéssel, lehetőleg a legjobb barátjával** megbosszulni.

492 Bár én testileg soha nem csáltam meg a férjem, de rossz tanácsaimmal sok embernek nagy károkat okoztam.

Ne ölj – Az abortusz

493 Amikor az „Életem Könyvében” az Isten 5. parancsolatához értünk („**Ne ölj**”), gondoltam magamban: Végre, nem tudnak mit felelni nekem, mert én nem gyilkoltam, soha nem öltem meg senkit.

494 Rémületemre az Úristen egészen másképp értékelt. Világosan megmutatta, milyen kegyetlen gyilkos voltam. És a gyilkosságok, amiket elkövettem, az ölési gaztettek azon csoportjába tartoztak, amik az Úr szemében a legaljasabbak, azaz a „**meg nem született magzatok**” megöléséhez, az abortuszhoz.

495 Egyik nap a barátnőm, Estela azt mondta nekem: „**Hallgass ide! Te most 13 éves vagy és nem vették még el a szüzességed?**” Teljesen elképedten néztem rá. Mit akart ezzel mondani?

496 Anyám mindig a szüzesség fontosságáról beszélt. Azt mondta, ez a mennyasszony ajándéka az Úrnak. De a barátnőm nagyképűen és öntelten azt válaszolta: „Anyám elvitt a nőgyógyászhoz, amikor megjött az első menstruációm. Azóta szedem a fogamzásgátló tablettát.”

497 Akkor egyáltalán nem tudtam, mi az. Elmagyarázta nekem, hogy ezek fogamzásgátló tabletták, amivel meg lehet előzni, hogy valaki teherbe essen. Elmesélte, milyen férfiakkal aludt együtt. Fiúk és fiatal emberek egész sora volt. Azt mesélte, hogy ez nagyon jó. Azt mondta nekem: „Úgy látom, neked erről fogalmad sincs.” Elismertem, erre közölte, hogy elvisz egy olyan helyre, ahol tanulhatok valamit.

498 Aggódtam, és félttem, mert mit tudom én, hova akar engem vinni. Egy új világ nyílt meg előttem, egy teljesen ismeretlen világ. Elvittek a városközpontba, egy moziba, hogy megnézzünk együtt egy pornófilmet. El tudják képzelni, hogy megijedtem? Egy lányt, aki éppen 13 éves!

499 Akkor még TV-nk sem volt. El tudnak képzelni egy ilyen filmet? Majdnem meghaltam az ijedtségtől és az undortól. Úgy éreztem magam, mintha a pokolban lennék. El akartam menekülni, de a barátnőim visszatartottak. Nem vágytam másra, csak minél messzebb innen, nagyon megrázott.

500 Azon a napon elmentem anyámmal a szent misére. Mivel nagyon rosszul éreztem magam, gyónni mentem. Anyám az oltár előtt térdelt, és imádkozott.

501 Gyónásomban elmondtam a szokásos dolgokat, hogy nem csináltam meg a leckémet, csaltam a dolgozatnál, engedetlen voltam - ezek voltak többé-kevésbé a bűneim. Mindig ugyanannál a papnál gyóntam, ő már szinte kívülről tudta, mit mondok.

502 De ma azt is elmondtam, hogy elszöktem otthonról, hogy moziba menjek. A pap meglepődött, és majdnem kiabálva mondta: **”Ki szökött el otthonról? Ki hova ment?”**

503 Borzalmasan megijedtem a reakciója miatt, és ijedtem néztem át anyámra, nem hallott e meg valamit, de ő nyugodtan térdelt és imádkozott.

504 Hála Istennek, gondoltam, nem hallott semmit. Elviselhetetlen lett volna számomra, ha meghallotta volna. Felálltam a gyóntatószékből, és nagyon mérges voltam a papra. Természetesen nem mondtam meg neki, milyen film volt. Ha abból olyan nagy ügyet csinált, amikor bevallottam, hogy moziban voltam, mit rendezett volna, ha mindent tudott volna. Tán még meg is ütött volna.

505 Ettől a perctől kezdve működni kezdett bennem a Sátán, mert többé már nem gyóntam őszintén. Kiválasztottam, mit gyónok meg, és mit nem. Ekkor kezdődtek szentségtörő gyónásaim, és én elmentem áldozni, bár tudtam, hogy nem őszintén gyóntam.

506 Szentségtörést követtem el, amikor az Urat magamhoz vettem. És az Úr megmutatta nekem, hogyan kezdett lefelé süllyedni az életem, a lelki halál folyamata egyre jobban felgyorsult. A zuhanás olyan következményekkel járt, hogy életem végén már nem hittem az ördögben, sőt már semmiben sem. Sőt bűneimet jó tettekként fogtam fel.

507 Megmutatta nekem, hogyan mentem gyerekként Isten kezét fogva, milyen bensőséges kapcsolatban álltam vele, de bűneim egyre jobban elválasztottak irányító kezétől. Az Úr azt mondta nekem, hogy aki az ő testét és vérért érdemtelenül veszi magához, elátkozza magát. Ettem és ittam az átkot. Láttam az „Élet könyvében”, milyen csalódott volt

az ördög, amikor 12 évesen még hittem Istenben, és anyámmal mentem imádkozni. Az ördög dühöngött emiatt.

508 Ahogy bűnös életem elkezdődött, az Úr érezte velem, hogyan hagyta el a béke szívemet. Nagy lelkiismereti harc kezdődött bennem, és mit mondtak erre a barátnőim? Azt mondták: „**Micsoda? Gyónni menni? Bolond vagy, ez már teljesen divatjamúlt. És olyan papnál, aki még sokkal bűnösebb, mint mi!**”

509 Egyikük se járt már gyónni, én voltam az egyetlen. Belső harc kezdődött el bennem aközött, amit a barátnőim mondtak, és aközött, amit anyám mondott, s az utóbbi lelkiismeretemhez közelebb állt. Időnként azonban elbillent a mérleg, és barátnőim győztek. Tehát elhatároztam, hogy nem megyek többé gyónni. Nem akartam annál az öreg, nőgyűlölő papnál gyónni, és főleg nem olyannál, aki gúnyolódott, amikor moziba mentem.

510 Itt láthatják a Sátán ravaszságát. Eltávolított a szentgyónástól, amikor csak 13 éves voltam. Nagyon alattomos volt. Tudják, hamis elképzeléseket ad. 13 évesen Gloria Polo egy hulla volt, ami a lelkét illeti. De számomra az volt a fontos, és büszke voltam, hogy barátnőimnek ehhez a kis csapatához tartozhatok, ezekhez a finom, okos lányokhoz, akik azt képzeltek magukról, hogy többet tudnak, mint a szüleik együttvéve.

511 13 évesen azt hisszük, hogy már mindent tudunk, és az volt a véleményünk, hogy aki Istenről beszélt, maradi és hülye. Az a modern, ami hasznos és élvezetes. A haszon és az élvezet volt divatban.

512 Még nem mondtam önöknek, hogy akkor, amikor a pokol szájánál álltam, és hirtelen meghallhattam az Úr hangját, minden démon elmenekült. Mind eltűntek, csak egy maradt ott. Ennek megengedte az Úr, hogy ott legyen. Ez az óriás démon szörnyű hangon üvöltötte: „**Ő az enyém! Ő az enyém! Ő az enyém! Örökre enyém!**”

513 Ez a démon azért maradhatott, mert annak a démonhordának volt a vezére, akik befészkeltek magukat hozzám, és mindent manipuláltak az életemben, hogy bűnözzek. Nagy ravaszul kihasználta gyengéimet. Ez a démon távolított el a szentgyónástól. Ezért engedte az Úr, hogy itt legyen, és ezért ordított az olyan nagyon, mert attól félt, hogy zsákmánya az utolsó pillanatban kicsúszhat a keze közül.

514 Félelmetesen ordított és szidott engem. Maradhatott, mert én halálos bűnnel haltam meg. Mivel 13 éves korom óta nem végeztem jól a szentgyónást, korábban pedig egyszermásszor érvénytelen volt.

515 Tehát ezé a démoné voltam, ezért lehetett jelen a vizsgámon. El tudják képzelni, hogy éreztem magam, mikor minden bűnömet bemutatták, nagyon sok volt. És az a kárörvendő, gúnyos szemrehányás. Alig lehetett elviselni, amikor újra és újra üvöltötte, hogy az övé vagyok. Egyszerűen kimondhatatlanul borzalmas volt.

516 A Gonosz távol tartott a szentgyónás szentségétől, és ezzel elvette a lehetőségét annak, hogy lelkem Jézus által meggyógyuljon és megtisztuljon. Mert ahányszor vétkeztem, egyszer sem volt ingyen. A bűn az ördög tulajdona, és fizetnünk kell érte. Olyanok voltak a bűneim, hogy beleégette az ördög a lelkembe. Az eredetileg oly csodálatos, fényvel átitott lelkem, mint amilyennek megfogadásomkor láttam, egyre sötétebb, fekete, fénytelen, merő sötétség lett.

517 Szentáldozással mindig szentségtörést követtem el, alig végeztem őszinte szentgyónást, amíg még egyáltalán elmentem.

518 Mindig, mielőtt szentgyónást végzünk, kérni kell a Szentlelket és az őrzőangyalunkat, hogy világosítsanak meg, mutassanak rá lelkünk sötét pontjaira. Az ördög ravaszkodásainak egyike, amit nagy élvezettel tesz, hogy elsötétíti a lelkünket, ezáltal azt hisszük, hogy ez vagy az nem bűn, minden rendben van, nem szükséges meggyónni, különben is a papnak több a bűne, és hogy a gyónás már elavult dolog. Világos, számomra kényelmesebb volt, ha nem kell mennem.

Estela barátnőm abortusza

519 Amikor 13 éves voltam, barátnőm, Estela állapotos lett. Amikor ezt elmesélte, megkérdeztem tőle: „**Hiszen te szeded a tablettát!**” Azt válaszolta: „**Igen, de nem**

használt.” Megkérdeztem tőle: „**És most? Mit fogsz tenni? Ki az apa?**” Azt mondta nem tudja, hogy ez egy séta alkalmával történt vagy egy buliban, vagy a vőlegényétől van. Azt mondta nekem: „**Egyszerűen azt fogom mondani, hogy tőle van.**” (A vőlegényétől.)

520 Júniusban barátnőm és a családja elutazott. Már az ötödik hónapban volt. Mikor visszajött, meglepődtem. A terhességnek semmi nyomát se láttam. Nem volt nagy hasa, de úgy nézett ki, mint egy hulla. Sápadt volt, és az extrovertált, életvidám lányból, aki annyira szeretett szórakozni, már semmi sem maradt, egyszerűen: **már nem volt ugyanaz.**

521 Tudják, közülünk senki nem járt szívesen szentmisére. De a rendi iskolában, ahova jártunk, kötelező volt. Az apáccal kellett misére mennünk. A pap már valamivel idősebb volt, és kicsit elhúzódott a mise. Örökkévalóságnak tüntek ezek a szentmisék. Játszottunk, viccelődtünk, nevetgélünk, és a legkevésbé sem figyeltünk arra, ami az oltárnál történt. Egyszer azonban jött egy fiatal pap, aki nagyon jól nézett ki.

522 Úgy gondoltuk, kár az ilyen jóképű fiatalemberért. Azon törtük a fejünket, hogy ezt a fiatal, jóvágású papot ki tudná elcsábítani. Képzeljék el! Micsoda abnormitása ez az ördögnek, hogy ilyen fiatal embereket így meg tud fertőzni.

523 Az iskolában elsőnek a nővérek mentek áldozni. Aztán mi következünk, bár nem voltunk gyónni. Fogadtunk, kinek sikerülhet ezt a papot elcsábítani.

524 Elhatároztuk, hogy amikor áldozni megyünk, kigomboljuk a blúzunkat, és akinél a keze remegni kezd, amikor az ostyát nyújtja, annak van a legjobb melle, és az keltette fel a pap figyelmét. Milyen ördögi gondolatok, és milyen eltévelyedést sugall a gonosz lélek. De mi naivitásunkban azt hittük, hogy ez csak egy vidám játék. **Milyen mélyre sülyedtünk...**

525 Tehát Estela visszatért a szabadságról, nem volt már az a játékos, szórakozni vágyó, vidám lány, mint régen. Fátyolosak lettek a szemei. Nem akart nekem arról beszélni, mi történt. De egyszer, amikor náluk voltam, megmutatta az operáció utáni heget. Azt mesélte: „**Amikor anyám megtudta, hogy várandós vagyok, úgy megvadult, hogy kézen fogott, bekényszerített az autóba, és elvitt egy nőgyógyászhoz. Mikor megérkeztünk, azt mondta neki: „Terhes. Kérjen, amit akar, de nagyon sürgősen operálja meg a lányomat, szüntesse meg ezt a problémát.”**” (Problémát, mint tárgyat.)

526 Miután ezt elmondta a barátnőm, kinyitotta a szekrényt, és egy üveget mutatott, amelyben spirituszoldatban egy embrió feküdt. **Ez volt a gyereke.**

527 Már egészen kifejlett volt, és ebben az üvegben volt spirituszban konzerválva. Soha nem tudom ezt a látványt elfelejteni. Az anyja ragaszkodott ahhoz, hogy Estela szem előtt tartsa tettének következményeit. Az üveg kupakján voltak a fogamzásgátló tabletták, hogy soha többé ne felejtse el bevenni. Képzeljék csak ezt el!

528 Látják, hogyan betegítik meg a bűnök az embert. És milyen az az anya, aki orvoshoz viszi a gyermekét, hogy testének nem kívánt gyümölcsét elvetesse.

529 Aztán ez az abszurd ötlet ezzel a konzervált embrióval, hogy minden nap lássa, és ne felejtse el bevenni a tablettát. Ahányszor kinyitotta a szekrényt, lássa a gyereket, és emlékeztesse a tablettákra.

530 Ez valóban beteges, egyszerűen démoni. Ilyeneket tesz az ördög, ha a bűnökkel kinyitják neki az ajtót, és nem tüntetik el a bűnbánat szentségével, amit csak egy római katolikus pap tud kiszolgáltatni. Amikor megkérdeztem a barátnőmtől, hogy érzett e testi és lelki fájdalmat, ironikusan válaszolt: „**Ugyan már, miért kellene szomorkodnom? Kisebb baj ezt a kis fájdalmat elviselni, mint egy életen át küszködni ezzel a gyerekkel! Ez a probléma egyszerűen megoldódott.**”

531 De ez hazugság volt, mert ő már nem volt olyan, mint régen. Nemsokára súlyos depressziót kapott. LSD-t kezdett szedni. Mivel én voltam a legjobb barátnője, nekem is kínálta, próbáljam ki. De én visszariadtam. Egyet azért szívesen kipróbáltam volna, mert azt mondta, hogy a drog olyan kellemes érzést okoz, úgy érzi magát az ember, mintha lebegne, mintha felhőkön volna - és hasonló dolgokról áradozott.

532 Szívesen kipróbáltam volna, de nem tudtam. Félttem, és azt mondtam neki, hogy érezni lehet a szagát, és ha anyám megérzi, megöl. Olyan jó orra van, kinyír, ha rájön. Tény, hogy ezt a kábítószerrel azért nem próbáltam ki, mert az őrzőangyalom és anyám megvédtek.

533 Az Úr megmutatta nekem az Élet könyvében, hogy nem azért nem próbáltam ki, mert félttem anyámtól, hanem azért, mert megadta nekem azt a kegyelmet, hogy ne tegyem meg,

mert olyan anyám van, aki imádkozott. És a rózsafüzér óvott meg attól, hogy a szakadékba essek. Barátnőim viszont nem voltak megelégedve velem, vitatkoztak, kiabáltak és unalmasnak tartottak, mert én nem tartottam velük. De nem tudtam, egyszerűen nem tudtam. Ez volt a sok kegyelem közül az egyik, amit azért kaptam, mert anyám istenfélő volt és imádkozott. **Ennyire fontos az ima.**

16 évesen vesztettem el szüzességemet

534 Szerencsétlenségemre 16 évesen ismertem meg első vőlegényemet. Akkor megint elkezdtek nyaggatni a barátnőim. Én voltam köztük a fekete bárány, mert még szűz voltam. Most, hogy vőlegényem volt, megint unszolni kezdtek. Megígértem nekik, hogy akkor teszem meg, ha lesz vőlegényem, előbb nem. Most már nem volt kifogásom.

535 Azt mondtam Estelának: „**És ha állapotos leszek, mint te?**” **Azt felelte: „Nem, nem, ez nem fog megtörténni, mert már vannak más módszerek is, mégpedig az óvszer.”**

536 Az ő idejében még csak tabletták voltak, de most már nincs probléma. Azt mondta, ad nekem 5 tablettát, a biztonság kedvéért vegyem be mind az ötöt. Ezen kívül használjunk óvszert, és meg fogom látni, hogy semmi nem történik.

537 Nagyon rosszul éreztem magam, hogy ezt a buta ígéretemet be kellett tartanom, de attól féltem, hogy megromlik a kapcsolatunk. És akkor, amikor megtörtént, észrevettem magamon, hogy anyámnak igaza volt, ha egy lány elveszti az ártatlanságát, magát oltja ki. Éreztem, hogy valami kialudt bennem, mintha elvesztettem volna valamit, ami már soha nem jöhet vissza, ami már többé nem hozható helyre. Barátnőim szenzációs élményről beszéltek, de bennem csak megdöbbenés, megbánás és egy rendkívüli szomorúság maradt.

538 Nem tudom, miért mondják, hogy a szex olyan jó. Nem tudom, miért mondják a fiatalok, hogy úgy szeretik. Én úgy látom, hogy ez így nem jó. Hazámban, Kolumbiában, a TV-reklámokban az óvszer biztonságát dicsérik, és a szexualitást az emberek örömszerzésre és az egoizmus kielégítésére, hatalom gyakorlására és unaloműzésre használják. Szomorú vagyok, ha ilyet látok. Ha ezek az emberek tudnák, hogy a valóságban ezek a felszínes érzések a lelket, az embert csak elkábítják, hogy ne gondoljon már a parancsolatokra! Érdekes, hogy vannak emberek, akik fiatal korukban a 68-as mozgalom követői voltak, érett korukban maguk ismerték el, hogy milyen tévúton jártak, és mennyi kárt okoztak más embereknek, még az utódoknak is.

539 Ami engem illet, a szüzességem elvesztése után nemcsak végtelenül szomorú voltam, hanem féltem hazamenni, mert azt gondoltam, hogy anyám észrevesz valamit.

540 Ez után az élmény után nem tudtam anyám szemébe nézni, mert attól féltem, hogy kiolvassa belőle, mit tettem.

541 Haragudtam a barátnőimre, magamra is haragudtam, hogy olyan hülye voltam, és hagytam magam rábeszélni, hogy olyat tegyek, amit nem akartam, és mindezt a barátnőimtől való félelmemben tettem.

542 Estela tanácsai és minden óvintézkedés ellenére az első nemi érintkezés után állapotos lettem.

543 El tudják képzelni egy 16 éves lány félelmét - állapotos! (Ezután a mondat után elcsuklik a hangja, és sír! - aztán Dr. Gloria Polo folytatja)

544 Sok változást vettem észre a testemen. Minden félelem ellenére gyengéd érzéseket is tápláltam a baba iránt, aki bennem volt, aki sarjadt, és egyre erősebb lett.

545 Beszéltem az akkori vőlegényemmel és elmondtam neki mindent. Meglepődött és megijedt. Valahogy azt vártam, hogy azt mondja: „Akkor házasodjunk össze.” Én 16 voltam, ő 17. De azt mondta, emiatt nem ronthatjuk el az életünket, és el kell vetetni a gyereket.

546 És így folytatódott tovább, leverten, gondterhelten, szomorúan, igen, végtelenül szomorúan. Haragudtam Estelára, aki megígérte nekem, hogy nem történhet semmi.

547 Az abortusszal kapcsolatban azt mondta nekem Estela: „**Ne aggódj, semmi az egész. Ne felejtse el, hogy nekem néhányszor már át kellett ezen esnem. Először kicsit**

szomorú voltam, másodszor már kicsit könnyebb volt, harmadszor pedig már nem éreztem semmit.”

548 Azt mondtam neki: „**El se tudod képzelni, mi történik, ha hazamegyek, és anyám egyszer meglátja a heget. A fájdalom, amit ezzel okozok neki, megöli őt.**”

549 Megnyugtató, és azt mondta: „**Már nem csinálnak olyan nagy vágást. Amit láttál, az azért volt olyan nagy, mert a baba már nagy volt. Már az ötödik hónapban voltam. A tied még nagyon kicsi. Anyád észre sem fogja venni.**”

550 Ó, testvéreim az Úrban, milyen szomorú dolog! Micsoda fájdalom. Úgy láttatja, és úgy elbagatellizálja a Sátán, mintha ez nem lenne fontos, jelentéktelen lenne.

551 Mintha egy abortusz a legtermészetesebb velejárója lenne ennek az istentelen világnak. Ha egy olyan ostoba, érzéketlen ember, mint amilyen én voltam, rosszul érzi magát utána, milyen lehet egy romlatlan fiatalnak!

552 A gonosz azzal hitegeti a fiatalokat, hogy a szex élvezetszerzésre való, és ezért nem kell az embernek lelkiismereti problémát csinálni, és hibásnak érezni magát. Tudják, miért teszi ezt a Sátán? Miért csábítja arra az embereket, hogy ilyesmit tegyenek? Sok más okon kívül azért, mert emberáldozatokra van szüksége, mert **minden abortusz a hatalmát növeli a Földön.**

553 Senki nem tudja elképzelni, milyen félelmem és büntudatom volt, mikor a kórházba mentem, messze az otthonomtól, hogy elvégezzem ezt a magzatelhajtást.

554 Elaltattak, de amikor felébredtem, már nem voltam ugyanaz, mint előtte. Megölték a babát, és én is meghaltam vele együtt. (Megszakítja az előadást, és ismét sírni kezd!)

555 Tudják, az Úr az „Élet könyvében” láttatta velem, amit mi földi szemmel nem láthatunk. Láthattam, mi történik, amikor az orvos az abortuszt végzi.

556 Láttam az orvost, akinél egy olyan fogóféle volt, megfogta a babát, és darabokra törte. Ez a baba teljes erővel kiabál. Minden gyerek fogantatásakor már lelket kap, egy teljesen kész, fejlett lelket. Ez a lélek teljesen egész, érett. A lélek nem nő, mint a test. Az Isten készre teremti.

557 Amint az ondó és a petesejt egyesültek, egy végtelenül szép fény sugar képződik. Ez a fény olyan, mint egy nap, az Úristen és végtelen szeretetének ragyogásából fakad.

558 Ebben a pillanatban az Isten által alkotott lélek már érett és felnőtt, ez egy képmás, és Istenhez hasonló. Ez a fiatal élet belemerül a Szentlélekbe, mely Isten szívéből ered.

559 A megtermékenyített nő öle megtelik ezzel a fénnel, az Úr és az általa újonnan alkotott lélek egyesülésének ragyogásával. És ha ők (a gyilkos nő és az abortuszt végző) fogóval megfogják, és szétdarabolják ezt a gyereket, ó, hogy harcol ez az apró lény az életéért!

560 Láttam, hogy megremegett és megborzongott az Úr, mikor ezek ezt a lelket a kezéből kiszakították. Amikor egy ilyen babát megölnék, az olyan keservesen sír, hogy az egész menny megremeg és reng. Az én esetemben, amikor megölettem a babámat, szívtépő kiabálást hallottam, hangosat és erőset.

561 Hallottam, amint Jézus nyögött a kereszten, és láttam fájdalmát e miatt a lélek miatt, és minden olyan lélek miatt, akit elhajtottak, és elvették tőle a jogot az élettől. Jézus pillantása a kereszten tele volt fájdalommal, leírhatatlanul szenvedett. Aki ezt látná, biztos, hogy soha többé nem végeztetne abortuszt. (Megszakítja az előadást, és újra sírni kezd.)

562 Kérdezem önöktől, hány abortuszt végeznek ezen a világon? Egy nap? Egy hónapban? Le tudják mérni bűneink rettentő méreteit? A tömeggyilkosság mértékét, a fájdalmat és szenvedést, amit az Istennek okozunk, neki, aki olyan kegyes hozzánk, és szeret minket, mi pedig, mint szörnyetegek egyre csak bűnözünk.

563 És mindaz a fájdalom, amit saját magunknak is okozunk, és életünk gonoszsága, ami minket is hatalmába kerít.

Az abortusz a legsúlyosabb bűn, ami minden bűnnél nagyobb

564 Minden alkalommal, amikor egy magzat, egy ártatlan gyermek vére kifolyik, tűzáldozatot mutatunk be a Sátánnak, hatalma egyre jobban nő a Földön. Ez a lélek

kétségbeesetten segítségért kiabál, de senki nem tudja, vagy nem akarja meghallani! Még egyszer megismétlem önöknek: ez érett, felnőtt lélek, ha nincs is kifejlődött teste, de minden része már megvan. Mint az almamagban, minden benne van, hogy terebélyes fa legyen belőle.

565 A testnek fejlődni és nőni kell, de a lélek már készen van. Ez a kiáltás, ami a fiatal életből kitör, amikor megölik, megrázza az eget. A pokolban győzelmi ordítás tör ki, mint egy futballmeccsen, amikor gólt rúgnak. A pokol olyan, mint egy stadion, óriási belátható területen rengeteg démon, ördög és alördög van, akik diadalittasan ordítanak.

566 **A démonok rám öntötték a gyermekem véré**t, ami a lelkiismeretemben volt, és **azoknak a vérét**, akiket arra bízattam, hogy vétesse el a gyermekét. És az én világos lelkem átláthatatlan sötétséggé vált. Miután elvitettem a gyermekemet, **érzéketlen lettem a bűnökre, valóban azt hittem, hogy nincsenek bűneim**.

567 De az Úr még többet mutatott nekem, hogy az úgynevezett családtervezés további abortuszokat von maga után. Feltettem magamnak egy rézspirált, hogy megelőzzem a fogamzást.

568 16 éves korom óta alkalmaztam ezt a fogamzásgátlást. Egészen addig a napig hordtam, míg belém nem vágott a villám. Ha szerettem volna gyereket, eltávolítottam volna.

569 Minden nőnek szeretném elmondani, hogy a spirál abortuszt okoz. A megtermékenyített pete, nem tud beágyazódni, és elhal. Tudom, hogy sok nő, amikor menstruál, észreveszi, hogy a vérben durva vérrög található, és nagyobb fájdalom van, mint normál körülmények közt, akkor erről van szó. Orvoshoz megy, de az nem tulajdonít ennek jelentőséget, fájdalomcsillapítót ír fel, ha pedig nagyon erős a fájdalom, ad egy injekciót.

570 Tudják, mi ez? Ez egy mikro-abortusz. Igen, a spirál mikro-abortuszt okoz. Miután megtermékenyült a pete, be akar ágyazódni a méhbe, de a spirál miatt nem tud, mint már mondtam önöknek. A megtermékenyített petesejtek már emberek, van már tökéletes lelkük, és nem engedik meg nekik, hogy éljenek. Borzasztó látni, amikor a megtermékenyített petesejtet, az életképes embert ily módon hajtják el. Ezeket a napokat, ezeket az „isteni szikrákat” kioltják, megölik, és ezeknek a magzatoknak a kiáltása megrengeti a mennyet.

571 Számomra az volt a legszörnyűbb, hogy nem mondhattam azt, hogy nem tudtam. Mert egy pap mondta egyszer a prédikációjában, de nem akartam hallani.

572 Mikor misén voltam, általában nem figyeltem, miről beszél a pap. Soha nem figyeltem oda. Ha valaki megkérdezte volna, mi volt az evangélium, nem tudtam volna megmondani. Tudják, a démonok a templomban is ott vannak, és megakadályozzák, hogy meghalljunk valamit, elterelik a figyelmünket, és elaltatnak. Egy misén, amikor csak testben voltam jelen, az őrangyalom egy lökést adott, és kinyitotta a fületem, hogy halljam, mit mond a pap abban a pillanatban.

573 Pontosan ezt hallottam akkor, azaz, hogy a spirál abortuszt okoz, és az a nő, akinek van ilyen, nem járulhat szentáldozáshoz. Amikor ezt meghallottam, megharagudtam a papra.

574 Mit gondoltak ezek a papok? Miért avatkoztak ilyesmibe, milyen jogon? Világos, azért üresek a templomok, mert az egyház nem halad a korrallal, nem törődnek a papok a haladással, a tudománnyal. Kinek képzelik magukat ezek a papok? Talán ők etetik a gyerekeket, akik meg fognak születni?

575 Dühösen, szitkozódva mentem ki a templomból. Az isteni vizsgálatakor tehát nem mondhattam, hogy nem tudtam. Bár hallottam ezt a felvilágosítást, nem törődtem vele, továbbra is hordtam a spirált egészen a balesetemig.

576 Hány magzatot öltem meg ily módon? Azért voltam olyan lehangolt, mert a méhem az **élet forrása helyett temetővé** vált, és **kivégző helyé** züllött.

577 Képzeljék el, maga az anya öli meg saját gyermekét, az anya, akinek Isten olyan kegyelmet adott, hogy továbbadhassa az életet, hogy minden bajtól óvja és védje a gyermekét, és aztán ez az anya meggyilkolja a saját utódját.

578 A démon stratégiájával arra ösztönzi az egész emberiséget, hogy gyermekét, és ezzel a jövőjét pusztítsa el, csírájában fojtsa meg.

579 Kezdem megérteni, miért volt bennem egész idő alatt olyan keserűség, miért voltam lehangolt, rosszkedvű, modortalan, mindig minden miatt morgó. Azért, mert anélkül, hogy észrevettem volna, gyilkoló géppé váltam. És ez egyre lejjebb húzott, egész a pokol széléig.

580 A szándékos abortusz a legsúlyosabb bűn, mert egy védtelen gyereket, egy ártatlan lényt az anyaméhben megölni azt jelenti, hogy az **élet vezetését a Sátánra átruházzuk, eladjuk neki a lelkünket** A démon bevisz a szakadékba, mert ártatlan vért ontottunk.

581 Egy baba, mint egy báránka, egy „ártatlan bárány” Jézushoz, az „Isten bárányához” hasonló, aki életét adta értünk. Ez a bűn kapcsolatot, mély kapcsolatot jelent a sötétséggel, mert a saját anyja ölte meg gyermekét. Ez az oka annak, hogy egyre több démon jön fel a mélyből, és benépesítik a Földet, hogy elpusztítsák az egész emberiséget. Mindenki tisztában van azzal, mennyire teret nyert a sátánizmus.

582 Kinyílnak az eddig lepecsételt kapuk, amiket az Isten helyezett el, hogy a gonosz ne árásson el minket. Ezek a pecsétek egyre jobban széttörnek a gyermekgyilkosságok miatt. A pokol kapujából egyre másra jönnek elő a démonok, olyanok, mint a lárvák, és ez a népség elborítja a Földet, az emberiséget, ráakaszkozik, követi, és mindnyájunkat testünk, az élvezetek rabjává, a bűn rabjává tesz, hajlamossá tesz a rosszra.

583 Magunk is látjuk, mennyire terjed a gonoszság. Mintha mi magunk adtuk volna a démonok kezébe a kulcsot, hogy jöhessenek. És ők egyre csak jönnek, egyre többen, a prostitúció, az eltévelyedett szexualitás, a sátánizmus, az ateizmus, az öngyilkosság, az érzéketlenség és egyéb bajok démonai, amiket naponta látunk.

584 Minden nap rosszabb lesz a Föld. A sok gyerek, akiket naponta ölnek meg, a pokol diadalát jelenti. Az ártatlan vér miatt kiengedték a démonokat, és köztünk garázdálkodnak.

585 Figyeljenek, mi a nélkül vétkezünk, hogy tudnánk, és azért nem tudjuk, mert a lelkiismeretünket elhallgattattuk. Az életünk egyre jobban a pokol irányába megy, s tele vagyunk mindenféle problémával, betegségekkel és egyéb bajok érnek, ez a démonok hatása közöttünk, a **halál kultúrája**.

586 Mi vagyunk azok, és csakis mi, akik az ördög előtt kitártuk a kapukat, hogy nem bánjuk meg, és nem gyónjuk meg bűneinket. Életünkkel szabadságot és engedélyt adunk neki, hogy úgy bánjon velem, ahogy neki tetszik.

587 Ez úgy van, bár az abortuszt végeztetjük el, ami a legsúlyosabb bűn, de ugyanakkor más területen is eltompulunk, elveszítjük a bűntudatunkat, és akkor még olyan szegyéntelenek vagyunk, hogy **Isten a hibás, ha betegség, fájdalom, vagy egyéb baj ér.**

588 De szerető Istenünk végtelen irgalma adja nekünk a bűnbánat szentségét, és lehetőségünk van arra, hogy megbánjuk, és a bűnbánat szentségével megtisztítsuk a lelkünk, és a Sátán bandájától elszakadjunk, befolyását egyszer s mindenkorra megszüntessük. Így tisztára moshatjuk a lelkünket. De én ezt nem tettem meg.

589 De nem csak akkor ölünk, ha elveszük mások életét, kerülő úton is el lehet követni ezt a bűnt. Hallgassanak csak ide!

590 Figyeljenek! A megszerzett befolyással és a pénzzel odáig jutottam, hogy nemcsak egy, hanem néhány, sőt sok abortuszt finanszíroztam. A pénzemnek voltak köszönhetőek ezek az abortuszok, mert mindig azt mondtam: „A nőnek joga van eldönteni, mikor akar állapotos lenni és mikor nem. A hasa csak az övé!”

591 Az „Élet könyvemben” fekete-fehéren ott állt, s nagy fájdalom számomra látni és megérteni, milyen borzalmas bünteteket követtem el a pénzem segítségével.

592 Kitérőlhétlenül benne volt a könyvben. Egy 14 éves lányt rábeszéltem az abortuszra. A tanára voltam. Akiben benne van a mérge, annak a környezete sem marad egészséges.

593 Ha ilyen ember közelébe kerülnek, negatív befolyással lesz rájuk, kapcsolatba kerülnek a méreggel, és ők is mérgeztettek lesznek. Még további három lány, három unokahúgom, és az unokaöcsém menyasszonya ment abortuszra.

594 Szüleik nyugodtan engedték őket hozzám, mert én a sok pénzzel mindent meg tudtam oldani, és **olyan „jószívú”** voltam. Én voltam a **jó nagynéni**, aki mindig mindenkit meghívott, a **jó nagynéni**, aki mesélt nekik a divatvilág újdonságairól, aki megmutatta nekik, sokszor meg is vette a legújabb divatot.

595 Én voltam az, aki a fiatal teremtetéseknek megtanította, hogyan legyenek vonzók, hogyan tehetik testüket szexissé, vonzóvá.

596 Képzeljétek el! A testvérem bizalommal küldte hozzám és bízta rám a gyermekeit. Elrontottam és prostituáltam őket. Igen, ezeket a fiatal teremtetéseket, ezeket a fél gyerekeket

elrontottam, és bevezettem a prostitúcióba. Ez volt a következő égbekiáltó gáztett, és egy szörnyű bűn. Ez az Úr előtt a legszörnyesebb vétkek ranglistáján az abortusz után a második helyen áll. Ezeknek a fiatal lányoknak a következőket mondtam: „**Kedves lányok, ne legyetek buták! Az, hogy anyukáitok annyit beszélnek a szüzesség, az önmegtartóztatás, a tisztaság értékéről, annak az az oka, hogy ők még a múltban élnek, az ő világuk nem a mai világ. A tegnap foglyai, lekéstek arról, hogy szabad, modern életet éljenek. Ezt el kell néznetek. De ti csatlakozzatok a modern világhoz, élvezzétek a nők által kivívott szabadságot, valósítsátok meg önmagatokat, tehát hallgassátok meg őket, legyetek velük megértőek, mert ők másképpen nem tudnak élni, de saját fiatalságotokat ne tegyétek tönkre. A szüleitek a Bibliáról beszélnek veletek, ami már 2000 éves. Ma már nem aktuális. A papok is elvetik a modernet, nem haladnak a korrallal. Azt prédikálják, amit a pápa állít, de ez a pápa már nem időszerű, kiment a divatból. Minden modern ember, aki rá hallgat, buta, és hibás abban, ha az életet nem tudja élvezni.**”

597 Látják a mérget, amit ezeknek a fiatal, ártatlan lányoknak a szívébe ültettem. Egyszerűen szörnyű! Leraktam az alapját annak, hogy életük a pokol felé vegye útját.

598 Azt is megtanítottam nekik, hogyan élvezhetik a legjobban a szexet. Felhívtam a figyelmet arra, milyen fontos a védekezés. Minden általam ismert lehetőséget elmondtam nekik.

599 A nemi érintkezés minden rizikójáról és a védekezésről is beszéltem. A tökéletes önálló nő vonatkozásában mindenről pontosan informáltam őket.

600 És egyik nap jött ez a lány, az unokaöcsém jegyese – éppen 14 éves volt – a rendelőmbé. (Azt, amit itt önöknek mesélek, személyesen láttam bevezetve az Élet könyvébe) - Szóval jön a rendelőbe, és könnyek közt meséli: „**Gloria, még olyan fiatal vagyok, még magam is gyerek vagyok, és mégis állapotos vagyok.**”

601 Erre azt válaszoltam: „**Te buta! Nem megmondtam nektek, hogyan kell védekezni?!**”

602 Még mindig sírva válaszolta: „**Igen, de egyszerűen nem jött be.**”

603 És láttam az „Élet könyvében”, hogy az Úr ezt a fiatal teremtetést azért küldte hozzám, hogy megóvja egy butaságtól. Azt akarta, hogy megóvjam attól, hogy lejjebb csússzon a szakadékba, s hogy lebeszéljem arról, hogy elvetesse gyermekét.

604 Az abortusz olyan nehéz lánc a nyakunkon, ami teljesen lehúz, amit alig lehet vonszolni. Fájdalmat okoz, amely az életben soha nem múlik el. **Ez az a mérhetetlen bizonyosság, elkövettem egy gyilkosságot, gyilkos vagyok.**

605 És közben az a legrosszabb, hogy nem valaki mást, hanem **saját hús-véremet, saját gyermekemet gyilkoltam meg.**

606 A legrosszabb ennek a lánynak az esetében az volt, hogy ahelyett, hogy lebeszéltem volna, és meséltem volna az Úristenről, adtam neki egy köteg pénzt, hogy elvégeztesse az abortuszt.

607 És hogy megnyugtassam a lelkiismeretemet, (nem tudom lelkiismeretnek lehet-e azt nevezni, ami nekem akkor volt,) olyan sok pénzt adtam neki, hogy a legjobb klinikára mehessen, ne legyen komplikáció. És emellett még néhányat, sőt sokat finanszíroztam.

608 Szörnyen érzem magam, ha ma erre gondolok. Minden alkalom, ha kiontják egy magzat vérért, **nagy tűzáldozat a Sátánnak, ünnep az ördögöknek.** Dörzsöli a kezét, és táncol örömeiben.

609 A mi Urunknak, Jézus Krisztusnak ez ugyanúgy fáj, mint a kereszthalálnál, és a fájdalmak alatt összerándul, és minden alkalommal szenved, ha egy meg nem született, ártatlan gyermeket halálra gyötörnek.

610 Az „Élet könyvében” ugyanis láthattam, hogyan keletkezik az élet. Láttam, hogy abban a pillanatban képződik a lélek, amikor az ondósejt a petébe csapódik.

611 Akkor kipattan egy csodálatos szikra, amely fényt sugároz, mely az Atyaisten napfényéből ered. A leendő anya méhét ennek az új léleknek a fénysugarai ragyogják be, ahol a petesejt megtermékenyül.

612 Amikor abortusz van, ez a lélek nagyon sír és nyög a nagy fájdalomtól, még ha nincs is szeme és nem fejlődtek ki a tagjai. A szentek egész közössége, az egész túlvilág észleli ezt a sírást és nyögést, ha egy új, Isten által alkotott lelket megölnek.

613 Az egész égbolt összerándul a kiáltásra, egyik végétől a másikig elhallik hangosan és világosan, mint a visszhang a hegyekben.

614 A pokolban is hangos kiáltás hallatszik, de ott ünnepelnek, örömtáncot járnak.

615 Közvetlen ezután néhány pecsét kinyílik a pokolban. Förtelmes kísértetek jönnek elő, a földre szabadítják őket, hogy megpróbálják az emberiséget újra tévútra vezetni.

616 Az a következmény, hogy az **embereket egyre jobban rabszolgájává teszi a Sátán**, egyre többen esnek kedvük és élvezeteik rabjává, újabb szenvedélyfüggőség alakul ki, mindenféle rossz, iszonyatos büntett és gonoszság történik, amiket naponta látunk és hallunk a hírekben, és amiről mindig azt hisszük, hogy rosszabb már nem lehet, és akkor a másnapiak túltesznek az eddigieken, tovább fokozható.

617 **Van egyáltalán fogalmunk arról, hány magzatot ölnek meg naponta az egész világon?** Már el sem lehet képzelni, milyen nagy számban követik el ezt a büntettet. **Az ártatlan gyermekek vérében gázolunk, és már észre sem vesszük.**

618 Számunkra ez már természetes, hozzátartozik a hétköznapjainkhoz. Aki az abortusz ellen beszél, az fanatikus, konzervatív, maradi és kicsit bolondnak is állítják be.

619 Ez az egyik legnagyobb győzelme a pokol hercegének, a Sátánnak. Hogy fog menni a világ sora, mert minden egyes meg nem született vérenek az az ára, hogy egy új démon engednek a földre. Nemsokára elsötétül a föld a démonoktól, akiket kiengednek.

620 Aztán láttam, amint belemerülök az ártatlan gyerekek vérébe, és megmosakszom benne. A földi mosakodással ellentétben fehér lelkem sötétebb, egyre sötétebb, **végül teljesen fekete lett.**

621 Az abortuszaim után elvesztettem a bűnök iránti az érzékemet. **Számomra már egyáltalán nem létezett bűn.**

622 Mindent szabad volt, a viselkedésemmel elégedett voltam, hiszen segítettem az embereknek. **Nem voltam tisztában vele, hogy ezeknek az embereket a pokolba vezető úthoz segítettem.**

623 Még egy más is napvilágra került, ami nekem fel se tűnt, hogy az ördög bérlistáján voltam.

624 **Megmutatták nekem a babákat, akiket magam öltem meg, akiket elhajtottam.** És úgy, ahogy most önök, első pillanatban azt se tudtam, hogyan, mikor, hol.

625 Mindjárt megmutatták, akkor világos lett. Már az elején meséltem önöknek, hogy a családtervezésnél védekezési módszernek a spirált választottam.

626 Elborzadva néztem a méhemet, hány petém termékenyült meg, és akart kisbabává válni. Láttam azokat a fényszikrákat, amelyek az új lélek keletkezésénél felvillantak. Hallottam ezeknek a **lelkeknek** a kiáltását, **amint az Úristen kezéből kitépték őket.**

627 Egyszer csak megértettem az okát, miért voltam olyan rosszkedvű, keserű, mogorva. Rossz volt a humorom, nem voltam megszólítható, nem volt önuralmam, és szeszélyes voltam az emberekkel és a családommal.

628 Egész nap frusztrált voltam, semmivel nem voltam elégedett. Gyakran volt depresszióm. Leesett a fátyol a szememről. **„Milyen egyszerű és világos - magzatgyilkoló géppé váltam!”**

629 Mindez egyre lejjebb süllyesztett a mocsárba. Hogyan képzelhettem, amikor elemeztem az életem, s még büszke is voltam, hogy senkit nem öltem meg.

630 Hogy tudtam én minden embert megvetni csak azért, mert kövérnek láttam, vagy nem tartottam szimpatikusnak? Gyűlölettel beszéltem velük, és egyszerűen visszautasító voltam. Hogy fennhordtam az orrom, pedig közönséges gyilkos voltam?

631 Azt is megmutatták nekem, hogy az embert nemcsak pisztollyal lehet megölni. Gyakran elég, ha mélyen gyűlölik, ha rosszat kívánnak, vagy tesznek neki, ha az embert az irigység marja. Ezzel is tönkre lehet tenni egy embert. A neve: rágalmazás!

632 A gyilkosság a családban vagy a faluban ilyen dolgokkal kezdődik, amit mi magunk, még ha rosszindulatú is, veszélytelennek ítélünk.

Ne paráználkodj

633 A hatodik parancsolatnál azt mondtam magamban: **„Na végre, legalább ennél nem tudnak törvényszegés miatt szemrehányást tenni. Nem tudnak szeretőt mutatni, mert az esküvőm óta intim kapcsolatomban csak egy férfival, a férjemmel volt.”**

634 Egyszer csak megmutatják nekem, hogy minden alkalommal, amikor látszott a csupasz mellem, és szexi bikiniben mutogattam a testem, idegen férfiakat csábítottam el, amikor bámultak, bűnös gondolataik támadtak, és ezzel bűnre csábítottam őket. Ilyen egyszerű módon időnként házasságtörésbe keveredtem.

635 Azzal a szokással is, hogy asszonyoknak többször tanácsoltam, hogy csalják meg a férjüket. **„Ne legyetek bolondok, toroljátok meg, meg ne bocsássátok nekik, hanem váljatok el, jobb, ha mielőbb elváltok!”**

636 Ezzel a szöveggel, és rossz tanáccsal részt vettem, ill. hibás voltam egy iszonyatos házasságtörésben.

637 Az életem áttekintésekor azt is tisztán felismertem, hogy a testi bűnök undorítóak. Közvetlenül a kárhozatalba visznek, szigorúan kerülendőek. Ma sok ember természetesnek tartja, hogy állati, és nagyon remek lenne ezt és azt a tapasztalatot egyszer kipróbálni, kipróbálni és megtudni, hogy milyen gyönyört okoz, különleges orgazmushoz vezet-e.

638 Sokan még attól sem riadnak vissza, hogy érvként összehasonlítják állatokkal és azt mondják: **„Csináljuk olyan vadul, mint a vadállatok!”**

639 A homoszexualitásra is érveket hoznak fel, hogy az természetes, Istentől van, mert bizonyított, hogy az állatvilágban is előfordul.

640 **Nem vesszük észre, hogy ezzel az állatokat tekintjük példaképünknek.**

641 Ez pedig azt jelenti, hogy elvetjük a lelket. Azt, amit Isten képmásaként adott, azaz az általa minden emberben megalkotott halhatatlan lelket, a kutyák elé dobjuk.

642 Sajnos életemben kiszakítottam magam Isten kezéből. Szomorúan kellett megállapítanom, hogy nemcsak tettekkel lehet bűnöket elkövetni, hanem a legtitkosabb gondolatokban is, és lelkemben súlyos bűnt követhetek el. (Ez jelenti az, hogy: „gondolattal, szóval, cselekedettel”.)

643 Nagyon fájdalmas volt nekem az is, hogy be kellett látnom, hogy az elkövetett bűnöknek következményei vannak, és ezek sokáig hatnak még. A házasságtörés bűne, pontosabban apám **házasságtörése** gyermekeinek is nagy károkat okozott, és lelküket megfojtotta.

644 Ezért én minden férfit megvettem és fiútestvéreim is igazi másolatai, valódi kópiái lettek apámnak. Mindenütt azzal hengegtek, hogy ők igazi macsók, szoknyavadászok, iszákosak. Sok mindent képzeltek még magukról. Büszkén világgá kürtölték. Nem számoltak azzal, hogy gyerekeiknek milyen kárt okoznak.

645 Ezért láttam a másvilágon, hogy apám olyan keservesen sír. Ott tudta meg és látta, hogy a bűnét fiaira és lányaira is átörököltette. Megértette, milyen kárt okozott ezzel az **isteni rendben és az Úristen teremtésében.**

Ne lopj

646 A hetedik parancsolatnál megint biztos voltam a dolgomban. Jó helyre soroltam magam, s nem lehet nekem semmit felróni.

647 De az Úristen drasztikusan rámutatott, hogy otthon a gazdagon összevásárolt élelmiszerek romlani, penészedni kezdtek, mert többet kívánt a szemünk, mint amennyit meg tudtunk enni, tehát amikor nálunk megromlott az élelmiszer, máshol a világon nagy az éhezés. Amikor ezt megmutatta, azt fűzte hozzá: **„Éhes voltam, és nézz ide, mit csináltál azzal, amit adtam neked. Nem értékelted eléggé, és hagytad megromlani. Fáztam, és nézz ide, te pedig a divat és az öltözködés rabszolgája lettél. Mennyit áldoztál az injekciókra, hogy karcsú legyél. A tested rabszolgája is lettél. Röviden szólva, testedből istent csináltál és bálványoztad.”**

648 És Urunk bemutatva nekem, hogy én is hibás vagyok abban, hogy országunkban olyan nagy a szegénység, ennél a parancsolatnál is hibás voltam.

649 Aztán arra is felhívta a figyelmemet, hogy mindig, amikor valakiről rosszat mondtam, elloptam a tiszteletet tőle. Ezt pedig újra visszaállítani, visszaadni, szinte lehetetlen.

650 Sokkal egyszerűbb lett volna, ha pénzt loptam volna, mert azt vissza lehetett volna adni, hogy jóvátegyem a vétséget. De ilyet visszaadni, lehetetlenség. Egy ember „**jó hírnevének**” elrablása sokkal súlyosabb, mint egy tárgy vagy pénz ellopása.

651 Gyermekeimet is megloptam azzal, hogy meggátoltam, hogy **jó háziasszony és jó anyjuk legyek**, egy gyengéd anya, aki gondoskodik a gyerekeiről, aki mindig ott van, aki nekik gyakorlatilag **az önzetlen, odaadó szeretet példaképe**.

652 Nem egy anya, aki az utcán csavarog, a gyerekeit pedig egyedül hagyja otthon a **TV, mint pópapa** és a **számítógép, mint pótmama**, a sok **videó játék, mint pótestvér** oltalmában.

653 Hogy megnyugtassam a lelkiismeretemet, drága, márkás holmikát vásároltam nekik, hogy az iskolában és a barátok között jó benyomást tegyenek, és irigykedjenek rájuk.

654 Még jobban megijedtem, amikor láttam, hogy anyám szemrehányást tett magának, és megkérdezte, vajon ő jó anya volt-e? Pedig anyám nagyon jámbor és jó asszony, háziasszony és anya volt, aki mindig intett minket, szeretett minket, és mutatta, milyen nagyon gondoskodik rólunk és javunkat akarta.

655 A maga módján apám is mutatta, hogy szeret minket, és mi vagyunk a legfontosabbak az életében. Amikor gondolataimba merültem, azt mondtam magamban: „**Mi történe velem, ha a gyerekeimnek semmit sem adtam volna; talán észre sem veszik, ha már nem leszek, valószínű, hogy egyáltalán nem hiányzom nekik!**”

656 Borzongás futott végig rajtam, fájdalommal kísérve, ami, mint egy kard, a szívembe fúródott.

657 Szégyelltem magam minden vétkemért. Tudnotok kell, hogy az „Élet könyvében” mindent úgy lehet látni, mint egy filmen. És ott is láttam, amikor a gyerekeim egy alkalommal beszélgettek, és azt mondták egymásnak: „**Remélhetőleg tovább tart, míg anya hazajön, valószínűleg dugóba került, mert az én anyám nagyon unalmas, és mindig csak elégedetlenkedik és kritizál.**”

658 Milyen lesújtó volt ezt egy 3 éves és egy valamivel idősebb lánytól hallani, ahogy ők a szívtelen anyjukról beszéltek.

659 Ismét tudatára ébredtem, hogy elraboltam tőlük egy igazi anyát. Nem biztosítottam nekik békés otthont. Megakadályoztam, hogy gyermekéveikben példámmal megismerjék Istent.

660 Nem tanítottam meg nekik, hogy kell a hozzátartozókat szeretni. Ha nem szeretem embertársaimat, az Úristent se szerethetem. Ha nincs bennem együttérzés és könyörület, s ezt a praxisomban nem valósítom meg, akkor nem lehetek Istennel sem, senkihez nem tudom Istent közelebb vinni, vagy a hitet továbbadni. **Mert Isten a szeretet...**

Hamis tanúságot ne tégy

661 Szeretnék önöknek röviden erről a témáról mesélni valamit **Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen, és ne hazudj**. Valóban szakértővé tettem magam. Mindnyájan hallották?!?

662 Mivel az ördög apjává tett. Mindnyájunknak van egy apja, ez pedig vagy az **Úristen**, vagy a Sátán, aki vitatja az apaságot.

663 Ha Isten a szeretet, és én tele vagyok gyűlölettel, akkor ki az apa? Nem nehéz megválaszolni, és könnyen érthető.

664 Ha Isten a megbékélést és megbocsájtást hirdeti, ha ő arra szólít, hogy az ellenségeimet is és azokat is, akik nekem ártanak, szeressem, de nekem a fejemben csak gyűlölet van, akkor nekem az a mottóm, hogy „**fogat fogért**”. Akkor valóban ez volt az én világom és az elképzelésem.

665 Ki volt akkor az én apám? Még hozzátenném: Ő az **Úristenünk maga az igazság**, és a **Sátán a hazugság hercege**. Ki volt akkor az én apám? Önök már látják. Forgathatom, ahogy akarom, az eredmény mindig ugyanaz: **Én választottam az életemben az ördögöt apámmá.**

666 És azt én mondom nektek. A hazugságnak nincsenek kategóriái. Nincs sem rózsaszín, sem sötét sárga vagy fűzöld hazugság.

667 **Minden hazugság hazugság.** És ugyanúgy nincs, ahogy az előbb a színekkel említettem, szükség-hazugság vagy szívesség-hazugság, vagy kegyes hazugság, vagy részvét-hazugság, és sok más, amiket a ravasz ember démoni sugallatra kitalált, hogy mellébeszéljen. **Minden hazugság hazugság. Az ördög pedig minden hazugság apja, kezdetektől fogva a hazug.**

668 A hazugságok, melyek ajkamat elhagyták, nagyon szörnyűek, egyszerűen borzalmasak voltak. Láthattam, hogy ezzel a lehető legmagasabbat dobtam.

669 A hazugság bármilyen, az hazugság marad. A legrosszabb az, amikor az ember a hazugságokat úgy forgatja, hogy a **végén saját hazugságait igazságnak tartja.**

670 **A legnagyobb hazugság, amikor valaki magát szentnek tartja.** Azt mondja: nem loptam. Senkit nem öltem meg. Nincs Isten. Ha pedig mégis van Isten, akkor a mennybe jutok, mert én olyan jámbor és jó vagyok. Hová kerülnek én különben az áljóságomban? Ezek az úgynevezett **élethazugságok.**

671 Minden alkalommal, amikor beszélgetés közben, amit a világnak szántam, ha másokat kigúnyoltam, vagy ha könnyelműen valakinek gonosz gúnynevet találtam ki, ezt mindenkinek elmondtam, és minden alkalommal még gyűlölködő módon valakit nevetségessé is tettem.

672 Hány embert sértettem meg, betegítettem meg, tettem nevetségessé, és rágalmaztam meg. És mindezt embertársaimmal tettem.

673 El sem tudják képzelni, hogy egy gúnynev hogy megsebezhet egy embert. Kisebbségi érzése lehet tőle, ami egész életén keresztül végigkíséri, és visszatérően fájdalmat okoz.

674 Egyik barátnőmet például, aki kicsit molett volt, egyszerűen csak a „Kövérenek” vagy „Zsíros Golyónak” neveztem. Soha többé nem tudott megszabadulni ettől a névtől, és örökké Zsíros Golyó maradt. Nagyon megviselte őt. Ez a csalódás csalódásevővé tette, ami természetesen megint a teste körfogatára ment. Ezért gyakran nem vitték magukkal, vagy nem hívták meg.

675 Amint látják, a szavak megfelelő tetteket is maguk után vonzanak - **végül kellemetlenségek egész sorozata következik be.** Mindezek könnyelműen világra kürtölt szavaknak a mérges gyümölcsei.

Felebarátid vagyonát ne kívánd

676 A 10 parancsolat alapján tett vizsgám eredménye azt mutatta, minden bajom, bűnöm és gonoszágom **a kapzsiságra vezethető vissza.**

677 Ez az örült kívánság, ez a vágy, hogy mindenem legyen, minden fölött rendelkezek. **Birtokolnom kell, a lennem kell helyett.**

678 Mindig azt gondoltam, hogy akkor leszek boldog, ha a világ összes pénze az enyém lesz, s ez a vágy, hogy pénzem legyen, megszállottsággá vált. Az Úristenem volt a pénz. Legnagyobb vágyam az volt, hogy mindig sok pénzem legyen. Mivel fiatalabb koromban soha nem volt pénzem, azt akartam, hogy a gyerekeim bőségben éljenek. **Azzal a téves elképzeléssel rendelkeztem, hogy akkor boldog az ember, ha javai, értékes dolgai vannak.**

679 Kár volt, s ez számomra a tragédia. Amikor valóban sok pénzem volt, s majdnem mindenre futotta, akkor éltem át életem legrosszabb és legszerencsétlenebb szakaszát.

680 Olyan mélypontra jutottam, hogy majdnem öngyilkos lettem. Ennyi pénzzel és gazdagsággal, és mégis egyedül, belsőleg üresen, magányosan és elhagyatottan.

681 Átéltém, mit jelent az, hogy **SZERETETET, BARÁTSÁGOT, ROKONSZENVET nem lehet pénzért megvenni.**

682 A világ minden pénzéért sem lehet szeretetet venni, legfeljebb képmutatást, hamisságot, hízelgést és megjátszott szolgálalkúságot.

683 Tehát nagyon csalódott voltam, keserű életem magam választott zsákutcájában. A frusztráció csúcsát elértem, és ott jeges szél fújt, és csak az a kérdés jutott eszembe, egyáltalán miért emelkedtél ilyen magasra.

684 A kapzsiság, mint minden más sóvárgás, tehát a pénz és a gazdagság utáni vágy irigység azokkal szemben, akiknek már van: a „nekem is kell”-felfogás belém karolt és tévútra vitt.

685 Ez a kapzsiság közvetlen a pokol irányába vezetett, távol Isten teremtésétől, akitől a birtoklási vágy miatt elszakadtam.

686 A pénz utáni vággyal, a „Mammon” után nyúlással a Jóisten kezét elengedtem, elszakadtam tőle, eltávolodtam tőle. A vágy, a sóvárgás mindig eltávolít Istentől. Ellenkező irányba visz, és az ördög után szalad. Minél jobban eltávolodunk Istentől, annál kevésbé érezzük jelenlétét, és kisebb lesz védelme.

687 Hogy megmutassam nektek, milyen csodálatos módon bánt velem Isten, a következőket akarom elmesélni. Balesetem után a mentősök a nyilvános kórházba vittek, mielőtt a Szociálbiztosító klinikájába kerültem.

688 Tudjátok, mi történt ebben a kórházban? Olyan sok beteget és balesettest hoztak be, hogy egyszerűen már nem volt hely. Még a kórház folyosói is tele voltak ágyakkal és hordágyakkal. Még egy hordágy se volt, ahova elhelyezhettek volna.

689 Isten hagyta, hogy ily módon érezzem az **ember teljes elhagyatottságát**. Ezek a szegény orvosok túlterheltek voltak. Azt se tudták, hol áll a fejük. A mentősök, akik a hordágyamat hozták, többször kérdezték, „hova tegyük?” Az egyetlen válasz, amit kaptak, az volt, hogy „tegyétek a sarokba!” vagy „tegyétek le ott a földre!”

690 De nem akartak csak úgy a folyosó padlójára fektetni, mivel tudták, hogy égési sérülésem miatt könnyen kaphattam volna halálos fertőzést vagy sepsist. És ezekben az órákban, amikor ott feküdtem, és egyetlen egy orvos sem tudott törődni velem, mivel fontosabb eseteik voltak, amelyeknél több reményt láttak a kezelés sikerére, akkor éltem át azt a totális elhagyatottságot, a körülöttem fekvő emberektől, akik körülöttem csak nyögtek.

691 Amikor az orvosok rám néztek, ahogy ott feküdtem, mint egy elszenesedett grillhús, gondolták magukban, a kezelés már úgyszólván késő lenne, és az életet már úgysem lehet megmenteni. Bosszankodtam azon a helyzeten, hogy nem segítenek rajtam, hogy egyetlen ember sem törődik velem.

692 Elhagyatottságomban és bosszankodásom közepette egyszer csak a mi Jézus Krisztusunkat láttam, amint lehajolt hozzám, gyengéden fejemre tette a kezét, hogy megvigasztaljon. Becsuktam a szemem, azt hittem hallucinálok, de mikor újra kinyitottam, még mindig láttam az Urat fölém hajolva, és hallottam a hangját: **„Nézd kicsim, te most meg fogsz halni. Mutasd meg, hogy vágysz rá, és kéred az irgalmamat!”**

693 Képzeld el, amikor ezt meghallottam azt gondoltam, „Mi az, hogy irgalom, mi az, hogy irgalmat kérni? Mi rosszat tettem? Miért kéne nekem irgalom?” Nem fogtam föl ennek az ajánlatnak az alapját és értelmét. Már nem volt lelkiismeretem. Teljesen elvesztettem. Már teljesen lelkiismeretlen voltam!

694 Amit világosan éreztem, hogy meg fogok halni. **Eljött az utolsó óráim.** És csak egyetlen gondolat futott át az agyamon. Mi lesz a **gyémántgyűrűimmel**, amik az ujjaimon voltak.

695 Teljesen beágyazódtak a totálisan szétégett, dagadt ujjaimba. Az volt a gondom, hogy megsérülnének, ha levágnák vagy leszakítanák az ujjamról. És ilyen gondolatok közben próbáltam kétségbeesetten lehúzni a gyűrűket az ujjamról.

696 Tudják, borzalmas fájdalom az égett bőr és égett végtag. Nem tudják elképzelni, milyen fájdalmat okoztam magamnak azzal, hogy le akartam húzni a gyűrűket az ujjamról. Lejött a hús az ujjaimról.

697 Mindezek ellenére fanatikusan azt képzeltem, hogy az nem lehet, hogy ne tudjam lehúzni ezeket a gyűrűket. Életemben soha nem volt ilyen nehéz feladat és ilyen magas cél.

Mindent el tudtam érni, amit csak kitaláltam. S most is ez volt a hozzáállásom, pontosabban a megszállottságom ebben az esetben is.

698 Azt gondoltam magamban: **„Az lenne a csúcs, ha halálom előtt még képes lennék a gyűrűket lehúzni az ujjamról!”**

699 Alighogy sikerült, új kétségeim támadtak, sötét gondolatok jöttek: **„Istenem, Most mindjárt meg fogok halni. Akkor a nővérek biztosan azonnal el fogják lopni a gyémántgyűrűimet, és egyszerűen eltűntetik!”**

700 Akkor hirtelen odajött a sógorom, és megkönnyebbülten gondoltam: **„Hála Istennek, legalább a gyémántgyűrűim biztonságban vannak.”** Áadtam neki a gyűrűket, és azt mondtam: **„Add oda Fernando-nak, a férjemnek! Mondd meg a testvéreimnek, hogy gondoskodjanak a gyerekeimről, mert szegény gyermekeimnek az anyjuk nélkül kell boldogulniuk. Meg kell mondanom, elmegyek ebből az életből. Meg fogok halni.”** Tehát nyugodtan meghalhattam. Ilyen ködös volt a lelkem az utolsó órában, hogy a fényt, amit Ő kínált, nem láttam.

701 És tudják, mi volt az utolsó gondolatom: **„Istenem, honnan fogják venni a pénzt a temetésemre, amikor nagyon magas terhelés van pillanatnyilag a számlámon?”**

702 Látják, ez egy olyan személy története, aki elvesztette a lelkiismeretét. Aki az utolsó gondolatait és pillanatait ennek a világnak a vackaira pazarolja, és látszólagos jóságával nem az örökkévalóságra, a lelke jövőjére, és az Úr ajánlatára gondolt. **Ha valaki magát „szentnek” tartja, könnyen a kárhozat felé csúszik, vagy gyakran önmaga túlértékelésével még saját kárhozatához járul hozzá.**

Az „Élet Könyve”

703 Miután áttekintették az életemet a tízparancsolat alapján, belenézhettem az „Életem Könyvébe”. Csodálatos látvány volt. Nincsenek arra szavak, amikkel megfelelően le lehetne írni.

704 A fogantatásommal kezdődött. Amint összejöttek a szüleim sejtjei, volt egy szikra. Egy kis csodálatos fény robbant, és egy lélek képződött belőle, az én lelkem, az Úristen a kezével védte, és **Istenben** egy szeretetreméltó **apát** láttam.

705 24 óráig volt velem, kezében vitt és védett engem, gondoskodott, és mögöttem volt. Nem tévesztett szem elől, és soha nem hagyott egyedül.

706 És minden, ami nekem első pillanatban büntetésnek vagy szerencsétlenségnek tűnt, nem volt más, mint szeretetének és gondoskodásának kifejezése.

707 Nem a külsőmre pillantott, nem a formás testemet nézte. NEM. Ő a legbensőmet nézte, kutatta a lelkemet, és közben nézte, ahogy én lassan, de biztosan letérek az ÚTJÁRÓL, és ahogy a megmentésemet és megváltásomat visszautasítom. Lezajlott életem sok szituációját végigkövettem összefüggéseiben az „Életem könyvében”, láttam szabad akaratom véghezvitt tetteinek és döntéseinek következményeit. A jobb megértés kedvéért elmondok egy példát, ami azt bizonyítja, milyen csodálatos az „Élet könyve”.

708 Életemben nagyon hamis és képmutató voltam. Sokszor mondtam ismerőseimnek, de még barátnőimnek is hízelgő hangon: „Milyen csodálatosan nézel ma ki. **Pompás a ruhád és nagyon jól áll! Milyen csinos vagy benne!**”

709 De az „Élet Könyvében” az is benne van, hogy közben mit gondolunk, és ami belül lezajlik. És akkor észrevettem, mit mondtam belül. „**Fúj! Milyen borzalmasan néz ki, s még azt hiszi, hogy szépségkirálynő!**”

710 Látják, benne voltak a gondolataim és a titkos belsőm is. Ebben a könyvben látni és hallani lehet, mint egy filmben a megtörténeteket, mindent ugyanúgy láttam és hallottam, ahogy az annak idején az életemben történt, azzal a különbséggel, hogy a gondolataimat is láttam és észlelhettem.

711 Olyan volt, mint két filmcsatorna különböző nyelveken, vagy egy film aláírt szöveggel. Az egyik hangcsatorna azt közvetítette, amit nyelvemmel és hízelgéssel tettem, a másikon a gondolataimat hallhattam, és olvashattam, és közben láthattam lelkem és belsőm állapotát.

712 Technikai csodára gondolnának, ha illet életük kijelentéseiről, szituációiról átélnének. Egyszerűen lenyűgöző!

713 Így láttam életem belső valóságát. Minden hazugságom tisztán ott volt, bugyborékol, mint egy fedő nélküli fazékban, meztelenül, szépítés nélkül mindenki számára érzékelhetően.

714 Az egész világ láthatta. Élénkek voltak, felfedték belső gaztetteinket. Hányszor becsaptam anyámat, és durván rászedtem. Sokszor nem engedtem el, hogy a „rossz” barátommal találkozzak.

715 De arra a szövegre, hogy: „Mami, csoportfoglalkozás van az iskolai könyvtárban!” - már futottam is. És anyám lenyelte a békát, és bevette a gyors hazugságot.

716 Hányszor loptam magamnak időt ilyen hazugságokkal, hogy elhagyjam a házat, pornófilmeket néztem meg, vagy bárba mentem, ahol a „barátnőimmel” söröztünk.

717 És anyám most látta mindezt a mindenki számára nyitott „Élet Könyvében”, nem menekült meg ettől.

718 További példa, amit az „Élet Könyvében láttam. Szüleim mindig banánt csomagoltak az iskolába uzsonnára.

719 Abban az időben mi szegény körülmények között éltünk, az uzsonnám csak banánból, néha egy kenyérből és tejből állt. Gyakran már iskolába menet megettem a banánt, és egyszerűen eldobtam az utcán, mindegy volt, hova esik, nem gondoltam rá.

720 Eszembe nem jutott volna, mi minden történhet emiatt a csúszós, óvatlanul eldobott banánhéj miatt, milyen bajt okozhat más embereknek. Mindenütt ott feküdtek az általam eldobott banánhéjak.

721 Meglepő és hatásos volt, amikor az Úristen megmutatta, hogy néhány – természetesen nem mind – az ott fekvő héjak közül mit váltott ki. Láttam embereket, akik megcsúsztak a banánhéjon, és elestek, és néhány alkalommal a nagy forgalom miatt halálos balesethez is vezethetett volna, és ebben én lettem volna a hibás, az emberélet kioltásában.

722 Mindez gondatlanság, felelőtlenség, és az emberekkel szembeni könyörület hiánya miatt.

723 Egy más esetben is így volt, egy nő a szupermarket pénztárában tévedésből 4500 pesoval többet adott vissza. Ennek kapcsán mentem el akkor gyónni, és akkor valóban őszinte, mély megbánást tanúsítottam.

724 Apám minket, gyerekeket mindig arra intet, hogy **becsületesek legyünk**, és a szegénység ellenére a becsület a legdrágább tulajdon, mindenekelőtt az a sajátunk.

725 Soha ne vegyünk el pénzt mástól, még egy centet se. Amikor ez az eset történt a visszajáró pénzzel, csak az autóban vettem észre a tévedést, amikor már visszafelé mentem a rendelőmbé. Azt mondtam magamban: **„Ez a vén, hülye tehén, ez a buta állat, 4500 pesoval többet adott vissza, és most nekem kell visszamennem, hogy visszaadjam a pénzt!”**

726 Visszafelé mentem a szupermarketbe, amikor egy nagy dugóba kerültem. Az autórádióban hallottam, hogy mindenfelé bedugult.

727 Hangosan gondolkodtam, és azt mondtam magamnak: **„Ez mindennek a teteje. Drága időből még órákat kell elvesztegetnem, mert egy buta tehén nem tud számolni. Senki nem mondta neki, hogy legyen olyan buta, és rosszul számoljon! Most hazamegyek, és ilyen körülmények között nem adom neki vissza a pénzt! Nem, semmi esetre sem, egyedül ő a hibás.”**

728 Azért volt lelkiismeret-furdalásom emiatt. És mivel a papa annyira hangsúlyozta a becsületességet, és beletáplálta a jellemembe, következő vasárnap elmentem gyónni, és azt mondtam a gyóntatószékben ülő papnak: **„Főtisztelendő atya, vétkeztem, mert eltulajdonítottam 4500 pesot, mert az összeget nem adtam vissza annak, akié a pénz volt.”**

729 Aztán oda se figyeltem arra, amit a gyóntatóatyja mondott.

730 Amikor ezt láttam az „Élet Könyvében”, tudniuk kell, a gonosz, az ördög valóban nem rótt fel nekem ezt a bűnt, hiszen meggyóntam. De most elmesélem önöknek, mit mondott erről az Úristen: **„Ez a hiányzó felebaráti szeretet, amit félretettél, amikor a bűnödöt nem tetted jóvá, ez így nincs rendben. A 4500 peso neked aprópénz volt, mert te naponta dobtál ki butaságokra ennyit az ablakon olyanra, ami neked feltétlenül kellett, de ennek a minimálbéren levő asszonynak, akinek még fél napot dolgozni kellett, és a gyermekeit otthon kellett hagyni egyedül, hogy átküzdje magát a nehézségeken, neki ez a 4500 peso 3 napi pénze, 3 napi kosztpénz a családjának.”**

731 És tudják, az volt a legrosszabb, és a legnagyobb benyomást az tette rám, ahogy az Úr ezt megláttatta:

732 **Saját szememmel láthattam, ahogy ez az asszony gyermekeivel valóban kínlódott, és a család néhány napig valóban éhezett.**

733 Mindez miattam, az én bűnöm következménye. Ez az asszony elviselte ezt kis gyerekeivel, és még attól és félnie kellett, hogy elveszíti az állását.

734 Így mutat rá az Úristen az Élet Könyvében a magatartásunkra. Megmutatja azt, amit tettünk, kinek okoztunk ezzel szenvedést, milyen következményei voltak a tettünknek, mit okoz tettünk a megkárosított embernek, és az hogyan viselkedik, és mit tesz ezután.

Befejező kérdés

735 Végezetül az Úristen megkérdezte: **„Milyen lelki kincseket hoztál magaddal?”**

736 Azon gondolkoztam: „Mire gondol a lelki kincseket illetően?” Üres kézzel álltam előtte, kezemben semmi, egyszerűen csak lelógat anélkül, hogy tartottak vagy tettek volna valamit. Ebben a pillanatban megszólalt: **„Mit használ az neked, hogy két saját lakásod van, hogy néhány ház a tulajdonodban volt, sőt több rendelővel is rendelkezél. Mit számít az,**

hogy magasan képzett fogorvosnak tartottad magad, aki sikeres volt? Ide tudsz hozni legalább egy porszemet házaid téglájából? Itt van talán vastag pénztárcád vagy a vastag csekkfüzeted?”

737 Aztán Ő még megkérdezte: „**Mit csináltál azzal a tehetséggel, amit adtam neked?”** Azon gondolkoztam: „**Mit nevez tehetségnek? Mit akar ezzel mondani?”** Aztán rájöttem. Kaptam egy megbízást, egy megbízást arra, hogy „a szeretet birodalmát”, „Isten birodalmát” védjem és növeljem.

738 Teljesen elfeledkeztem arról, hogy nekem lelkem is volt, és még kevésbé emlékeztem arra, hogy tehetséget is kaptam.

739 És annak sem voltam tudatában, hogy a tehetségek egyike az volt, hogy az **isteni irgalom eszköze legyek**, és mint az **Ő irgalmas keze működjek**, nem vettem számot azzal, **hogyminden jóval, amit elmulasztottam, vagy nem tettem meg, az Úristennek nagy bánatot és fájdalmat okoztam.**

740 **Szembesített engem a sok különbséggel az életemben:**

741 Milyen sok jót tehetél volna a pénzeddel, amit kidobtál a szépítő szerekre. Mit használtak a diéták, amiket folytattál, és amivel kínoztad a tested, ami anorexiához és bulimiához vezetett?

742 Magadat és testedet istenítetted, mint egy „arany borjút”. Mire jó ez most és itt? Sokat ajándékoztál, az igaz, de azért tetted, hogy köszönetet mondjanak, és jónak tartsanak.

743 Mindenkit manipuláltál a sok pénzeddel, hogy bizonyítsd jószívűségedet. Mondd, mit hozol most az örökkévalóságba? Amikor csődbe juttattalak, nem büntetésből tettem, ahogy te gondoltad, nem, ez egy kegyelem volt, hogy megszabadulj attól, hogy istenítsd magad és az aranyborjútól, amit szolgáltál. A csődnek kell téged visszavezetni hozzám.

744 De te fellázadtál, szembeszálltál, és nem akartál a jó szociális helyzetedről lemondani, leereszkedni, káromkodtál, szitkozódtál, örvöngtél, te, a pénz és a „mammon” rabszolgája.

745 Azt hitted, hogy mindenre képes vagy, hogy mindent saját erőfeszítésed, szorgalmad és igyekezeted révén tettél. Hogy te mindent jobban tudtál, mint más. De NEM! Nézd csak, milyen sok képzett ember és akadémikus van, akik ugyanúgy dolgoztak, mint te, sőt még jobban és szorgalmasabban, mégsem érték el azt, amit te. **Te sokat kaptál, ezért sokat is kívánnak tőled.**

746 Tudniuk kell, hogy minden rizsszemről, amit elpazaroltam, számot kell adnom Istennek. Minden ételről, amit a szemétkébe dobtam.

747 Az „Élet Könyvében” azt is láttam, hogy egyszer, mint gyerek, kidobtam a babot, amit ebédre kaptam, mert nem szerettem. Akkor nagyon szegények voltunk. Amikor anyám meglátta az üres tányért, azt **gondolta, hogy azért ettem meg ilyen gyorsan, mert nagyon éhes voltam.**

748 Lemondott a saját adagjáról, éhen maradt, adott még egy adagot, mert azt gondolta, olyan éhes voltam. **Sokszor nem evett, mert minden szegénynek adott, aki kopogtatott az ajtón.** Soha nem vették észre, **soha nem vágott fájdalmas arcot, ellenkezőleg, mindig mosolygott.**

749 Az Úr megmutatta nekem, hogy később, amikor már sok pénzem volt, sok partit rendeztem gazdag büfével, aminek aztán több mint a fele a szemétkébe került, környékemen pedig nagy volt a szegénység és az éhezés, de ez nem zavarta a lelkiismeretemet.

750 Az Úr erre azt mondta, és közben azt kiáltotta: „**Éhes voltam!!!**”

751 **Az Úr érezte velem fájdalmát gyermekei bajai miatt, és azok közömbössége miatt, akik segíthettek volna, de nem tették.**

752 Aztán az Úr mutatta nekem tovább, mennyi minden volt otthonomban, finom dolgok, drága márkás áruk, a legjobb ruhák, elegáns fehérnemű, mindenből a legfinomabb.

753 Azt mondta az Úr: „**Meztelen voltam felebarátid között, a te szekrényeid pedig tele voltak, bőségben éltél, annyi mindened volt, sokat egyáltalán nem is használtál.**”

754 Mindig, amikor megláttam, hogy ismerősöknek ez vagy az van, és nekem még nem volt, vagy nekik jobb volt, mint nekem, féltékeny lettem, és vettem magamnak még jobbat. **Mindig én akartam a legjobbat, mert irigy voltam.**

755 **Átnézni a szomszéd kertjébe-összehasonlítás irigységhez vezet. De az is bűn, ha kiprovokálod az emberek irigységét,** vagy örülni annak, ha viselkedésünk miatt valaki irigykedik.

756 Azt mondta nekem az Úr: **„Büszke voltál, mindig azokkal hasonlítottad össze magad, akik jobb helyzetben voltak, mint te. Azokkal viszont, akik rosszabb anyagi színvonalon éltek, soha nem törődted. Amikor még szegény voltál, jó úton jártál, mert szívből adtál, sőt lemondtál dolgokról.”** Az Úr megmutatta, hogy ez tetszett neki.

757 Ez akkor volt, amikor az új teniszcipőmet odaajándékoztam az utcában egy fiúnak, akinek nem volt cipője. Apámnak nehezebbre esett megvenni ezt a cipőt. Mőfőlett szitkozódott. Nagyon haragudott. Alig volt pénzünk a létfenntartásra, és akkor én megyek, és odaadom az új cipőmet egy fiúnak. Érthető...

758 De az Úr nézőpontjából ez rendben volt. Bár a mienk nehéz (bonyolult) család volt, az Isten nagyon sok kegyelmet adott nekünk. Az Úr megmutatta nekem, mennyi kegyelmet adott volna, ha Ő útján járok, és sok embernek segíték.

759 Azt mondta: **„Megvilágosítottalak volna és megmutattam volna, hogyan segíthetél volna nekik. Nem érte volna őket olyan baj, aminek még további következményei is lettek.”** Isten nagyon komolyan vesz minket.

760 Aztán azt is megmutatta, **„Vagy nézd ezt a fiatalembert, nem lett volna öngyilkos, ha imádkoztál volna érte, és azok a személyek sem haltak volna bele az elhagyatottságba, ha imádkoztál volna, hogy nyíljon meg előttük egy út.”**

761 Soha nem engedtem, hogy megérintsen a **Szentlélek**. Soha nem fogtam föl, és nem érintett meg mások baja. Kőből volt a szívem. Nem akartam kinyitni az Úr kegyelemáradata előtt. Ez nagyon fontos első lépés, ha valaki vissza akar térni az apai házba. **A szívet meglágyítani, a szívet kinyitni a kegyelemnek, az Úrnak.**

762 Az Úr azt mondta nekem: **„Nézd népem szenvedését, nézd, milyen szükség lett volna rád, családotban rák lett, hogy megtanuld az együttérzést. Csak akkor tudtál együtt érezni a fogvatartottakkal, amikor letartóztatták a férjedet.”**

763 Az Úr majdnem kiabál: **„Kőből vagy, képtelen vagy szeretni!!!”**

764 Elmeséltem már önöknek, milyen emberpalánta voltam. Nagyon **barátságtalan és tiszteletlen voltam**. Apámat „Pedro Tűzkőnek” neveztem, azt akartam ezzel kifejezni, hogy a kőkorban él - a TV-ben játszott „Flinstones” rajzfilmsorozat alapján.

765 Azt mondtam anyámnak, ne legyen maradi, ne legyen antikváriumi figura vagy más stílusú. Odáig jutottam, hogy megtagadtam anyámat, mert nem tartozott a finom társaságba. Képzeljék csak el! Önök tudják már, mennyire gondoskodott rólam, és imádkozott értem.

766 De el se tudják képzelni, mennyi kegyelmet kaptam anyámnak köszönhetően, nemcsak én, hanem az egész világ. Olyan anyám volt, **aki templomba járt, és fájdalmát Jézushoz vitte**. Sok órát töltött imával az Oltáriszentség előtt. Így lett sok kegyelem közvetítője.

767 Azt mondta az Úr: **„Soha nem szeretted téged úgy senki, mint ahogy anyád szeretted, és nem is fog úgy szeretni senki. Soha, soha senki nem fog téged olyan gyengéden szeretni, mint ő.”**

Isten szeretete - a lelkek mentése

768 Tudnotok kell, mit kérdezett tőlem az Úr újra és újra! Állandóan a szeretetről kérdezett, az önzetlen, feltétel nélküli szeretetről. Ezért került elő mindig ennek a szeretetnek, ennek a „Caritasnak”, ennek a jótékonyásznak, a keresztényi felebaráti szeretet széles spektrumának a hiánya.

769 Az Ő isteni szeretetére mindenkinek megbízást és tehetséget adott, életem minden eseményét áttekintették, mérlegre tették, röviden összefoglalták, az eredmény az eltávolodás.

770 Aztán elmagyarázta: „**Tudod, mikor kezdődött szellemi halálod...**”

771 És már egészen világosan láttam. Én még életben voltam, még lélegeztem, de tulajdonképpen már halott voltam; **lelkem már meghalt, megfulladt.**

772 Ha látták, volna, mi az, hogy **szellemi halál**, mit jelent, hogy a **lélek elhal, megfullad.**

773 Látniuk kellett volna, hogy néz ki a lélek, amelyik csak gyűlöletet érez. Milyen borzongás, rémület árad ebből a lélekből, mely annál inkább keserű, terhes és kibírhatatlan.

774 Egész idő alatt csak arra gondol, hogy tudna az egész világnak rosszat tenni. Aztán kiválaszt magának egy lelket, akit súlyos bűnök terhelnek. Az én lelkem a példája ennek.

775 Kifelé kellemesen illatoztam, drága ruhákat hordtam, de a lelkem belül borzalmasan bűzlött, és csak az emberi és démoni gonoszság szakadékaiban csavargott.

776 Érthető, és jogos, hogy depresszióba estem, és hatalmába kerített a keserűség. Ő a következőket magyarázta nekem: „**A lelki halálod már azzal kezdődött, amikor számodra embertársaid és azok bajai teljesen közömbösek lettek. Már nem voltak érzéseid irányukba. Egy figyelmeztetés jött tőlem, egy figyelmeztető jelzés, amikor megmutattam neked embertársaid szenvedéseit sok alkalommal a világ minden részéről. Amikor TV-t vagy más kommunikációs eszközt láthattál, hogyan rabolnak el, gyilkolnak meg embereket, bombákkal robbantják fel, elűzik őket, csak egy felületes megjegyzés hagyta el az ajkadat: Ó, ezek a szegény emberek! Mit tesznek velük! De embertársaid sorsa nem érdekelték, nem jutott el kökemény szívedig, sorsuk nem érintett meg. Szívedben semmit sem éreztél! Szíved kökemény, jéghideg szikla. Bűneid megkeményítették a szívedet, keménnyé és hideggé tették.**”

777 És mikor becsukták az „Élet Könyvét”, elképzelték, milyen **szégyen és szomorúság kerített hatalmába.**

778 Ehhez még az is hozzájárult, és ez a **fájdalom még nagyobb és elviselhetetlenebb volt**, hogy nagy megbánást éreztem, milyen rossz és hálátlan voltam életemben Teremtőm, az **Atyaisten** iránt és hogyan viselkedtem vele.

779 Mert súlyos bűneim ellenére, tisztátalan lelkem és közömbösségem ellenére, embertársaim iránt érzett gonosz érzéseim ellenére, az Úristen mindig, még az utolsó pillanatig is keresett, utánam jött, és a **szabad akaratom legkisebb jelére is várt, hogy visszatérjek hozzá.**

780 Sokszor küldött embereket, akik keresztezték az utamat, s az Ő eszközei voltak, akik arra ösztökeltek, hogy **elgondolkozzak**, és **visszatérjek hozzá.** Ilyen módon beszélt hozzám, felhívta magára a figyelmemet, ezzel egészen hangosan hívott.

781 Sok mindent elvett tőlem, hogy gondolkozásra ösztönözzön. Vizsgákat és nehéz időszakokat küldött, csalódásokat, és gáncsolt. Mindezt folyamatosan tette, hogy visszanyerjen, és jó útra térítsen, vissza az atyai házba.

782 Az utolsó pillanatig próbálkozott, és várt tőlem egy jelre. De szabad akaratomat nem tudta megtörni. **Fel kellett volna ismernem hívását és visszavárását, és szabad akaratból helyesen dönteni. Tudják, ki és milyen Isten, mindnyájunk apja?**

783 Úgy áll, mint egy **koldus, életutunk szélén.** Mint egy koldus, állandóan könyörög, utánunk fut, gyakran kellemetlen is; Ő sír, és megpróbálja kemény szívünket megpuhítani, egészen Szent Szívéig szomorú, amikor gyakran azt kell átélnie, hogy hátat fordítanak, nem figyelnek rá, vagy úgy tesznek, mintha nem vennék észre.

784 Gyakran úgy megalázkodik, ahogy a kereszten tette, hogy elérje megtérésünket, és **visszatérjünk HOZZÁ az atyai házba.**

785 Akkor azt mondtam neki: „**Hallgass ide, Uram, Te kárhoztattál el engem!**” - ismét tudatában voltam, milyen szemtelen voltam. Természetesen ez megint nem volt igaz, **mert nem Ő kárhoztatott el engem, hanem mindent magam okoztam.**

786 Világos lett számomra, hogy kedvünk szerint mi hozzuk meg a döntést, mert Isten mindig figyelembe veszi az emberi szabadságot. **Én választottam apámat.**

787 És az apa, akit kiválasztottam magamnak, **nem az Atyaisten volt, hanem a Sátánt, az ördögöt tettem életem vezetőjévé.** Akarata és hazugságai szerint folytattam életem. Ő és szemfényvesztése volt silány éltém értelme.

788 Amint becsukták az „Élet Könyvét”, megállapítottam, hogy még mindig fejjel lefelé egy iszonyatos, sötét torok szélén lógok. Gondolatban megbizonyosodtam arról, hogy visszavonhatatlanul ebbe a sötét lukba fogok esni, aminek a végén egy kaput képzelek el, amin át az örök sötétségbe, a „soha viszont nem látásra” lépek be.

789 Kétségbeesetten minden erőmmel ordítani, kiabálni kezdtem. Könnyörögtem minden szenthez, hogy mentsenek meg. El se tudják képzelni, hány szent jutott eszembe. Nem is tudtam, hogy annyi szentet ismerek, és tudom a nevüket. **Én olyan langyos, inkább valóban rossz katolikus voltam.**

790 Ebben a pillanatban csak az volt a fejemben, hogy megmenekülni, teljesen mindegy, hogy **a munkás Szt. József, vagy Assisi Szt. Ferenc** vagy más hívott szent ment meg. **Az a fő, hogy megmeneküljek.** Végül elfogytak a szentek nevei, akiket hívtam. Már senki nem jutott eszembe, és egyszerre ismét síri csend lett.

791 Ez a csend leírhatatlan fájdalmat okozott nekem. Vigasztalhatatlanul ürességet éreztem. Magányosnak és teljesen elhagyatottnak éreztem magam. Csak arra tudtam gondolni, hogy a Földön minden ember biztosan rám gondol, és **közben jónak, szépnek és szentnek tart.** Ezt a **hírnevet** szándékosan én alakítottam ki az általam megalkotott látszatvilággal.

792 Mind gyászoltak engem, beszéltek, hogy milyen „szent” voltam, várták a halálomat, hogy aztán az ő „szentjüket”, akit életben is személyesen ismertek, hívhassák, és ezt vagy azt a „csodát” kérik tőle.

793 És nézzék, milyen kellemetlen helyzetben voltam. Senki sem gondolta a földi gyászolók közül, még a legádázabb ellenségem se, hogy milyen reménytelen helyzetben voltam, közel az örök kárhozathoz, a pokolba vonulás előtt, aminek a létezésében ezeknek a gyászoló embereknek a többsége nem is hitt.

794 Mikor ezek a gondolatok átfutottak az agyamon, s közben értetlenségem jeléül tagadóan ingattam a fejem az ottani helyzetem és a földi gyászolók közötti ellentmondáson, felnéztem, anyám szemeit látom, és pillantásunk találkozik. Egymás szemébe nézünk.

795 Nagy fájdalommal kiáltom anyámnak: „**Mami! Milyen szegény. Kárhozatba küldenek. Oda, ahova most mennem kell, soha többet nem jövök vissza, és többé nem láthatjuk egymást.**”

796 Ebben a pillanatban anyám nagy, csodálatos kegyelmet kapott. Egész idő alatt mozdulatlan és merev volt. Egyszer csak engedélyt kap, hogy felemelje két ujját, s ezzel világos jelet ad, hogy nézzek föl. Ekkor a két nagy héj leesik rólam, ami az elképzelhetetlen fájdalmat okozta, és ami szellemi vakságom oka volt, és hirtelen valami leírhatatlan szépet látok, és középen: **a mi Urunkat, Jézus Krisztust.**

797 Egyszerre eszembe jut, amit pácienseim egyike mondott egyszer: „**Nézzé, doktornő, és jól jegyezze meg! Ön nagyon materialista beállítottságú, de egy nap emlékezni fog rá, és gondolni fog arra, amit mondok önnek. Igen, de egy nap nagyon szüksége lehet rá. Majd ha nagy veszélyben lesz, amit nem tud elkerülni. Ha olyan szituációba kerül, hívja Urunkat, Jézus Krisztust, és kérje őt, hogy drága Szent Vérével takarja be, és védje önt. Így soha senkit nem hagy el, és nem hagy egyedül, mert ő drága, szent vérével megváltotta önt is, és lelki üdvösségét!**”

798 Nagy szegénnyel és megbánással, fájdalommal a szívemben teljes erőből kiabálni kezdtem: „**Uram, Jézus Krisztus, légy részvétellel irántam, bocsáss meg! Uram, adj még egy második lehetőséget! Adj még egy esélyt!**”

799 És erre az egész történet legszebb pillanatát éltem át. Ezt a pillanatot szavakkal ki se lehet fejezni. **Ő, a mi Urunk, Jézus Krisztus,** lejön, elvisz a fekete, szörnyű toroktól, ebből a félelemkeltő lyukból.

800 **Ő** elhoz, kézen fog, és ezek a férgek, undorító állatok és ezek az égő foltok, amiket előzőleg éreztem, leestek a testemről, és az egész föld alattam tele volt ezzel a szeméttel.

801 Tehát **Ő** fölemel, egy sík területre visz, amit már leírtam. Ezzel a **mérhetetlen egyszerű emberi szavakkal kifejezhetetlen szeretettel** azt mondja nekem: „**Vissza fogsz menni a Földre, kapsz még egy esélyt...**” De közben nagyon komolyan még azt mondja: „**De a visszatérés kegyelmét nem a sok barátod és hozzátartozóid miatt kapod. Ez elvárható és természetes, hogy a családot, és azok az emberek, akik értékelnek téged, imádkoznak és könyörögnek érted. Olyan emberek imái miatt térhetsz vissza, akik ugyanolyan hús-vér emberek, de nem tartoznak a családotodhoz. Olyan sok, számodra ismeretlen ember sírt keservesen, megtört szívvel, és lelke mélyéből imádkozott érted, és a legnagyobb szeretettel és szimpátiával felemelték érted hozzám szívüket.**” (Ld. szentmise: „Emeljétek fel szíveteket!” - „Felemeltük az Úrhoz.”)

802 Ebben a pillanatban azt látom, hogy fények sokasága, mint kis lángok, tele önzetlen, tiszta szeretettel, világítani kezdenek. És látom azokat a személyeket, akik imádkoztak értem.

803 Ez volt a közbenjárás-**ima hatalmának** demonstrációja. Ezek a fények az a sok ezer ember volt, akik újságokban, rádióban, televízióban hallott a balesetemről, a villámcsapásról. Akiket megrendített a hír, akik sírtak, akik imával fordultak értem Urunkhoz, s ezzel valódi részvétet nyilvánítottak. Sokan közülük sok mindent ajánlottak és felajánlottak megmenekülésemért. Tudnotok kell, hogy a legnagyobb ajándék, amit valakiért tehetnek, a **szentmise felajánlása**. Mert a szent Oltáriszentség nem emberi mű, hanem az Isten közbelépése ebbe a világba.

804 De ezeknek a lángoknak egyike különösen nagy, az összes többitől kiemelkedik és világosabb, amely több fényt sugároz, mint a többi. Ez annak a személynek volt a lángja, aki a legjobban fejezte ki imájában **az önzetlen, igazi felebaráti szeretetet**.

805 Érdekelt, szerettem volna látni, ki volt ez az ember, aki idegenként olyan szeretetet mutatott irántam. És akkor azt mondta nekem az Úr: „**Ez az ember, akit ott látsz, olyan személy, aki őszinte és nagy rokonszenvet és gyengéd szeretetet érzett irántad, amilyen egy ember számára alig elképzelhető, bár teljesen ismeretlenek és idegenek vagytok egymásnak.**”

806 És **az Úr** megmutatta nekem, mi történt. Ez a szegény ember indián származású, számomra országunk szentje, a „Sierra Nevada de Santa Marta” folyó partján, vidéken élt. Egy szegény, egyszerű vidéki paraszt volt. Alig volt ennivalóra valója a családjának. Ebben az évben a termést elpusztította a tűz. Megmaradt tyúkjai nagy részét elvitte a róka. A szerencsétlenségsorozat folytatásaként elvitte a Guerilleros egyik fiát, hogy mint gyermekkatont céljaira felhasználja. Lement a faluba szentmisére, és olyan áhítattal vett részt rajta, amelyet ritkán látni. Az Úr megmutatta nekem, milyen áhítattal imádkozott. Azt mondta: „**Uram, Istenem, szeretlek, köszönöm neked az életemet, a családomat és a gyerekeimet!**”

807 Az egész ima köszönet és dicséret volt. Két papírpénz volt nála, egy 10.000 és egy 5.000 peso-s.

808 El tudják képzelni azt, hogy szegénysége ellenére perselyezéskor nem az 5.000-t, hanem a 10.000-t adja oda?

809 Tudják, mikor adtam én ilyen pénzt perselyezéskor? Amikor valaki a rendelőben hamis pénzt sózott rám.

810 És a mise után a kevés megmaradt pénzből vett egy kis kenyeret és só. Aztán ezt az élelmiszert, ahogy vidéken szokták, becsomagolta az előző napi újságba. (Az „El Espectador” című kolumbiai napilap volt.)

811 Amikor becsomagolta a kenyérkét, az újságban meglátta az elszenesedett testem fotóját, ahogy a baleset helyén a mentősök hordágyán feküdtem.

812 Amikor ez az egyszerű ember meglátta ezt a fotót, az aláírást és a hozzá tartozó cikket el sem tudta olvasni, hanem rögtön térdre esett, és keservesen, szívhez szólóan sírni kezdett.

813 Nagy, **őszinte, önzetlen, gyermeki szeretettel és részvétellel**, s közben síró hangon a következőképpen imádkozott: „**Mennyei Atya, Uram és Istenem, könyörülj meg a testvéreimen. Úr, mentsd meg őt, segíts neki, ne engedd elpusztulni, kegyesen nézz le, törődj vele. Ha megmented a testvérkémet, megígérem neked, hogy elzarándokolok Buga szentélyébe (egy Mária kegyhely Kolumbia délnyugati részén), és biztosan megtartom ezt az ígéretemet, de gyere testvérkém segítségére, és mentsd meg őt!**”

814 Képzeljék csak el! Egy egészen egyszerű, vidéki paraszt, aki **nem szidja az Istent és nem átkozódik**, hogy családjá éhezett.

815 Egyszerűen elképzelhetetlen befogadóképességgel rendelkezett az **igazi, önzetlen, valódi szeretettel**, és felajánlja az **Úrnak**, hogy átszeli nagy országunkat, hogy elzarándokoljon a kegyhelyre, valakiért, akit egyáltalán nem ismer, soha az életben nem találkozott vele. Ennek a vidéki parasztembernek köszönhetem, hogy önök előtt állhatok.

816 Az Úr felvilágosított: „**Most látod! Ezt nevezem én felebaráti szeretetnek!**”

817 (...) és ezek után **Ő** azt mondta nekem: „**Visszamész a Földre. De ezt az élményedet nemcsak 1000-szer, hanem 1000-szer 1000-szer el fogod mondani. Lesznek emberek, akik nem fognak megváltozni, hiába hallották a történetedet. Az ilyen személyeket aztán még szigorúbban ítélik meg. Ahogy nálad is, a következő érkezésedkor szigorúbb lesz az ítélet. A felkentek, az Úr Isten felszentelt papjai és szerzetesek is szigorúbb ítéletre számíthatnak. És mindenki azok közül, aki az Úr által a világon véghezvitt csodákról tudomást szerzett, és ezért tudott róla, szigorúbb mércével mérik majd. Mert nincs rosszabb süketnéma, mint az, aki egyszerűen nem akar hallani. És nincs bosszantóbb vakság, mint azé a személyé, aki egyszerűen nem akar látni.**”

818 És minden, amit ma itt elmeséltem, kedves testvéreim az Úrban, nem fenyegetés, nem viselkedésfenyegetés, nem is zsarolás, **mert a mi Úristenünknek nincs arra szüksége, hogy fenyegetessen vagy zsaroljon minket.**

819 Ez, amit ma itt hallottak vagy olvastak, az **Önök második esélye, az önök második lehetősége, amit mindnyájan, önök is és én is csak Istenünk mérhetetlen jóságának és kegyelmének köszönhetünk.**

820 **Használják ki ezt az ajánlatot.** Talán ez az önök utolsó lehetősége. Hála a mi jóságos Istenünknek, túléltem, amit átéltem. Így tudok önöknek Isten kegyelméről beszámolni.

821 Ha felütik önöknek egyszer az „**Élet Könyvét**”, mindenkinek önök közül akkor, amikor átmegy az Örökkévalóságba, ha meghal, ugyanezt a folyamatot éli át, és mindnyájan látni fogjuk, milyenek vagyunk szépítés nélkül, azzal a különbséggel, hogy legtitkosabb gondolatainkat, és legrejtettebb érzelmeinket kölcsönösen fogjuk látni és felismerni Isten jelenlétében.

822 Minden nyílt lesz, semmi nem marad titokban vagy az asztal alá söpörve. És az lesz a legszebb, hogy mindenki közülünk **közvetlenül az Úr előtt fog állni, azaz közülünk minden egyes ember szemtől szembe fog állni vele.**

823 Míg egész életünkön át ő koldulva kér, hogy térjünk meg, hogy **térjünk vissza az Atyai Házba, haza Hozzá**, és kezdjük vele újra és váljunk általa új teremtményekké, **mert segítsége nélkül nekünk ez egyszerűen lehetetlen.**

Halmozza el az Úr, a mi Istenünk, önöket és titeket gazdagon áldásával és kegyelmével.

**Dicsőség Istennek, az Atyának, aki teremtett minket, és nagyon gyengéden szeret;
Dicsőség Istennek, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak, aki szenvedésével a keresztfán megváltott bűneinktől, aki drága szent vérével tisztára mosott, és szent vére árán megváltott minket;**

Dicsőség a Szentléleknek, aki megszentel minket, és adományai erejével megerősít, aki vígasztal és segít, míg Te, ó Úr, visszatérsz, ahogy ígérted,

Jöjj Uram, virradjon fel az óra, ami mindent megújít és elhozza a Te Birodalmadat. Újíts meg mindent, és alapítsd meg a szeretet és béke birodalmát. Ámen.

Függelék (kiegészítés)

Fontos figyelmeztetés!

Én, Gloria Contanza Polo Ortiz, közlöm az érdeklődőkkel és mindenkivel, akit érint, hogy iratokat, dokumentumokat, könyveket, audió- és videokazettákat, amelyek velem és a balesetemmel kapcsolatosak, vagy amelyben tanúságtételemet leírták vagy felvették, se nem árulom, se nem kölcsönzöm, se nem osztogatom.

Az eseményekkel kapcsolatban semmi sem az én érdemem vagy tulajdonom, hanem a mi jószágos ISTENÜNK ajándéka, aki mint gyengéd APA állandóan keres minket, és vár ránk, teremtésének, ennek a Földnek minden emberére.

Továbbá közlöm minden érdeklődővel, hogy könyvek, videó-és audiókazetták, DVD-k, CD-k és egyéb anyagok után sem díjat, sem térítést, sem jutalékot nem kapok.

Az anyagokat, amelyek beleegyezésemmel vannak forgalomban, nem szabad árusítani, csak az Úr által elhivatott segítők közreműködésével ingyen vagy önköltségi áron lehet terjeszteni.

A mindenható ISTEN áldása legyen mindnyájunkkal!

Gloria Polo Ortiz

Dr. Gloria Polo Ortiz

Don Luis Fernando Rico Ramineznek, **férjemnek és gyermekeim apjának posztumusz méltatása**

2006. október 6-án férjem nehéz szívvel utazott Kolumbia másik részébe, Quindio-ba. Az unokatestvérét látogatta meg, akit nagyra becsült, hogy ott legyen az unokatestvér lányának elsőáldozásán. A férjem volt ennek a lánynak a keresztapja. Nagyon kötelességtudó keresztapa volt, és nagyon komolyan vette ezt a vallási tisztséget. Ez volt az oka, hogy minden akadály ellenére kihasználta az alkalmat és elment, hogy jelen legyen a keresztlány elsőáldozásán.

Ennek napján, október 7-én bementem a rádióba, hogy „PERCEK ISTENNEL” című adáshoz a tanúságtételt felvegyék.

Délután 2 óra volt, amikor férjem mobilon felhívott, és azt mondta: „**Kincsem, ott voltam a keresztlányom elsőáldozásán, és ezen a szentmisén én is áldoztam, aztán Jorggal (Jorg a már említett unokatestvér) vidéki birtokára utaztunk.**” Megszakítottam a beszédét, s azt mondtam neki: „**Kincsem, nagyon szeretlek, de most nem beszélhetek, mivel a rádió stúdiójába megyek, mert időpontot kaptam a felvételre. Úgy 6 óra körül hívjal fel!**” Röviden válaszolt: „**Én is nagyon szeretlek - akkor biztosan hívni foglak!**”

17:30-kor éppen egy szupermarketben voltam bevásárolni két gyermekemmel – az idősebbik, 17 éves fiammal, akire az apja nagyon büszke volt, és aki mindent jelentett a férjemnek, és a fiatalabb lányommal, Maria Joséval. Egyszer csak megszédültem, és nagyon rosszul éreztem magam, mintha a lábam alatt egyszer csak megmozdulna a föld. A kisebbik gyerek azt mondta nekem. „Valószínűleg azért vagy rosszul, mert ezt a boltot boszorkányokkal és boszorkányeszközökkel dekorálták.”

Röviddel délután 6 után hirtelen úgy éreztem, mintha lebegnék, és valami húzna. Először a vállamban éreztem, aztán lefelé az egész testemen át a lábamig. Közben úgy éreztem, mintha ekkor meghalnék.

A fiam megtámasztott, és tartott. Közben azt mondta: „**Mami, mi van veled? Mama, mi van?**” Belül nagy fájdalmat éreztem, a szívemben, mintha megfulladna a lelkem.

Amikor mentünk az autóval hazafelé, megszólalt a mobiltelefon, és elmondták, hogy a férjem infarktust kapott. Röviddel utána másodszor is megszólalt a telefon, és azt mondták, hogy a férjem meghalt. Én éppen vezettem, gyermekeim hangosan kiabáltak a fájdalomtól a váratlan hír hallatán. Ekkor imádkozva a következőt mondtam:

„**ISTENEM, SZERETLEK, ÁTADOM NEKED IRGALMAS, MEGVÁLTÓ KEZEDBE KEDVES FÉRJEMET, FELAJÁNLOM VÉGTELENÜL NAGY LELKI FÁJDALMAMAT, AMELY EZEKBE AZ ÓRÁKBAN EGÉSZ CSALÁDOMAT IS ÁTHATJA, S ILY MÓDON EGYESÜL VELED A KERESZTEDEN, HOGY TE, HATALMAS ISTEN, EZZEL A FELAJÁNLÁSSAL SOK LELKET MEGMENTSÉL.**”

Sírtam a bánattól, és bensőmben az öröm és elégedettség érzése volt, mert tudtam, hogy férjem a mi URUNKNÁL, ISTENÜNKNÉL volt, és megismerhette az ISTEN örök SZERETETÉNEK leírhatatlan örömét és boldogságát.

Az történt, hogy férjem már az első telefonhívásnál, amikor azt közölték, hogy szívinfarktust kapott, már halott volt. A telefonálónak az volt az elképzelése, hogy így készít fel minket a halálhírré. Egy perc se telt el, mire újra hívott a hírrel, hogy meghalt.

Mi történt hát?

A férjem bement a szobájába, hogy felfrissítse magát, és lezuhanyozzon. Amikor az unokatestvér észrevette, hogy a férjem, Fernando sokáig marad el, felment őt megkeresni, és bekopogott a szobájába. Fernando azonban nem jelentkezett, pedig az unokatestvér hangosan dörömbölt az ajtón. Sokáig tartott, mire ki tudták nyitni az ajtót, mert nem találtak másik kulcsot, a szobaajtó belülről zárva volt. Mikor végre kinyitották az ajtót, a férjemet holtan találták a földön fekvő.

A férjem, miután lezuhanyozott, a szék mellett összeesett, és meghalt, így fekvő találták meg a földön. Infarktust kapott, és rögtön meghalt. Ez pontosan abban a pillanatban történt, amikor erős ölelést éreztem a vállamon, alig kaptam levegőt, aztán úgy éreztem,

ezek a karok nem tudtak ottmaradni, lecsúsztak a földre, és mintha a földre akarnának húzni. Akkor nagyon rosszul éreztem magam, majdnem elájultam, úgy szédelegtem, hogy a fiam alig tudott megtartani.

BOGOTÁBA hozták a holttestet, és halála után három nappal eltemettük Fernandot, mivel meg kellett várni a legidősebb lányomat, aki szerzetesnővér, és éppen egy kongregáción volt Rómában.

Tudják, mit mondott nekem a legfiatalabb lányom, Maria José? Könnyek közt mondta:

„Mama, ha ISTEN olyan jó, miért veszi el tőlünk a papát, mivel mindent tud, tudnia kellene, hogy a gyerekeinek szükségük van rá, különösen nekem, a legkisebbnek?”

Azt válaszoltam neki. „Látod pontosan azért, mert a te apád olyan jó ember volt, kitüntette őt, és a létező legnagyobb ajándékot adta neki, a MENNYORSZÁGOT. És mi, akik őt nagyon szeretjük, nem sírunk miatta, és nem hívjuk vissza onnan, ahol így kitüntették. Szomorúságunkban örülünk annak, hogy **most JÉZUS KRISZTUS szívében van, és ott kipiheni magát!**”

Kedden, amikor a temetésen voltunk, felhívtak Peruból, hogy a megbeszélte tanúságtételre a terem teljesen megtelik a résztvevőkkel. Azt válaszoltam: **„Lehetetlen mennem, most temetem a férjemet”**. Nancy Freud, remek apostol Peruban, egy olyan asszony, aki egész vagyonát arra áldozta, hogy az új evangelizációt szervezze, esdekelve kért, hogy mégis jöjjen el szombaton, mert már lehetetlen az idő szűke miatt lemondani a rendezvényt. Ezen kívül azt ajánlotta, hogy vigyem magammal a gyerekeimet is az útra, hogy ebben a szituációban ne hagyjam őket egyedül.

És tudjátok, egyszerűen azt mondtam JÉZUSOMNAK:

„Ha azt akarod, hogy menjek Peruba, adj nekem kegyelmet és erőt, hogy útra kelhessek a gyerekekkel együtt.”

Tehát a gyerekeimmel együtt mentem. Csodálatosra sikerült a tanúságtétel, mert egész végig intenzíven éreztem, hogy a SZENTLÉLEK vezetett, és mindig sugalmazta nekem a helyes szavakat és mondatokat. Meghalt férjem különösen nagy ajándékot kapott, amikor egy találkozás alkalmával egy nagy stadionban egy püspök és 12 pap celebrálta **a szentmisét a férjemért. Milyen értékes ajándék az én kedves Fernandomnak.**

Ilyen esetek és nem várt események bizonyították ISTEN végtelen SZERETETÉT. Azon a napon volt, amikor a perui TV-műsorban világos bézs nadrágkosztümben tettem tanúságot, letölthető volt, és nézhető volt az interneten.

Azon a napon, amikor Peruba repültem, beszéltem valakivel, aki Mexikóba, pontosabban Carcúnba, egy Mária-találkozóra hívott meg, hogy közöljem ezzel az asszonnal, hogy a megbeszélte időpontot nem tudom tartani.

De ez az asszony elkezdett könnyögni:

„ISTENEM, csak ezt ne. Kérek, ne. A püspök tart ezen a találkozón előadást. És azt terveztük, hogy végezetül ön, Gloria zárja tanúságtételével. Ezzel a hirtelen lemondással, kevesebb, mint 10 nap van, lehetetlenség az egészet lemondani. Szerződést kötöttünk a helyiségekre, kötelezően kibéreltük. Kérem, jöjjön a gyerekeivel együtt. A hotelban elszállásollak benneteket, és átvállaljuk az ellátásokat költségeit. Mind vendégeim vagytok.

Elmeséltem a gyerekeimnek, és azt mondtam nekik:

„Látjátok, milyen nagyszerű és jóságos a mi ÚRISTENÜNKBEN, szűkös anyagi helyzetünk ellenére - ez nem akar szemrehányás lenni, és nem akarok hálátlan lenni, mindig megáldott kegyelmével, hogy volt elég munkám, hogy a keresetemmel a családot fenn tudtam tartani - de az tény, hogy szerény anyagi eszközeinkkel nem tudtuk volna megoldani, hogy mindnyájan Carcunba utazzunk szabadságra.”

A gyász és a fájdalom ellenére csodálatos napok voltak, amiket gyermekeimmel együtt Mexikóban töltöttünk, ahol sok ember előtt tehettem tanúságot, és férjem halála előtt megbeszélte időpontokat a gyász ellenére be tudtam tartani.

Folytattam előadásaimat „az Eucharisztia katonáinak”, és a ti imáitok segítségével, kedves testvéreim az Úrban.

De a gyóntatóatyám és lelki vezetőm Pater Wilson, a bogotai „Szent Kereszt” („SANTA CRUZ”) plébánia papja felszólított, hogy a tervbe vett előadásaimat mondjam le. Az európai és a kaliforniai tanúságtételre engedélyét adta. A többi előadást le kellett mondani. Nagyon fájt nekem, és szégyelltem magam, hogy a tervezett összejöveteleket, pl. a mexikóit, ahol már mindent megszervezték, és termet béreltek, és az ottani püspökségek is beleegyezésüket adták, hogy a gyóntatóm iránti engedelmesség miatt nem tudtam megtartani. Mert Pater Wilson, a lelki vezetőm következőképpen figyelmeztetett:

„Régebben minden probléma nélkül és nyugodtan utazhattál a világ bármelyik részébe, mert a férjed maradt a gyerekeitekkel, de most, egyedülálló szülői kötelesség miatt már nem lehetséges és nem felelősségteljes. Gyerekeidet egyszerűen nem hagyhatod magukra.”

Tudnotok kell és megérthetitek, milyen nagy fájdalom volt a szívemben, s lelkemet erősen megrázta, de engedelmeskedtem lelki vezetőmnek, akinek biztosan, mint az ÚR papjának jogában állt, és biztos alapos oka volt, hogy ezt a szigorú feltételt és tilalmat adta.

A férjem nagyszerű ember volt. Az ő kompromisszum nélküli és áldozatkész segítsége nélkül nem utazhattam volna olyan sok országba, hogy az ÚR nekem adott megbízását teljesítsem.

Kérlek mindnyájatokat, ha ajándékot akartok nekem adni, imádkozzatok a családomért, gyerekeimért és a már elhunyt családtagjaimért, elsősorban férjemért, és a villámcsapástól meghalt unokaöcsémért, és végül értem. Imáitokkal a legszebb és legértékesebb ajándékot adjátok nekem.

ISTEN fizesse meg és köszönet mindenért, különösen

elhunyt férjemért, Luis Fernando RICO RAMINEZÉRT mondott imáért

született: 1957. május 25. ++++++++ meghalt: 2006. október 7.

Dr. Gloria Polo Ortiz asszony lelki vezetőjének levele:

Érsekség Bogota Szent Péter püspöki helynökség, Szent Kereszt Plébánia

Bogota, 2007. november 13.

Mindenkinek, akit érdekel:

Ezzel az írással igazolom, hogy Gloria Polo asszony hite szilárd, a Katolikus Egyházért dolgozott, amikor személyes tanúságtételével evangelizációs tevékenységet folytatott.

Erkölcös életet él, és 8 éve, amióta, mint lelki vezetője kísértem, kitűnt bensőséges imádságos életével és Jézus Krisztus iránti odaadásával.

Különösen kiemelném mély vallásosságát, becsületességét, szent életét és tisztaságát, hogy Urunk Jézus Krisztus evangéliumát hirdesse.

Hitelesítem és tanúsítom az evangelizációban végzett értékes munkáját Kolumbiában és külföldön, mindig lelki vezetőjével kísérve, akivel szemben engedelmes, és a Katolikus Egyház hitével összhangban áll.

Wilson Alexander Mora G., pap
plébános

Calle 143, Nr. 65-57, Casa Blanca Norte, Telefon:682 53 68 Bogotá D.C.

IMÁK

Ima a papokért

Jézus Krisztus

Örök főpásztor! Te választottad ki szolgálóidat, hogy Neked, mint papok, az evangélium terjesztésével és a szentségek kiszolgáltatásával szolgáljanak.

Vedd őket **Isteni Szívedre**, hogy olyanok legyenek, mint Te: szelídek és alázatosak, irgalmasak és türelmesek, szentek és buzgók, hogy lelkeket mentsenek!

Védd meg őket az ördög támadásaitól és a világ csábításaitól!

Bocsáss meg nekik, ha bűnbe estek! Adj nekik erőt, ha elgyengülnek és állj mellettük, ha meginog a hitük, és add meg nekik a hűség és az engedelmesség kegyelmét!

Változtasd őket az átváltoztatás alatt Hozzád egyre hasonlóvá!

Adj nekünk **szent** papokat, **szent** szerzeteseket és **szent** laikusokat, akik minden erejükkel egyházadban országodért dolgoznak!

Uram, hallgasd meg kérésünket Jézus Krisztus nevében!

Neked, örök Főpásztor az Atyával és Szentlélekkel együtt dicsőség és hála mindörökké!
Ámen.

Miatyánk, Üdvözlégy, Dicsőség

Ima a tettesekért és a közreműködőkért

Gyengéd Mennyei Atyánk, kérünk, bocsáss meg az orvosoknak és orvosnőknek, akik az ellenség kiszolgálói lettek, és lehetővé teszik a halál kultúráját, amikor magukat nagy gőgjükben **az élet és halál urainak képzelik, és új és öreg életeket semmisítenek meg, ölnek, könyörtelenül gyilkolnak!**

Uram, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekednek!

Jóságos Mennyei Atya! Te alkottad a látható és láthatatlan világot, kérlek, bocsáss meg a politikában és közigazgatásban részt vevő nőknek és férfiaknak, akik döntéseikkel, **a halál kultúrájának** kísérletföldjét hozzák létre, s nagy felelősséggel tartoznak a számadás napján!

Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekednek!

Irgalmas Mennyei Atya, Te vagy egyedül az élet és halál Ura, kérlek, bocsáss meg azoknak a nőknek, akik rossz tanácsra, és kétségbeesésükben a Te ajándékodat, az új életet elvetik, és az ártatlan gyerekeket, mint Heródes, megöletik! Bocsáss meg azoknak a férfiaknak, akik a felelősségteljes apaságot elutasítják, és feleségüket rábeszélik vagy kényszerítik abortuszra!

Uram, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekednek!

Mindenható Mennyei Atya! Vágyakozva várod elveszett gyermekeidet, akik fontosságukat túlértékelve önkényesen meghamisítják tanaidat, nem tartják be parancsaidat, világosítsd meg őket Szentlelked által, hogy alázattal és megbánással térjenek vissza az apai házba! Mindezt a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében kérem. Ámen.

A fatimai angyal imája

Istenem, hiszek Benned, imádlak Téged, remélek Benned, szeretlek Téged.

Bocsáss meg azoknak, akik nem hisznek, nem imádnak Téged, nem remélnek, és nem szeretnek Téged!

Legszentebb Szentháromság, Atya, Fiú, Szentlélek!

Felajánlom Neked a mi Urunk, Jézus Krisztus drága testét és véré, lelkét és Istenségét, aki a világ minden tabernákulumában jelen van, bűneink, szentségtöréseink és közömbösségünk bocsánatára, amivel megbántottunk. Jézus Szentséges Szívéért és Mária Szeplőtelen Szívéért könyörgünk a bűnösök megtéréséért.

3x Miatyánk, Üdvözlégy, Dicsőség

Ó, jöjj Jézus!

Siettesd visszatérése napját, hogy szívünkbe béke költözzön, és minden emberre és nemzetre kiterjedjen!

Hogy mindenki felismerje, hogy Téged az Atya küldött, akinek jönnie kell, hogy földi országát megalapítsa: A szeretet és béke birodalmát, a Szentlélek és az öröm birodalmát!

Ó, igen, Jézus, jöjj!

Várunk Rád.

Irgalmas Jézus!

Keserű keresztáldozatod emlékére mély alázattal könyörgök Hozzád és magasztallak. Alázatosan kérek, tekints le kegyesen az egész emberiségre, add meg különösen a megátalkodott szegény bűnösöknek és a haldoklóknak a Te végtelen, felfoghatatlan irgalmadat. Ámen.

Ima kegyelmekért, Isten szolgája, II. János Pál pápa közbenjárására

Ó Szentháromság!

Köszönjük, hogy az Egyháznak ajándékoztad II János Pál pápát és felragyogtattad neki Atyai Szereteted gyengédségét, Krisztus keresztyének nagyszerűségét és a szeretet Lelkének fényét.

Teljesen rábízta magát végtelen Irgalmadra, valamint Mária anyai közbenjárására és Jézusnak, a **jó pásztornak** élő képét adta.

Példát mutatott a hétköznapi keresztyéni élet szentségéről, és megmutatta a Veled való örök közösséghez vezető utat, és előttünk ment ezen az úton.

Add, hogy akaratod szerint, az ő közbenjárására azzal a reménnyel esedezzünk kegyelmedért, hogy hamarosan szentjeid körében lesz. Ámen.

/Camillo Ruini kardinális, a római egyházmegye helynöke/

Ima az új evangelizációért

Ó Istenem, Te gyengéd Mennyei Atya, kérlek, hogy a Te szeretett fiadnak, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak érdeméért, a Szentlélek adományaiért, Egyházadban országodért működhessünk és dolgozhassunk! Mutasd meg nekünk a Szentlélek által munkahelyünket szőlőskertedben! Add, hogy Érted és Országodért termékenyek legyünk! Gyümölcsöt hozó szőlőtő akarak lenni, amit Megváltónk, a valódi szőlőtőke gyógyító Szentséges Vérével táplál.

Add, hogy az **Új Evangelizáció Apostolság** örömhíradet a Föld legtávolabbi sarkába is elvigye! Adj szent papokat, szent szerzeteseket és szent laikusokat, akik minden erejükkel országodért és egyházadért tevékenykednek!

Ó Uram, Jézus Krisztus nevében könyörgök, hallgasd meg kéréseimet! Ámen.

Az Úr szőlőskertjének munkái:

1. Ima
2. Az írások terjesztése
3. Imacsoportban való részvétel
4. ANE imacsoport szervezése otthon vagy a lakóhelyen
5. Hajléktalanokról vagy fogyatékosokról való gondoskodás
6. Beteglátogatás vagy betegápolás
7. Haldoklók
8. Az ANE előadásainak szervezése
9. Keresztszülőség átvétele az ANE-nál

Gloria Polo látogatása Fatimában,
2007 február

Dr. Polo imaszobájában